

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Eğer Allah Size Yardım Ederse Artık Sizi Yenip Mağlup Edecek Yoktur. Eğer Sizi Yardımsız Bırakıverirse, O'ndan Başka Size Yardım Edecek Kimdir? Müminler Yalnız Allah'a Güvensinler." (Âl-İ İmrân: 160)

"Allah: 'Ben ve Peygamberlerim Elbette Galip Geleceğiz!' Diye Yazmıştır." (Mücâdele: 21)

"Nice Az Bir Topluluk Allah'ın İzniyle Pek Çok Topluluğu Yenmiştir. Allah Sabredenlerle Beraberdır." (Bakara: 249)

**"Yâ Rabb'i! Halilullah Mekke İçin Duâ Etti.
Yâ Rabb'i! Resulullah Medine İçin Duâ Etti.
Yâ Rabb'i! Fakir Bu Devlet İçin Duâ Ediyor, Bu Devlete Zevâl Verme!"
(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)**

Cetin Günlerin ve Harplerin Haberi
Manevî Teveccüh ve Manevî Yardım Bu Vatan'ın Üzerinde Devam Ediyor
Küffar Müslümanların İyiliğini İstemez
"Müminler yalnız Allah'a güvenip bağlansınlar." (Tevbe: 51)
Kuvvet Ruhsattadır
Mânevi Destek
Manevî Kumandan
Bir Kişi Hürmetine Kazanılan Zaferler

[Necip Türk Milleti'ne Lütfolunan Zât-ı Âlî](#)
[Kınından Çıkmış Kılıç Gibi, Tasarrufu Devam Eder](#)
[Hâtemü'l-Evliyâ'nın "Din Kâfirleri"ne Vurduğu İki Kılıç](#)
[İlâhi Meth-ü Senâ](#)
[Bazı Duâ ve Beyanları](#)
[İsrâ Sure-i Şerif'i 58. Âyet-i kerime](#)
[Ne Yapmamız Lâzım?](#)
[Telâş Etmeyin, Tedbirli Olun](#)
[Mülk Hazet-i Allah'ındır](#)

["Nice Az Bir Topluluk Allah'ın İzniyle Pek Çok Topluluğu](#)
[Yenmiştir. Allah Sabredenlerle Beraberdir." \(Bakara: 249\)](#)
[Bedir Savaşı](#)
[Yağmur ve Kalpler'e Verilen Güven Duygusu](#)
[Allah-u Teâlâ'nın Düşman Ordusunu Az Göstermesi](#)
[Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Müslümanların Hazret-i Allah'a](#)
[Siğınması](#)
[Meleklerin Bizzat Savaşarak Yardım Etmesi](#)
[Allah-u Teâlâ'nın Düşmanın Kalbine Korku Salması](#)
[Mucizeli Kum Taneleri](#)
[Mute Savaşı](#)
[Târik bin Ziyâd .](#)
[Selâhaddin Eyyûbî](#)
[Sultan Alparslan](#)
[Murâd Hüdâvendigâr Hân ve Kosova Savaşı](#)
[İstanbul'un Fethi ve Fatih Sultan Mehmed Han](#)
[Barbaros Hayreddin Paşa ve Preveze Deniz Zaferi](#)
[Seyh Samil](#)
[Gazi Osman Paşa ve Plevne Müdafaası](#)
[Çanakkale Savaşı](#)
[Fahreddin Paşa ve Medine Müdafaası](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(19\)](#) ["Mârifetullah"taki Sır \(2\)](#)

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri şöyle buyurmaktadır:
"Bu mârifet ve ilimler, ulemânın ilimleri, evliyânın da mârifeti
ötesindedir. Hatta onların ilimleri, bu ilimlere nispetle kabuk kalır. Bu
mârifet dahi o kabuğun özüdür." (317. Mektup)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Altıncı Yılı](#) [Antlaşmaya Sâdik Kalınması](#)

Resulullah Aleyhisselâm antlaşma hükümlerine göre, kendisinin Medine'de kalamayacağını anlattı. Aynı zamanda: **"Çık istediğin yere git!"** demek suretiyle de kendisine yol göstermiş oldu.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (63)

[Nurlu Sözler](#)

"Niyetimiz halis olursa Allah'ımız bizi düzlüğe çıkarır, râzı olduğu yolun rayına koyar. O yol da bizi O'na götürür."

EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâti'nin "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (186)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise
sırruh- \(34\)](#)

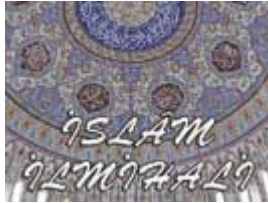
Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (119)

[Müeyyedüddîn Mahmûd el-Cendî -kuddise sırruh- \(12\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[En Ağır Mesuliyet \(4\)](#)

"Herkes baygın, ayılmayı hiç düşünmüyor. Nereye baygın? Yoluna baygın."

İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(16\)](#)

[Hacc ve Umre İle İlgili Yasak Fiiller ve Cezaları \(4\)](#)

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- \(32\)](#)

Bir bayram günü Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri en yeni ve kıymetli elbiseler giyinmiş olarak yolda gidiyordu. Cebrâil Aleyhisselâm, âmâ bir insan kılığında yolun kenarında oturmuş vaziyette durmakta idi.

GÜNDEM

[Türkiye'nin Sabrının Bitmesi Gereken Yer; Vatanın Selametidir.](#) / Uğur Kara

İttifaklar ve düşmanlıklar anbean değişiyor. Çok değişken, çok kararsız, çok karışık bir küresel ortam var. Siyasetimizi, ekonomimizi, ordumuzu her türlü ani değişikliğe hazır tutmamızda büyük faydalar var.

TARİHTEN SAYFALAR

[Orhan Gâzî'nin Oğulları ve 749/1348 Târihli Berati Üzerine Yeni Tespitler \(3\)](#) / Hakan Yılmaz

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Ateş kapımıza dayandı. Ülkemizin harbe girme tehlikesi bulunuyor.

Milletimizin ve vatanımızın selameti için, ordumuzun muzafferiyeti için çalışmak herkesin vazifesidir. Bu vesile ile bu dergiyi çıkartmak zaruri oldu. Hazret-i Allah uyanmamıza, vatanımızın muhafazasına, milletimizin birlik ve beraberliğine vesile kılın.

Öyle çetin günler geliyor ki; millet olarak, devlet olarak bütün gücümüzle ordumuzun muzafferiyeti için gayret göstermeliyiz.

Zira küffar bütün orduları ile geliyor, bütün silahları ile geliyor. Hazret-i Allah onları birbirine düşürsün inşallah. Amin.

Hazret-i Allah'a çok sığınmamız, vatanımız için çok dua etmemiz lazım.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri **"Bizi aldıktan sonra çok çetin harpler olacak!"**, **"Bizden sonra her şeyi bekleyin!"** buyurmuşlar, kendilerinden sonra dünyanın ahvalinin gittikçe kötüye gideceğini, büyük harplerin zuhur edeceğini haber vermişlerdi.

Nitekim kendilerinin vefatının hemen ardından Arap ülkelerinde başlayan karışıklıklar iyice çığırından çıktı, insanlar eski günlerini arar oldular. Durum her geçen gün daha kötüye gidiyor. Çıkan ateşin bütün dünyayı sarması an meselesi.

Bu zamanın geldiği günlerdeyiz. Onun gitmesiyle dünyanın durumu ortada. Depremler, afetler, savaşlar çoğaldı, Ortadoğu, Afrika yangın yerine döndü. Her yer kaynıyor. Irak, Suriye, Yemen, Afganistan, Libya, Nijerya'da harp var, ciddi sıkıntı var. İç harp yaşanıyor. Somali, Sudan, Mali, Pakistan, Mısır'da huzur yok. İslâm aleml büyük sıkıntılara düçar oldu. Rusya İran'ı ve Şiileri kullanarak hükmünü yürütmek istiyor. İran ise İslâm dünyasına nüfuz etme hevesinde. Türkiye de bu ortamdan nasibini alıyor. İran, Irak, Suriye, Yunanistan, Ermenistan, Kıbrıs Rum Kesimi hemen bütün komşu ülkeler aynı safta. Düşmanlıklarını alenen yapıyorlar.

Bütün dünya devletleri onlarca gemisi, yüzlerce füzesi ile Akdeniz'deler. Uçak gemileri, denizaltılar cirit atıyor. Çin Cibuti gibi küçücük bir yere 10 bin asker gönderiyor. Dünya savaşları öncesi yaşanan ittifakların-ihtilafların benzerleri yaşanıyor. Bütün bu hadisat hemen yanı başımızda cereyan ediyor.

Zât-ı âlileri harp afatının ve sıkıntılarının memleketimize de sirayet edeceğini haber vermişler ancak memleketimiz için hem iç, hem dış tehlikelere karşı devletin birliği, dirliği ve bekasını niyaz etmişlerdi;

"Yâ Rabb'i! Halilullah Mekke için duâ etti,

Yâ Rabb'i! Resulullah Medine için duâ etti,

Yâ Rabb'i! Fakir bu devlet için duâ ediyor, bu devlete zevâl verme!"

Aynı zamanda bu vatan gemisinin batmayacağını, Allah'ın izni ve lütfuyla bu badireleri atlatacağını haber vermişlerdi.

Muhterem Ömer Öngüt –kuddise sirruh- Hazretleri ***"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez!", "Bize iman lâzım, vatan lâzım!", "Bu imanlı gönüller canını verir, vatanını vermez."*** buyururlardı. Dikkat ederseniz küffar İslâm ülkelerini parçalamakla yetinmiyor, ordularını da dağıtmaya, parçalamaya çalışıyor. Zira vatan ordu ile müdafaa edilir. Bu sebeple zamanı geldiğinde ordumuza maddi-manevî, icap ederse malımızla, icap ederse canımızla destek olmamız lâzım. Çünkü bu ordu Türkiye'yi müdafaa etmekle aynı zamanda bütün İslâm dünyasını müdafaa etmiş oluyor.

Ve şunu unutmayalım; manevî teveccüh ve manevî destek bu vatanın üzerinde devam ediyor. Son zamanlarda yaşanan hadiseler tetkik edildiğinde bunu çok açık bir şekilde görüyoruz. Bu teveccühe layık olabilmek için her türlü gayreti göstermemiz, birlik-beraberlik içinde olmamız lazım.

Binaenaleyh onların bu ali himmet ve tasarrufları elan devam etmektedir. Onlar tasarruf memurudurlar.

"Kınından çıkmış kılıç gibi olacak." buyurulduğu için o ilâhî yardım Allah'ın izniyle devam edecektir.

•

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

"Eğer Allah Size Yardım Ederse Artık Sizi Yenip Mağlup Edecek Yoktur. Eğer Sizi Yardımsız Bırakıverirse, O'ndan Başka Size Yardım Edecek Kimdir? Müminler Yalnız Allah'a Güvencinler." (Âl-İ İmrân: 160)

"Allah: 'Ben ve Peygamberlerim Elbette Galip Geleceğiz!' Diye Yazmıştır." (Mücâdele: 21)

"Nice Az Bir Topluluk Allah'ın İzniyle Pek Çok Topluluğu Yenmiştir. Allah Sabredenlerle Beraberdur." (Bakara: 249)

***"Yâ Rabb'i! Halilullah Mekke İçin Duâ Etti.
Yâ Rabb'i! Resulullah Medine İçin Duâ Etti.
Yâ Rabb'i! Fakir Bu Devlet İçin Duâ Ediyor, Bu Devlete Zevâl Verme!"***
(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

İsmail Yavuz - Ocak 2016
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri o zaman İslâm'a ruhsat vermiş. Ve bakıyorum ki, hep Hazret-i Allah'ın sevgililerini yanlarına almışlar. Hazret-i Allah'a onların vasıtasıyla yalvarmışlar ve kazanılmayacak zaferleri kazanmışlar. Yani bu zaferin ilâhi bir lütuf olduğu belli. Birincisi ruhsatı onlara veriyor. Dilediğine veriyor, dilediğinden alıyor. O zaman yâ Rabb'i! Senin lütfun, ihsanın, ikramın vardı, bugün de olsun. Çünkü bugün İslâm âlemi dağınık. Bunun da müsebbibi dinden ayrılmalar oldu. Fakat O nasıl murat ederse öyle olur. O zaman İslâm'a hüküm vermiş, şimdi küffara hüküm veriyor. Fakat O'nun iradesi, gücü dilediğindedir. Onun için Allah'ım bizi mahrum etme. Bize yardım et, bizi muzaffer et." (Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Harpler bir kıvılcımla başlar. İnsanlık tarihi bu gibi savaşlarla doludur. Efkâr kaynıyor. Harp afatı bütün dünyayı sarmak üzere.

Ateş kapımıza dayandı. Ülkemizin harbe girme tehlikesi bulunuyor.

Milletimizin ve vatanımızın selameti için, ordumuzun muzafferiyeti için çalışmak herkesin vazifesidir. Bu vesile ile bu dergiyi çıkartmak zaruri oldu. Hazret-i Allah uyanmamıza, vatanımızın muhafazasına, milletimizin birlik ve beraberliğine vesile kılsın.

Bugüne kadar bu hazırlık için defaatle çeşitli yayınlar yapılmıştı. Muhterem Ömer Öngüt – kuddise sirruh- Hazretleri hayat-ı saadetlerinde olacak hadisata dair birçok ifşaatlarda bulunmuş, gerek sevenlerini gerek milletimizi ve ümmet-i Muhammed'i bu günlere ve gelecek müzayakalı günlere hazırlanmaları için ikaz ve irşad etmişlerdi.

Zât-ı âlileri halkı ikaz etmek, uyandırmak için bu beyanları yaptıkları gibi, ümmet-i Muhammed'in affı için, vatanın selâmeti için, ordumuzun muzafferiyeti için manevî desteklerini ve dualarını da her daim dile getirmişlerdi.

"Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'i affet! Vatanımızı muhafaza et! Ordumuzu muzaffer et!"

Öyle çetin günler geliyor ki; millet olarak, devlet olarak bütün gücümüzle ordumuzun muzafferiyeti için gayret göstermeliyiz.

Zira küffar bütün orduları ile geliyor, bütün silahları ile geliyor. Hazret-i Allah onları birbirine düşürsün inşallah. Amin.

Hazret-i Allah'a çok sığınmamız, vatanımız için çok dua etmemiz lazım.

Hazret-i Allah'ın sevgililerini, evliyaullah hazeratını, hususiyetle Hatem'ül-Evliyâ'yı da vesile kılmamız, onların yüzüsuyu hürmetine naz ve niyazda bulunmamız lâzım. Çünkü Allah-u Teâlâ onları sevmiş ve seçmiş. Onlar yüzüsuyu hürmetine yapılan duaları geri çevirmez.

Gözü görmeyen bir kişi Peygamber Efendimiz'e gelerek:

"Yâ Resulellah! Beni iyileştirmesi için Allah'a duâ buyur." dedi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz ona **"Abdest almasını iki rekât namaz kılmasını sonra da şu duâyla duâ etmesini"** emretti.

"Allah'ım! Peygamberin rahmet peygamberi Muhammed ile sana yönelerek yalvarıyorum. Gözümün açılması için yâ Muhammed senin ile Rabb'ime yönelmiş bulunuyorum.

Allah'ım! Onu bana şefaâtçi kıl."

Ve devamla:

"Bir ihtiyacın olduğunda hep aynısını yap." buyurdu. (Tirmizî. Ahmed bin Hanbel)

O kimse bu duâ ile duâ edip kalktığı zaman görmeye başladı.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz kıtlık başgösterdiğinde, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in amcası Hazret-i Abbas -radiyallahu anh- ile tevessül ederek:

"Yâ Rabbi! Kuraklık içinde kalınca Peygamber'imiz ile sana tevessül ederdik. Bize yağmur verirdin. Şimdi onun amcası ile tevessül ederek senden niyaz ediyoruz, bize yağmur ihsan et!" diye duâ ederdi ve yağmur yağardı. (Buhari)

Hazret-i Allah Habib-i Ekrem'inin yüzüsuyu hürmetine onun aslına da bu lütfu bahşetmiş. Ve onun yüzüsuyu hürmetine bu aslına bahşettiği nimetten beşeriyet istifade ederdi. Allah-u Teâlâ'nın rahmetine nâil olurdu.

Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Her asırda benim ümmetinden sabikûn (önde gelenler) vardır ki bunlara bûdelâ ve siddikûn itlak olunur (söylenir). Haklarındaki inayet ve merhamet-i ilâhiye o kadar boldur ki sizler de o sayede yer ve içersiniz. Yeryüzü halkı için vukuu tasavvur olunan belâ ve musibetler onlarla kaldırılır." (Nevâdir-ül Usûl)

Bu "İlâhî ihsan ve ikramlar"a, "İlâhî muhafaza"ya mazhar olabilmek için iman olacak, niyet-i halisâ ile O'na yönelinecek. Gaye ise rıza-ı ilahi olacak.

Hülâsa olarak; insan Hazret-i Allah'a ve Resul'üne –sallallahu aleyhi ve sellem- teslim olacak, iman edecek, onların manevî destek ve yardımlarına inanacak. O zaman karşısında kimse duramaz. İman budur.

"İman edip de Allah'tan korkanları kurtardık" Âyet-i kerime'sinden Hazret-i Allah'ın asırlar boyunca samimi müslümanları hep koruduğu ve bundan sonra da koruyacağı anlaşılmış oluyor. (Fussilet: 18).

Allah'ımız muhafaza buyursun. O'nun rahmet ve merhametine çok muhtacız.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Bizim uğrumuzda bizim için mücadele edenlere elbette yollarımızı gösteririz." (Ankebût: 69)

"Müminler yalnız Allah'a güvenip bağlansınlar." (Tevbe: 51)

Çetin Günlerin ve Harplerin Haberi:

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri **"Bizi aldıktan sonra çok çetin harpler olacak!"**, **"Bizden sonra her şeyi bekleyin!"** buyurmuşlar, kendilerinden sonra dünyanın ahvalinin gittikçe kötüye gideceğini, büyük harplerin zuhur edeceğini haber vermişlerdi.

Nitekim kendilerinin vefatının hemen ardından Arap ülkelerinde başlayan karışıklıklar iyice çığırından çıktı, insanlar eski günlerini arar oldular. Durum her geçen gün daha kötüye gidiyor. Çıkan ateşin bütün dünyayı sarması an meselesi.

Bu zamanın geldiği günlerdeyiz. Onun gitmesiyle dünyanın durumu ortada. Depremler, afetler, savaşlar çoğaldı, Ortadoğu, Afrika yangın yerine döndü. Her yer kaynıyor. Irak, Suriye, Yemen, Afganistan, Libya, Nijerya'da harp var, ciddi sıkıntı var. İç harp yaşanıyor.

Somali, Sudan, Mali, Pakistan, Mısır'da huzur yok. İslâm alemi büyük sıkıntılara düçar oldu. Rusya İran'ı ve Şiileri kullanarak hükmünü yürütmek istiyor. İran ise İslâm dünyasına nüfuz etme hevesinde. Türkiye de bu ortamdan nasibini alıyor. İran, Irak, Suriye, Yunanistan, Ermenistan, Kıbrıs Rum Kesimi hemen bütün komşu ülkeler aynı safta. Düşmanlıklarını alenen yapıyorlar.

Bütün dünya devletleri onlarca gemisi, yüzlerce füzesi ile Akdeniz'deler. Uçak gemileri, denizaltılar cirit atıyor. Çin Cibuti gibi küçücük bir yere 10 bin asker gönderiyor. Dünya savaşları öncesi yaşanan ittifakların-ihtilafların benzerleri yaşanıyor. Bütün bu hadisat hemen yanı başımızda cereyan ediyor.

Zât-ı âlileri harp afatının ve sıkıntılarının memleketimize de sirayet edeceğini haber vermişler ancak memleketimiz için hem iç, hem dış tehlikelere karşı devletin birliği, dirliği ve bekasını niyaz etmişlerdi;

"Yâ Rabb'î! Halilullah Mekke için duâ etti,

Yâ Rabb'î! Resulullah Medine için duâ etti,

Yâ Rabb'î! Fakir bu devlet için duâ ediyor, bu devlete zevâl verme!"

Aynı zamanda bu vatan gemisinin batmayacağını, Allah'ın izni ve lütfuyla bu badireleri atlatacağını haber vermişlerdi:

"Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak.

Bunun sebebi Resulullah Aleyhisselâm'ı iki defa Türk kıyafetiyle gördüm. Anladım ki Allah-u Teâlâ'nın Türkiye'ye bir nazarı, bir lütfu var.

Onun hürmetine Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak. Her ne kadar batırmak istedilerse de bu gemiyi batırmayacak, gene yüzdürecek. Denizaltı batıyor, ama dilediği zaman çıkarıyor.

Onun için biz bunlarla çok meşgul olmak zorundayız. Bir tabir var: Ordu kumandanı ordudan mesul, nefer ise bir kendinden mesul."

"Allah korusun, bir harp çıkmış olsa en önde savaşmak isterim, ordumuza her türlü yardımda bulunmak için bütün imkânlarımı seferber ederim.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Vatan sevgisi imandandır." buyuruyorlar."

Binaenaleyh onların bu ali himmet ve tasarrufları elan devam etmektedir. Zira:

"Kınından çıkmış kılıç gibi olacak." buyurulduğu için o ilâhî yardım Allah'ın izniyle devam edecektir.

**Manevî Teveccüh ve Manevî Yardım
Bu Vatan'ın Üzerinde Devam Ediyor:**

Muhterem Ömer Öngüt –kuddise sırruh- Hazretleri **"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez!", "Bize iman lâzım, vatan lâzım!", "Bu imanlı gönüller canını verir, vatanını vermez."** buyururlardı. Dikkat ederseniz küffar İslâm ülkelerini parçalamakla yetinmiyor, ordularını da dağıtmaya, parçalamaya çalışıyor. Zira vatan ordu ile müdafaa edilir. Bu sebeple zamanı geldiğinde ordumuza maddi-manevî, icap ederse malımızla, icap ederse canımızla destek olmamız lâzım. Çünkü bu ordu Türkiye'yi müdafaa etmekle aynı zamanda bütün İslâm dünyasını müdafaa etmiş oluyor.

Muhterem Ömer Öngüt –kuddise sırruh- Hazretleri iman ve vatandan nasibini alamamış bir muhabire şunları söylemişlerdi:

"Daha doğrusu iki gayemiz var bizim. İman ve vatan. Anlatabildik mi? Çünkü ben vatanın ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bunun sebebi ben Yugoslavya'da doğdum. O bayrak var ya, siz bayrağın şerefini bilmezsiniz, çünkü bu bayrak altında büyüdünüz. Anladınız mı? Bayrağın şerefini bilmezsiniz. Amma yabancı bir bayrak altında büyüseydiniz o zaman bayrağınızın kıymetini bilirdiniz."

Zira burada bir kuvvet, bir ordu olmamış olsa küffarın çok daha büyük ve çok daha zalim niyetleri olduğunu unutmamak lazım. Tarihte vatanımıza, memleketimize nasıl çullandıkları hepimizin malumudur.

Yedi düvelin, bütün küffar ordularının memleketimize saldırdığı günlerde merhum vatan şairimiz Mehmet Akif Ersoy şöyle yazmıştı:

"Şu kopan fırtına Türk ordusudur Yâ Rabb'i.

Senin uğrunda ölen ordu budur Yâ Rabb'i.

Tâ ki yükselsin ezanlarda müeyyed namın,

Galip et, çünkü bu son ordusudur İslam'ın."

Bunun en büyük sebebi; Hazret-i Allah atalarımıza bin yıl boyunca İslâm'ın bayraktarlığını yapma lütfunda bulundu. Biz de bu mirasa sahip çıkmamız lâzım.

Öyle bir ata ki kendileriyle ne kadar iftihar etsek azdır.

Muhterem Ömer Öngüt –kuddise sırruh- Hazretleri o günleri şöyle tarif buyuruyorlar:

"Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri o zaman İslâm'a ruhsat vermiş. Ve bakıyorum ki, hep Hazret-i Allah'ın sevgililerini yanlarına almışlar. Hazret-i Allah'a onların vasıtasıyla yalvarmışlar ve kazanılmayacak zaferleri kazanmışlar. Yani bu zaferin ilâhi bir lütuf olduğu belli. Birincisi ruhsatı onlara veriyor. Dilediğine veriyor, dilediğinden alıyor. O zaman yâ Rabb'i! Senin lütfun, ihsanın, ikramın vardı, bugün de olsun. Çünkü bugün İslâm âlemi dağınık. Bunun da müsebbibi dinden ayrılmalar oldu. Fakat O nasıl murat ederse öyle olur. O zaman İslâm'a hüküm vermiş, şimdi küffara hüküm veriyor. Fakat O'nun iradesi, gücü dilediğindedir. Onun için Allah'ım bizi mahrum etme. Bize yardım et, bizi muzaffer et.

Bunu okurken bu iki şey aklıma geldi. "Biz nöbetleşe, nöbetleşe veririz."

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"De ki: "Ey mülkün sahibi Allah! Sen mülkü kime dilerse onâ verirsin, kimden dilerse ondan alırsın. Kime dilerse onâ izzet verirsin, yükseltirsin. Kime dilerse onâ zillet verirsin, alçaltırsın. Hayır senin elindedir. Sen her şeye kâdirsin." (Âl-i imrân: 26)

O gün hep İslâm'a vermiş. Çünkü o gün O'na yalvaran, O'na sığınan İslâm vardı. Samimi bir İslâm. İslâm'dan sonra Cenâb-ı Hakk Resulullah Efendimiz'in yolunda gidenlerden sonra onlara verdiği için o yolda devam ettiler, muzafferiyet de devam etmiş. Ümidimizi kesmeyeceğiz. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm'ı iki defa Türk kıyafetinde gördüm. Bu bana yeter."

Ve şunu unutmayalım; manevî teveccüh ve manevî destek bu vatanın üzerinde devam ediyor. Son zamanlarda yaşanan hadiseler tetkik edildiğinde bunu çok açık bir şekilde görüyoruz. Bu teveccühe layık olabilmek için her türlü gayreti göstermemiz, birlik-beraberlik içinde olmamız lazım.

Muhterem Ömer Öngüt –kuddise sırruh- Hazretleri bu tehlikeleri değişik vesilelerle duyurmaya çalışmışlar, din ve vatan bölücüleri hakkında çıkarttıkları eserleri ve dergimizde neşredilen makaleleri ile büyük bir cihad yapmışlardı.

Güvenlik güçlerinin yaptıkları mücadeleyi her zaman desteklemişler, büyük bir teveccüh göstermişler, "Atın başını Kerkük'te görüyorum." buyurmuşlardı. Yunanistan'ın Türkiye'yi ansızın vuracağını, elindeki yakıcı silahların bize büyük zararlar vereceğini, ancak Hazret-i Allah'ın Türkiye'ye muzafferiyet bahşedeceğini; Üçüncü Dünya Savaşı'nın çıkacağını, çok büyük yıkım ve ölümlerin yaşanacağını, büyük devletlerin çarpışacağını, bütün ülkelerin ellerindeki korkunç silahları atacağını haber vermişlerdi.

Binaenaleyh hemen her ülkenin yakıcı ve yıkıcı silahlara sahip olduğu bir devirde yaşıyoruz. Böyle bir zamanda yaşanan harp afattır, büyük bir eziyettir; ancak düşmanın, küffarın harbi kazanması, vatani çiğnemesi tasavvura sığmayan daha büyük bir afattır. Allah'ım bizi beterinden korusun.

Irak'ı, Suriye'yi görüyorsunuz. İran'ın, Arabistan'ın, Mısır'ın da aynı âkıbete düşme durumu var.

Dikkat ederseniz içeride ve dışarıda büyük badireler atlatıyoruz ancak Hazret-i Allah hep bir muzafferiyet veriyor;

Arap ülkelerindeki gibi halk hareketi ve karışıklık tehlikesi yaşandı, din bölücüleri darbe ile memleketi tamamen ele geçirmeye çalıştı, bölücü terör örgütü büyük bir kalkışma yapmak istedi, Rusya ile harbin kıyısından döndük, ekonomik tehditlerle karşılaştık, halen güneyimizdeki, Irak ve Suriye'deki karışık ahval devam ediyor. Neredeyse dünyanın bütün orduları bölgeye geldi. Bir anda neler olur, Hazret-i Allah bilir.

Din adına ortaya çıkan bölücüler ülkenin bütün kurumlarında sinsice örgütlenmiş, 2009 yılında Muhterem Ömer Öngüt –kuddise sırruh- Hazretleri'ne de iftira atarak memleketimizde büyük bir tertip hazırlamışlardı. Yine aynı zamanda PKK da "Özerklik" adını verdiği kalkışma için büyük bir yığınak yapmış, dış güçlerin desteği ile en büyük terörünü hayata geçirmeye çalışmıştı. Ancak Türk ordusunun Kuzey Irak'taki eşkiya yuvalarını yok etmesi Türkiye'ye büyük bir muzafferiyet verdi. Türkiye aleyhinde bölgedeki çıkarlarını yürütmeye çalışan devletler; Rusya, Amerika, İngiltere, Almanya, İsrail bütün hepsi bundan payını aldı. Askerimize, polisimize silah çeken, din-iman tanımayan, Kur'an-Cami yakan bu guruh memleketimize büyük zarar veriyor. Bunlar hâlâ dış güçlerin taşeronluğunu yapıyor ve Türkiye'ye zarar vermeye devam ediyor, halkı yanına çekmeye çalışıyor. Hazret-i Allah şerlerinden muhafaza etsin.

Küffar Müslümanların İyiliğini İstemez:

Küffar hiç şüphesiz İslâm dünyasının da, Türkiye'nin de iyiliğini istemiyor. Görüyorsunuz birbirleri ile çekişiyorlar ancak Amerika'sı da Rusya'sı da, İsrail'i de, Avrupa'sı da Suriye'de PKK'yı destekliyor.

Allah-u Teâlâ gayr-i müslimlerin müslümanlara karşı takındıkları bu tavrı Âyet-i kerime'sinde şöyle haber vermektedir:

"Kitap ehliinden olan kâfirler de müşrikler de size Rabb'inizden bir hayır inmesini istemezler." (Bakara: 105)

Yahudi, hıristiyan ve putperest kâfirler kışkandıkları ve kin kustukları için Rabb'imiz tarafından bize bir iyilik dokunmasını, öne geçmemizi, yükselmemizi istemezler. İstemiyorlar da.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde de onların iç durumlarını ifşa ederek şöyle buyurmaktadır:

"Size bir iyilik dokunursa bu onları üzer. Başınıza bir musibet gelse buna da sevinirler." (Âl-i imrân: 120)

Müslümanların Allah-u Teâlâ'nın yardımıyla güçlenmesi, zaferler kazanması onların hoşlarına gitmez. Müslümanlar bir bozgun ile karşılaşılırsa, bundan dolayı da son derece sevinç duyarlar.

"Müminler yalnız Allah'a güvenip bağlansınlar." (Tevbe: 51)

Küffarın İslâm dünyası üzerinde, Türkiye üzerinde bir niyeti var. Hilesi var. Ancak onlardan büyük Allah var:

"Eğer sabreder Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zaman zarar veremez. Şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Âl-i imrân: 120)

Eğer müslümanlar Allah-u Teâlâ'ya itaat etmekte sabreder, yasaklarından iyice korunurlarsa, o kâfirlerin ve münafıkların hile ve entrikalarının hiçbir zararını görmezler.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah öyle bir Allah'tır ki kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. Müminler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler." (Teğabün: 13)

En güzel dost, insanı yoktan var eden, nimetlerle donatan Allah-u Teâlâ'dır. O, insanın en yakîni ve en güzel refikidir.

"Sizin dostunuz ancak Allah'tır, O'nun Peygamber'idir ve Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazlarını kılan, zekâtlarını veren müminlerdir.

Kim Allah'ı, O'nun Peygamber'ini ve müminleri dost edinirse bilsin ki galip gelecek olanlar Allah'tan yana olanlardır." (Mâide: 55-56)

Binaenaleyh Hazret-i Allah'tan bir galibiyet dileniyorsak, yalnız O'na dayanıp güvenmemiz ve yalnız O'nu dost edinmemiz icabeder.

Kuvvet Ruhsattadır:

Ruslar 1979'da Afganistan'ı işgal etmişler, Afgan halkı Ruslara karşı tarihi bir direnişle karşılık vermişlerdi. Nihayet 1988 yılında Ruslar Afganistan'ı terketmek zorunda kaldılar. Bu savaş esnasında Allah-u Teâlâ Afgan halkına büyük lütuflarda bulundu ve ilâhî yardımını esirgemedi. Ancak zaferden sonra birlik ve beraberliğini temin edemeyen Afgan halkı bunun cezasını hâlâ çekiyor.

O yıllarda Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'ne, *"Efendim! Afganistan'daki mücahitler Hazret-i Allah'ın apaçık yardımlarına mazhar oluyormuş."* diye sual sorulduğunda kendileri şu cevabı vermişlerdi:

"Cenâb-ı Fahr-i Kâinat –sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Amellerin efdali en güç olanıdır." buyuruyorlar.

Güçlüğe göre ecir, güçlüğe göre yardım, güçlüğe göre kuvvet vardır. Bir ibtilâda bir sıkıntıda iken, insanın Hazret-i Allah'a sığınması bir başka oluyor. Hazret-i Allah'a sığınması, Hazret-i Allah'ı çağırması demektir. Hazret-i Allah hemen ona yetişir ve artık güç Hazret-i Allah'ındır. O da o gücün içindedir. Çünkü "ALLAH!.." demiş, sırtını yegâne kuvvet ve kudret sahibi Allah'a dayamış,. Allah'tan başka hiçbir dayanağı yok.

Dolayısı ile Hazret-i Allah insanları ibtilâ ile başbaşa bıraktığı zaman, çektikleri sıkıntı nispetinde de ecirlerini, bağlılıkları nispetinde mükâfatlarını artırır. Sabredenlerin cenneti kazanmasına, eriyenlerin de cehenneme yuvarlanmasına vesile olan bir noktadır.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri bir Hadis-i kudsi'de şöyle buyurmaktadır:

"Ben Allah'ım. Benden başka ilâh yoktur. Sizi idare edenlerin sahibi ve Meliklerin melikiyim. Onların kalpleri benim kudret elimdedir.

Eğer kullar bana itaat ederlerse, ben de onları onlara rahmet kılarım, merhamet ve şefkatle muamele ederler. Yok eğer kullar bana isyan ederlerse; ben de onları onlara belâ ederim. Kalplerini kin ve gazapla onlara çeviririm. En kötü azap ile azap ederler.

Binaenaleyh sizi idare edenlere karşı sövmekle beddua etmekle meşgul olmayınız. Fakat nefislerinizi beni zikretmekle, bana dua ve tazarru ile meşgul ediniz. Böylece ben de onların hakkından gelirim, sizi onların şerrinden korurum." (Mişkât'ül-Mesabih: 3721)

Bugün müslümanların eziyet altında oluşu, sefahat, gaflet ve kabahat içinde oluşlarından ileri geliyor. Eğer biz samimi olarak Hazret-i Allah'a sığınsak, Hazret-i Allah onlara bu fırsatı vermez. Sefahat içinde yaşadığımız için başımıza bu haller geliyor. Biz bu hale suçumuzdan ötürü düşmüş oluyoruz. Bu felâketleri kendi elimizle hazırlamışızdır.

Âyet-i kerime'de:

"O musibet kendi tarafınızdandır." buyuruluyor. (Âl-i imran: 165)

Bunların hepsi Hazret-i Allah'ı ve Resul'ünün yolunu bıraktığımızdan; mâsivâyı Hakk'tan ve Resul'den, cihaddan fazla sevdiğimizizden doğmuştur.

İtimat edin Mısır mağlup olduğu zaman (Arap-İsrail Savaşı, 1967) evvela hatayı kendimde aradım. Cidden Allah'ıma samimi bir kul olsaydım, yalvarabilseydim Cenâb-ı Hakk yahudiye bu fırsatı ve ruhsatı vermezdi. Evvelâ kabahati kendimde aradım.

Dikkat ederseniz orada bulunan bir avuç Müslümandaki güç kimsede yok. Dünya Rusya'dan korkuyor, Rusya onlardan korkuyor. Bunun sırrı budur.

Bize de Cenâb-ı Hakk bir ibtilâ verirse, biz de Cenâb-ı Hakk'a sığınırız bize de yardım edecek. Çünkü kuvvet ne bir millette ne bir devlettedir. Kuvvet ruhsattadır.

Âyet-i kerime'lerinde:

"Bütün kuvvet ve kudret Allah'a âittir." (Bakara: 165)

"Eğer Allah size yardım ederse artık sizi yenip mağlup edecek yoktur. Eğer sizi yardımsız bırakırsa, O'ndan başka size yardım edecek kimdir? Müminler yalnız Allah'a güvensinler." (Âl-i imrân: 160)

O kime, hangi millete, hangi devlete ne kadar ruhsat verdiyse, ruhsat kadar kuvvetleri olur. Ruhsat alındığı anda bir adım atamazlar.

Milletler ve devletler arasında galibiyet ve mağlubiyet nöbetleşe deveran eder.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Kelâm-ı kadim'inde bu hususta şöyle buyuruyor:

"Ey müminler! Gevsemeyin, üzülmeyin. Gerçekten inanıyorsanız, mutlaka en üstünsünüzdür."

Eğer size (Uhud'da) bir yara dokundu ise o kâfirler topluluğuna da (Bedir'de) benzeri bir yara dokunmuştu.

Biz o sevinçli ve kederli günleri insanlar arasında bazen lehe bazen aleyhe döndürür dururuz.

Bu da Allah'ın ihlâslı ve azimli müminleri ayırt etmesi, içinizden şehitler edinmesi, müminleri tertemiz yapıp arıtması ve kâfirleri mahvetmesi içindir. Allah zâlimleri sevmez.

Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenlerle etmeyenleri, sebat edenlerle etmeyenleri belli etmeden cennete girivereceğinizi mi sanıyorsunuz?" (Âl-i imrân: 139-140-141-142)

O Mâlik-ül mülk'tür. Kulların elindeki de O'nun mülküdür, hatta kulun bizzat kendisi de O'nun mülküdür. Mülkünün hem sahibi hem hükümdarıdır.

Mülkünde ancak O'nun iradesi, hüküm ve tasarrufu câridir. İsteddiği olur, istemediği olmaz. Her dilediğini dilediği gibi yapar.

Dilerse dilediğine mülk verir hükümdar yapar, dilerse indirir atar. Şimdiye kadar böyle olmamış mıdır?

Dilerse serbestlik verir, dilemezse vermez.

Dünyayı bir imtihan yeri, ahireti ise hesap günü olarak yaratmıştır. Mahkeme-i kübrâ oradadır. İyiler için cennetler, kötüler için cehennem hazırlamıştır.

Galip O'dur. O hükmünde hikmet sahibidir." (Ömer Öngüt, Sözler ve Notlar 2, sh: 302-305)

Mânevi Destek:

Allah-u Teâlâ Peygamber'ine, dinine ve müminlere yardım için indirmiş olduğu meleklerle, inananlara sebat vermelerini vahyetmiştir.

Bedir savaşı hakkında inen bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hani Rabb'in meleklerle: 'Ben sizinleyim, haydi inananlara destek verin!' diye vahyetmişti." (Enfâl: 12)

Allah-u Teâlâ o gün müslümanları yalnız bırakmamış, onları Mele-i âlâ'dan destekleyerek şereflerine şeref katmıştır. Orada hazır bulunmaları destek mânâsına geliyor.

Asıl destek Hakk'tan geliyor da, onlar destekliyorlar. Çünkü destek Hakk'tan gelmezse halktan gelmez.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Allah-u Teâlâ'nın bizzat himayesinde büyümüşü. Çeşitli vasıtalar kullanarak bidâyetten itibaren onu gözetimi altında tutmuştu.

Her şeyden önce onun sahibi ve yardımcısı Allah-u Teâlâ'dır. Göz alıcı mucizelerle, halkettiği yüce sebepler ve azim hikmetlerle onu korumuş, Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Resul'üm! Şüphesiz ki sen bizim hıfz-u himâyemizde, gözetimimiz altındasın." (Tûr: 48)

Bu da hiç şüphesiz ki şerefleendirici ve ünsiyet verici hususi bir tabirdir. Onu kendi hâline bırakmamış, gözetimi altında bulundurmuş, kudret elini ondan hiç çekmemiştir.

"Onu sizin görmediğiniz askerlerle destekledi." (Tevbe: 40)

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himâyesine almış, çepeçevre kuşatmıştır.

Allah-u Teâlâ peygamber olarak vazifelendirdiği seçilmiş kullarının nübüvvetini halka ispat için onları mucizelerle desteklemiştir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Gönderilen peygamber kullarımız hakkında şu sözümüz geçmişti. Mutlaka kendilerine yardım edilecektir." (Sâffât: 171-172)

Bu seçkin insanlar mucize için en ufak bir meşakkat ve yorgunluk çekmedikleri gibi, uğraşp didinmeye de gerek duymamışlardır.

Meselâ İsa Aleyhisselâm hakkında bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Biz onu kudsî ruhla destekledik." (Bakara: 87)

Allah-u Teâlâ ezeli ilmi ile hükmünü vermiş ve ilâhî fermanını beşeriyete şöyle duyurmuştur:

"Allah: 'Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz!' diye yazmıştır." (Mücâdele: 21)

Kuvvet ve kudret O'nundur, ululuk ve azamet O'nundur, kahır ve galebe O'nundur. Zafer ve muvaffakiyet er veya geç Hakk tarafında tecellî edecektir. Bu hüküm kesin ve gerçektir, bunda aslâ şüphe yoktur, çünkü O öyle hükmetmiştir.

"Şüphesiz ki Allah kuvvetlidir, yegâne galiptir." (Mücâdele: 21)

O galip olduğu gibi, O'nun yolunda olanlar da daima galip ve muzafferdirlere.

Peygamberlik verildikten sonra, birkaç kişi dışında herkesin kendisine azılı düşman olduğu bir çevrede aleyhine tezgâhlanan her türlü tuzak ve plânlara rağmen, hayatının korunması başlıbaşına bir mucizedir.

Manevî Kumandan:

Şöyle bir dikkat edin. Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri yirmi yıl din ve vatan bölücüleri ile mücadele etmiş, kalemlerle cihat etmişti. Hüküm o zaman verilmiş ve biçilmişti. Şimdi ise sadece tezahür ediyor. Sebepler husule geliyor. Yoksa işi bitiren onlar.

Biçilme manen olur. Vakti gelince tezahür eder. Savaşlar da böyledir. Vakti zamanında hepsini seyrettirmişler. İkinci Cihan Harbi'ni görmüş seyretmiş, Üçüncü Cihan Harbi'ni seyretmiş. O seyrettikleri şeyler ile neler olmuş neler görmüş, neden sığınmış, neyi dilemişler. Bunlar hep esrar-ı ilahi.

Mesela; elli sene evvel Zât-ı âli'lerine 12-13 yıl su içmeyi yasaklamışlar, **"Eğer su içersen Selanik'i vermeyiz."** buyurdıklarını haber vermişlerdi. İşte bu zafer o zaman verilmiş. O zaman bitmiş. Bunlar manevi işler. Zira bu işler böyle oluyor. Böyle dönüyor. Onun sevdiği naz ve niyaz makamındadırlar. Onların Hazret-i Allah ile alışverişleri var. İş onlar bitiriyor, biz sadece sahnedeyiz. Zahiren vazifemizi görüyoruz. Görevimizi yapmaya çalışıyoruz. Takdir ne ise o. Onlar el attı mı bitti iş.

Hadis-i şerif:

"Onların yüzü suyu hürmetine yer içersiniz." buyuruluyor. Zaferler, fetihler de böyledir. İkrâm-ı ilâhidir. İhsandır, Hazret-i Allah'ın lütfudur. Bize düşen azim, gayret, sonra tevekküldür. Niyet-i halisâ ile rıza-i ilâhi için çalışmaktır.

Hazret-i Allah dilerse kuluna tasarruf ettirir. Bu merhale merhaledir.

Bu zatlar cemiyetlere mânen yön verirler, mânevî kontrolleri altında bulundururlar. Fertlerle meşgul oldukları gibi, müslümanların umumi meselelerinde de yardımcı ve tasarruf sahibidirler. Bu da Allah-u Teâlâ'nın izni ve emri ile olur.

Farz-ı muhal ki kumandan harbeder ve harbi kazanır. Halbuki onun harbi kazanmasına vesile olan seccâdededir. Harbi o kazanmıştır, onun yüzü suyu hürmetine olmuştur. Onu kimse görmez ve bilmez, kumandanı görür. Onun da hükmü yoktur, onda tecelli edende hüküm vardır.

Akşemseddin -kuddise sırruh- Hazretleri'ne İstanbul'un mânevi fâtihi denilmesi bu sebeptedir. Allah-u Teâlâ onu çok sevdiği için ona vermiştir. O da başkasına vermiştir. Ona vermeseydi onda hiç hüküm yoktu. Bu böyle oluyor. Bunu böyle bilin. Bu üç nokta kavranırsa çok şeyler çözülmüş olur.

Âdetullah böyledir. Allah-u Teâlâ böyle tecelli ediyor, kâinatı da böyle idare ediyor. Bütün kâinat kukla mesabesindedir.

"Hamd olsun Allah'a, selâm olsun O'nun beğenip seçtiği kullarına." (Neml: 59)

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Allah'ın kendi rızâsı ile gıdalandırdığı kulları âfiyette olarak yaşar, âfiyette olarak ölür ve âfiyette olarak cennete girerler. Karanlık gece kıt'aları gibi fitneler onlarla giderilir ve onlara zarar veremez." (Ebu Nuaym)

Hazret-i Allah veli kulları sayesinde bu milleti, bu devleti dilediği kadar muhafaza ediyor. İyi kötü, iyi kötü bu veliler sayesinde yürütüyor. Velilerin sonu kesildiği zaman ateş başlar. Öyle bir ateş ki, gide gide Mehdi Aleyhisselâm, İsa Aleyhisselâm'a kadar gider. Deccal çıkar, Çinliler (Ye'cüc, Me'cüc) çıkar. Bu ateşi velileri sayesinde kaldırıyor, çünkü onların yüzü suyu hürmetine indireceği azaptan vazgeçiyor.

"Çadırın direği dururken herkes rahat. Fakat çadırın direği yıkılırsa ne olur bilmiyorum, o zaman her şeyi bekleyin. Allah-u Teâlâ o direkle murad ettiğini tutar. Amma direği alırsa kimi tutar?" buyurmuşlardı.

Şu kadar var ki; onların manevî tasarrufları devam edecektir. Ruhaniyet iş görecektir. Allah-u Teâlâ'nın izniyle yönelene yol gösterecek, sığınana yardım edeceklerdir.

O yüzden bir dualarında;

"Allah'ım! Ayaklarımı rızanda sabit kıl, lütfunla beni destekle. Ölene kadar değil, öldükten sonra bile mücadelemi devam ettir." buyurmuşlardı.

İki Misâl:

Kıbrıs Harekatı'nın olduğu gün sevenlerinden bir kardeş küçük bir cep radyosu getirmiş, haber dinlemek için açmışlar. Zât-ı âlileri o anda işi bırakmış, sağ elini alınına koymuş, gözlerinden şapır şapır yaşlar gelmiş.

Haberi beraber dinledikleri sevenleri de duygulanmışlar.

Bir ara Hacı Celal Efendi gelmiş, telaşlı telaşlı:

"Hacı Efendi! Savaş başladı!" demiş.

Zât-ı âlileri; oradakilere şöyle buyurmuşlar:

"Hacı Celal Efendi'nin telâşını size şöyle arz edelim:

Bu sene Hacc'da Kâbe-i Muazama'ya bakıyorduk. Bir ara perde açıldı, Allah-u Teâlâ Türk-Yunan savaşı sahnesi gösterdi. Yanımızda Hacı Celal Efendi vardı, ona bu harbin olacağını ifşâ etmiştik."

Hazret-i Allah'ın yakın kullarının Allah katındaki değeri çok büyüktür. Bizim bilmediğimiz birçok ahval onların hürmetine cereyan eder.

Şöyle rivayet edilir:

Hacca öz insanların gittiği bir zamanda altı yüz bin kişi hacca gitmiş. Altı kişinin haccı kabul olmuş . Fakat Cenâb-ı Hakk o altı kişinin yüzüsuyu hürmetine ötekileri de kabul etmiş.

Binaenaleyh zahirde işler yüzlerle binlerle döner ancak maneviyatta birlerle döner. Hazret-i Allah bir kişinin hürmetine, birkaç kişinin hürmetine ümmet-i Muhammed'e lütufta bulunur.

Bu manevî destek her devirde devam etmiştir.

İkinci misâle gelince;

Halil Fevzi -kuddise sirruh- Hazretleri'nin mahdumu Mustafa anlatıyor:

Kore Harbi sırasında babam bir gün evde, çok sıkıntılı bir şekilde; buhran içerisinde, çok celâlli idi. Ertesi günü de:

"Oh! Oh!.. Çok iyiler, çok iyiler!.. Çemberi yardılar!" sözlerini işittim ve sevindiğini gördüm. Bir gün sonraki haber bültenlerinde Kore'deki Türk Alayı'nın "Kunuri" çemberini yardığını duydum.

Binaenaleyh bu müslüman milletin içinden çıkan, tarih boyu din-i İslâm uğrunda can veren bu milletin askeri her daim manevî yardım ve teveccühe mazhar olmuştur. Kore Harbi gibi bir harpte bile bu mazhariyetin olduğu yaşanan hadiselerde ayan-beyandır.

Bir Kişi Hürmetine Kazanılan Zaferler:

Ebu Saîd-i Hudrî -radiyallahu anh-in rivayet ettiği bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Ümmetim üzerine öyle bir zaman gelir ki, insanlardan bir topluluk savaşır. Onlara: 'İçinizde Peygamber Aleyhisselâm'ı gören kişi var mıdır?' diye sorulunca: 'Evet vardır!' diye cevap verilir. Nihayet ordu içindeki Sâhâbî'ye hürmeten zafer verilir.

Sonra bir zaman daha gelir. Onlara da: 'İçinizde Resulullah Aleyhisselâm'ın Ashâb'ını gören kişi var mıdır?' diye sorulur. 'Evet vardır!' diye cevap verilir ve zafer müyesser olur.

Sonra bir zaman daha gelir, yine harp edilir. Onlara da: 'İçinizde Resulullah'ın Ashâb'ını görenleri gören var mı?' diye sorulur. Bu defa da: 'Evet vardır!' denilir. Yine fetih müyesser olur." (Buharî. Tecrid-i sarîh. 1223)

İşte bütün sır bu Hadis-i şerif'te gizlidir.

Bu Hadis-i şerif onun en açık mucizelerinden birisidir. Buyurduğu gibi öylece tahakkuk etmiştir ve tecelliyatı devam etmektedir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bu ifşaatı bugün için de geçerlidir. Bu beyanın izahı şu Hadis-i şerif'tedir:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- Hazretleri'ne öğüt ve nasihatte bulunurken, kurtuluşa erişebilmesi için ona âhir zamanda gelecek olan bu topluluğa uymasını tavsiye etmişler ve şöyle buyurmuşlardı:

"Ey Ebu Hüreyre! Sen, insanlar çekindikleri zaman çekinmeyen, insanlar ateşten emin olmak istediklerinde korku duymayan topluluğun yolu üzerinde bulun!"

Ebu Hüreyre -radiyallâhu anh- dedi ki:

"Yâ Resulellah! Onların vasfını bana anlat ki onları tanıyayım!"

Buyurdu ki:

"Onlar benim ümmetimden, âhir zamanda gelecek bir topluluktur ki; kıyamet gününde, tıpkı peygamberlerin haşrolunduğu gibi haşrolunacaklardır. İnsanlar, durumları gösterilip de onları gördükleri zaman, onların peygamber olduklarını sanacaklar. Tâ ki ben; 'Ümmetimidir, ümmetimidir!..' deyip de kendilerini tanıtıncaya kadar... Nihayet halk onların peygamber olmadıklarını anlayacak. Şimşek ve rüzgâr misâli geçip gidecekler, nurlarından mahşer ehlinin gözleri kamaşacak!"

Dedim ki; **"Yâ Resulellah! O hâlde bana onların yaptıklarına dâir bir misal ver de, ben de onlara katılayım!"**

Buyurdu ki:

"Ey Ebu Hüreyre! Bu topluluk, zor ve güç bir yola girerek peygamberlerin derecesine kavuşurlar. Allah kendilerini doyurduktan sonra açlığı, giydirdikten sonra çıplaklığı, içirdikten sonra susuzluğu tercih ederler; Allah'ın katındakine ümitlerini bağlayıp bunları terk ederler. Hesabından korku duyarak helâli dahi bırakırlar. Dünyaya sadece bedenleri ile ilgi gösterirler, onun herhangi bir şeyiyle iştigâl de etmezler.

Onların Rabb'lerine olan itaatleri karşısında, melekler ve peygamberler dahi hayrete düşer. Ne mutlu onlara, ne mutlu onlara! Allah'ın, onlarla benim aramı birleştirmesini ne kadar çok isterdim!"

Sonra Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara duyduğu iştiyaktan dolayı ağladı ve daha sonra şöyle buyurdu:

"Allah yer ehline azap etmeyi murad ettiğinde onlara nazar eder de, azâbı derhâl onlardan geri çevirir. Onun için ey Ebu Hüreyre, sen onların yolu üzerinde bulun! Onların yoluna karşı gelen, vereceği hesâbın şiddetinden tir tir titreyecektir!" ("el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbî"; Hâlet Ef. no.: 198/2 486a yaprağı)

Binaenaleyh Hazret-i Allah'a yönelelim, dinimizin ve vatanımızın kıymetini bilelim. Fitneleri söndürmek için var gücümüzle savaşalım,

Allah-u Teâlâ'nın:

"Fitne kalkıp din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla mücadele et." emri şerifine sıkı sıkıya sarılalım. (Enfal: 39)

Zira Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak savaşanları sever." (Sâff: 4)

Buradan anlaşılıyor ki Allah-u Teâlâ gerek iç düşman olan bölücülerle, gerek harp meydanında dış düşmanlarla, kâfirlerle cihad etmek için rızâsında birleşenleri, İ'lây-ı kelimetullah için çalışanları sever, onlardan hoşnut olur.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde de şöyle buyuruyor:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını feda etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Allah-u Teâlâ'nın bu has kulları her zaman için mevcuttur. Kimisi canını bu uğurda fedâ ederek ebedî saâdete nâil olmuş; kimisi de ebedî saâdetin şerefine nâil olmak için canını ve malını hiçe saymış, rızâ-i Bâri yolunda gayret sarfetmektedir.

Zira bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Hiç şüphesiz Allah yolunda savaşıp düşmanları öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını Allah, cennet kendilerinin olmak karşılığında satın almıştır. Onlara vaad olunan cennet haktır ki, Tevrat'ta da İncil'de de ve Kur'an'da da sabittir. Allah'tan ziyade ahbine vefa gösteren kimdir? O halde yaptığınız bu hayırlı alışverişten dolayı sevinin. İşte bu çok büyük bir saâdetdir." (Tevbe: 111)

Necip Türk Milleti'ne Lütfolunan Zât-ı Âlî:

Yaklaşık on bir asır önce kaleme aldığı "**Hatmü'l-Evliyâ**" adlı eserinde, kırkların tümünün zuhurundan sonra Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın kâim olacağını haber veren Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri (v. 932), yaşadığı mânevî tecellileri anlattığı "**Büdüvv-ü Şe'n**" risâlesinde belirttiğine göre, kırkların zuhûrundan sonra kâim olacak olan bu zâtın, halkın fesada düştüğü bir devirde Türk'e gönderileceğini keşfetmişti.

İfşaatının bir noktasında; halkı içinde buldukları çalkantı ve karışıklıktan kurtaran bir ordu bulunduğunu müşâhede ederek; "**Halkın, mâiyyeti Türk olan bir orduya mürâcaat ettiklerini gördüm, Türk onlara yoldaşlık ediyordu.**" diyor. (Hakîm et-Tirmizî, "Risâle-i Büdüvv-i Şe'n", İsmâil Sâib, nr.: 1571, vr. 216^a-217^a)

Nitekim o, ileride kaleme alacağı "**Hatmü'l-Evliyâ**" kitabında, müşâhede ettiği bu "**kırk kişi**"den ve "**onların tümünün zuhûru**"ndan sonra "**Türk'e geleceği**"ni gördüğü bu esrârengiz kimseden şöyle söz edecekti:

"Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in vefâtından sonra, ümmetinden kırk kişi onun yerine kâ'im olur. Yeryüzü onlarla ayakta durur. Onlardan biri ölünce yerine bir başkası geçer. Bunların sayıları tükenip, dünyanın zevâl vakti gelince Allah bir velî gönderir. Bu veliyi seçmiş, kendine yaklaştırmıştır. Evliyâyâ verdiği buna vermiş, ona bir de 'Hâtemü'l-velâye' tahsis etmiştir." (Hakîm et-Tirmizî, "Hatmü'l-Evliyâ", s. 247, bas.: Hakikat Yay. İstanbul, 2003)

Dikkat ederseniz Hazret bu beyanlarında halkın, mâiyyeti Türk olan bir orduya mürâcaat ettiklerini görmüş ve "**Türk'ün onlara yoldaşlık ettiğini**" haber vermiştir. Bunun mânâsı; Osmanlı Devleti bir zamanlar İslâm'ın bayrağını götürüyordu, hilâfet onlardaydı. Allah-u Teâlâ onları her devirde velîlerle destekledi. Nitekim Şeyhü'l-ekber -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Osmanlı Devleti kurulmadan önce "**Şeceretü'n-Nu'mâniyye fi Devleti'l-Osmâniyye**" adında bir kitap telif etmesi, bu zevât-ı kirâm'ın bu hususta keşf-ü kerâmet sâhibi olduğuna delâlet eder.

Şu kadar var ki, Osmanlı Devleti'nin bu fazîleti, bu izzet ve şevketi sona erdi; âhir zaman geldi, fesad devri başladı ve bu necip millet bozuldu, fesad hâline düştü. Öyle bir fesad ki, artık imân ile küfür birbirine karıştı!..

Böyle bir zamanda, bu necip milletin hâlâ necip olanlarını kurtarmak için, Allah-u Teâlâ bu beldeye Hâtemü'l-velî'yi gönderdi. Bu milleti seviyor, neciplerini ayırıyor ve onları desteklemek için bir lütuf veriyor!

Şeyh Şerâfeddîn ed-Dağüstânî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin talebelerinden Ali Usta'nın anlattığına göre; Hazret Yunan Harbi esnâsında Geyve'de bulunduğu sırada, kendisine harbin sonundan, memleketin ve İslâmiyet'in durumundan endişe ederek: "*Hazret! Müslümanların ve memleketin sonu ne olacak?*" diye sorduğu zaman ona şöyle buyurmuştu:

"Bir gün Hazret-i Ali -radiyallahu anh-e, kendisiyle birlikte muhârebe edenlerden biri muhârebe esnâsında: 'Böyle bir fitnenin içinde bu işin sonu ne olacak?' diye sormuş. O da: 'Din kıyâmete kadar bâkîdir.' dedikten sonra bir müddet başını önüne eğmiş, öylece kalmış. Hatta etrâfındakiler uyudu zannetmişler. Sonra Hazret-i Ali -radiyallahu anh- başını kaldırıp üç defâ: 'Ni'mel Etrâk, ni'mel Etrâk, ni'mel Etrâk!': 'Türkler ne güzeldir! Türkler ne güzeldir! Türkler ne güzeldir!' dedikten sonra: 'Din Türkler elinde kalacak, Türkler ile yücelecek ve kıyâmete kadar bâkî kalacak!' buyurmuş." ("Menâkıb-ı Şerefiyye")

Daha evvel de arzetmiştik ki; bu vazîfe birinci basamaktır. O hem Türk milletine, hem de Türk ordusuna gönderildi. Bu gönderilme; Türk milletinin ıslâhı, ordunun mânevî desteği içindir. Binaenaleyh bu destek âhirete çekilinceye kadar devam edecek, işin nezâketi daha sonra başlayacak. Nasıl ki her çadırın bir direği olur, çadırı ayakta tutan odur; direk yıkılınca çadır da yıkılır.

Allah-u Teâlâ bu direği çekince bu millet büyük bir perişanlık içine düşecek, bu perişanlık bütün İslâm âlemine sirayet edecek. İslâm âlemi bir müddet büyük bir çalkantı içinde bulunacak. Fitnenin en çok yayıldığı bir anda Allah-u Teâlâ çığır açmak için, bayrağı kaldırmak için Hazret-i Mehdî'yi gönderecek ve ona ruhsat verecek. O kendisine bahşedilen ruhsatla, mânevî destekle murâd edilen noktaya kadar yürüyecek ve vazîfesini îfâ edecek. Sonra onun elindeki irâdeyi de çekecek, Deccal'e salâhiyet vermeyi murâd edince onun kuvvetine karşı çok zayıf düşecek. Bunun sebebi; Hazret-i Mehdî uzağa açılacak, o ise bunu fırsat bilip istilâyâ başlayacak, ortalık büsbütün karışacak. Hazret-i Mehdî çok zayıf düşünce, onun mâiyyetini kurtarmak ve İslâm'a galebe çaldırmak için, Allah-u Teâlâ üçüncü olarak da Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'ı gönderecek, Deccâl'i ve yahudileri o şekilde temizleyecek. İslâm âlemi küffârdan, yahudinin zulmünden kurtarılmış olacak. Fakat bununla kalmayacak; bu sefer de bu hâlâtı gören Çin harekete geçecek, o zamana kadar harplerle boşalan dünyayı istilâ edeyim diyecek.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde bu hususa işaret ederek şöyle buyuruyor:

"Biz o gün Ye'cüc ve Me'cüc'ü bırakmışızdır, birbirlerinin içinde dalgalanırlar." (Kehf: 99)

Dalga dalga insanların üzerine hücum ederler ve ülkeleri istilâ ederler.

Abdullah bin Amr -radiyallâhu anh-den rivâyet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Ye'cüc ve Me'cüc Âdem'in soyundandır. Onlar insanların üzerine gönderildiklerinde, onların hayatını altüst edeceklerdir. Onlardan her biri, kendi soyundan binden fazla kişiyi arkasında bırakmadan ölmeyecektir." (Hâkim, "el-Müstedrek": 4 / 490)

Yâni sayıları bu kadar çok olacak.

Onlar her ne kadar insanların üzerlerine tank gibi yürüseler de; sonunda Allah-u Teâlâ verdiği ruhsatı çekip onları da bir gecede helâk edecek ve böylece dünyayı boşaltmış olacak.

Kınından Çıkmış Kılıç Gibi, Tasarrufu Devam Eder:

Hâtemü'l-evliyâ'ya hem ilim verilmiş, hem de hikmet verilmiştir. Doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın verdiği bir ilimdir ve O'nun hikmetidir bu işler... O dallarda hem ilim var, hem de hikmet var. İlim de kendisinin, hikmet de kendisinin, O destekliyor onu!..

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Kitâbu'r-Riyâze**" isimli eserinde; bu İlâhî muhâfazayı ve Rabbânî tecellîleri şöyle ifşâ etmiştir:

"Onda Ulü'l-elbâb'ı meydana getirerek; sebepler, İlâhî himmet ve idrak hususunda da kendisine istimdâd eder. O da konuşurken hikmetle konuşup, tefekkürle açıklar. Bakarken ibretle bakar. Yürürken heybetle yürür. Tutarken kuvvetle tutar. O onun kalbini lüzumsuz düşüncelerden meneder, İlâhî tedbir ile ilgili işlerde de ondan selbeder. İşte bunların hepsi, hakikatıyla Kitap'ta ve haberde mevcuttur." ("Kitâbu'r-Riyâze ve Edebü'n-Nefs", Süleymâniye Ktp. Es'ad Efendi, nr.: 1312, vr. 11^a)

İşte bütün öz bunun içinde. Maske maskedir, fakat o maskenin içine O girerse dilediğini yapar. O'nun varlığı, O'nun tecelliyâtı bütün işleri görür.

Hazret-i Allah ile işleri gördüğü için; konuşurken hikmetle konuşur, her ne yaparsa Hazret-i Allah'ın izniyle, Hazret-i Allah ile yapar ve bilir, Hazret-i Allah ile iş görür. Bu "Hikmetü'l-Ulyâ"dır. Bu hususta Hazret, Kitap ve Haber'i delil göstermiştir.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Nevâdirü'l-Usûl**"ün "İki Yüz Altmış İkinci Asıl"ında Hazret-i Allah'ın, Hâtemü'l-velî'yi, Hızır Aleyhisselâm'ı kullandığı gibi kendi himâyesinde kullandığını beyan buyurmuştur:

"Allah, tıpkı gemiyi sökme ve küçük çocuğu öldürme hususunda Hızır'ı kullandığı gibi, onu da kendi himâyesinde kullanır. Bu Allah'ın zâhirde, halkın yanında gizli olan hududu idi. Bu nedenle Musâ Aleyhisselâm dahi ona karşı gelmişti." ("Nevâdirü'l-Usûl", c. 2, s. 482)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Biz ona nezdimizden bir rahmet verdik, tarafımızdan has bir ilim öğrettik."
(Kehf: 65)

Hızır Aleyhisselâm'ın vazîfesi zâhirî idi, açıklı; bizimkisi bâtınîdir, kapalıdır. O izin verdiği kadar gidiyordu, bizi dilediği gibi yürütüyor. Onun ilminde kerâmet de vardı, istediğini yapabiliyordu. Bizden bunları almış, O istediği gibi yürütüyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Kitâbu'r-Riyâze**" isimli eserinde yine:

"Allah'ın kendisinde gizlendiği bu kul; O'nun idâre ettiği, koruduğu, gözetdiği ve kendi adına hareket ettirdiği bir velîdir." buyuruyor. ("Kitâbu'r-Riyâze ve Edebü'n-Nefs", vr. 10^b-11^a)

O bir kimseyi idâre ederse idârenin en güzeli olmuş olur. Çünkü onda beşer yok, O idâre ediyor.

Nitekim İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri buyururlar ki:

"Onun irâdesi kendi elinde değildir." ("Mektûbât", 260. Mektup)

Onu idâre eden Allah-u Teâlâ'dır, o bir robot mesâbesindedir. O kendisini idâre etmiyor, kendisinde hiçbir irâde yoktur. Hüküm O'nundur, irâde de O'nundur.

Daha açığını arz edeyim:

Birisine makam vermiş, o makamın içinde çalış diyor; diğerini bizzat kendisi yürütüyor. Hiçbir salâhiyet vermemiş! O bir robot gibidir, bütün işleri O görüyor. Amma onu seçmiş, onu ona vermiş, başkasına vermemiş. Başkasına umumî velâyeti vermiş, fakat bu husûsî velâyeti vermemiş. Bu işin içine girmek doğru değildir, havsala almaz. Çünkü Hakk'a âittir, halka âit değildir. Bu o kişiye âit de değildir, o kişi de anlamaz bunu. Ötekini anlamak mümkündür, bu noktayı kavramak mümkün değildir. Beşere âit olmadığı gibi, beşerin anlayacağı bir iş de değildir.

"O her an yeni bir iştedir." (Rahmân: 209)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere Allah-u Teâlâ her an yeni bir tecelliyâttadır.

Cemâleddîn Mahmûd el-Hulvî -kuddise sirruh- Hazretleri **"Câm-ı Dil-nüvâz"** adlı eserinde bu hususta şöyle buyuruyorlar:

"O'nun tasarrufu Hakk'ladır, kendisinden değildir." ("Câm-ı Dil-nüvâz", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr. 1253, vr. 79^a-79^b)

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sirruh- Hazretleri **"Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye"** adlı eserinin bir noktasında Hızır Aleyhisselâm gibi Hâtemü'l-evliyâ'nın da ölümsüz kılındığına işâret ederek şöyle buyurmuştur:

"Kazâ mekânının içine girdiği için, Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olmak da onun alâmetlerindedir." ("Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Ktp, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 206^a-206^b)

Bu beyânın altında çok gizli hikmetler var. Allah-u Teâlâ onu kullanacak; hayat, vefât fark etmez!..

Tasarrufu devam edecektir, rûhâniyet iş görecektir. Çünkü Hazret-i Allah ona o vazîfeyi vermiş.

Daha evvel: **"Kınından çıkmış kılıç gibi olacak"** denilmişti.

Sultân Veled -kuddise sirruh- Hazretleri de "Ma'ârif" adlı eserinde Hâtemü'l-velî'den ve onun hikmetli işlerinden bahsetmiştir:

"Bu zât:

'Allah dilediğini yapar.' (*İbrâhîm: 27*)

Sırrına mazhar olmuştur.

Meselâ Allah adâlete uygun olan veya olmayan birçok işler yapar. Aslında Allah-u Teâlâ'nın adâlete uymayan işleri yoktur, fakat bizim aklımız bunları adâlete aykırı işler olarak görür." ("Ma'ârif", s. 257)

Meselâ Hızır Aleyhisselâm'ın bir çocuğu öldürmesi gibi. Bu durum zâhirde ahkâma ters düşüyor, fakat o Hakk'tan ilim ve emir alıyordu, yaptığı bu hareket Allah-u Teâlâ tarafından doğrulandı.

"Bilâkis bütün tasarrufu Allah iledir. Bütün fiillerinde, tasarruflarında, hareketlerinde ve makamlarında Allah'ı görür, bütün fiillerinde O'nun vâsıtasıyla tasarruf eder; Allah vâsıtasıyla tasarrufta bulunan odur." ("Behcetü't-Tâife Billâhi'l-Ârife", Berlin, -Ahlwardt-, nr.: 2842, vr. 16^b-17^a)

İşi gören Hazret-i Allah'tır.

•

İsmail Hakkı -kuddise sirruh- Hazretleri "**Tuhfe-i Aliyye**" isimli eserinin "**Beklenen Mehdi Hakkında**" adlı bölümünde, Mehdi Hazretleri'nin Hazret-i Ali -kerremallahu vechehû- ve Hâtem-i velî'nin rûhâniyeti ile icraat yapacağını beyan buyurmaktadır:

"Üstün olan görüşe göre vezirleri dokuz olup, yedisi cismânî ve ikisi rûhânî olmaktadır.

Cismânîden murâd Ashâb-ı Kehf ve rûhanîden kastedilen ise rûhâniyyet-i (Aliyyü'l-)Murtazâ -kerremallâhu vecheh-dir ve rûhâniyyet-i Hatm-i evliyâ'dır." ("Tuhfe-i 'Âliyye", s. 229)

İşte bu ruhaniyetle olur, o zaman da olur, bu zamanda da olur.

Hâtemü'l-Evliyâ'nın "Din Kâfirleri"ne Vurduğu İki Kılıç:

Âhir zamanda zuhur edecek olan "**Hâtemü'l-evliyâ**"nın vasıflarını açıkça gözler önüne seren Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sirruh- Hazretleri, "**Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye**" adlı eserinin son satırlarında Hâtemü'l-evliyâ'nın vazîfesine işaret etmiş; onun Allah tarafından verilmiş iki kılıca sahip olduğuna dikkati çekerek, onu "**Din kâfirleri**"ne gâlip getiren bu kılıçlardan birinin "**Kalem**"i, diğersinin ise, vâris olduğu "**Yakîn**" mertebesi olduğunu haber vermiştir:

"Bil ki, onun alâmetlerinden birisi de; onun kılıcının, mukabele ettiğinde kendisini gâlip getiren 'kalem'i olmasıdır.

Peygamber Aleyhisselâm kâfirlere kendi kılıcıyla vurup, onları öldürürdü; Hâtemü'l-velî de onlara bêtında, kendi kalemiyle vurur ve onları helâk eder. Böylelikle Allah onu, Zât'ıyla mukabelede bulunan bir 'kılıç' kılar.

Allah-u Teâlâ'nın kılıcı ikidir:

'Din kılıcı' ki, Muhammed Aleyhisselâm'ın izinde bulunmaktır. O kılıç, din ehlinin kendisiyle ayakta durduğu; şirk, şek (şüphe) ve tahmin ehlinin boyunlarının kendisiyle vurulduğu kılıçtır.

'Yakîn kılıcı' ise 'Kibriyâ kılıcı'dır ki; Kudsi ruh'tan sür'atle 'Hâtemü'l-evliyâ'ya ulaşır. Bu kılıç ise; 'Temkîn ehli'nin kendisiyle ayakta durduğu, alâkaların ve mel'un (şeytan)ın vesveselerinin kendisiyle kesilip koptuğu, din kâfirlerinin ruhlarının Zât'ıyla katlolunduğu bir kılıçtır.

Yakınlığın incelikleriyle onlardan sıyrılıp çıkarılan müminlerin ruhlarının cemaati içinde Allah, onları katlettiği din kılıcını Hâtemü'l-enbiyâ'ya has kılmış ve şeytanın nüfûzundan selâmete erişen Yakîn erbâbı'na mîras bırakmıştır." ("Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Kütüphânesi, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 207^b)

Nitekim fakir bundan seneler evvel, daha bu ifşaatların hiçbiri yokken şöyle demiştik: **"Bize kalemle mücâdele verilmiş, Hazret-i Mehdi'ye ise kılıç ile biçerek ifsâdı kaldırma verilse gerek."**

Bu zâtların bu ifşaatları yıllar sonra bizim bu sözümüzü tasdik etmiş oluyor.

Allah-u Teâlâ'nın onu *"Zât'ıyla mukabelede bulunan bir kılıç"* kılmasının mânâsı; kendisini göstermemek için fakiri ileriye sürmüş, dışarıdan bakınca o vurmuş gibi gözüküyor. Oysa kalemi veren de, kılıcı vuran da O'dur. O'nun vuruşu olduğu için hiç kimse de cevap veremiyor, onun karşısında hiç kimse duramıyor.

Niçin? O desteklediği için...

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruhla takviye edip desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Kimin kalbine imanı yazarsa, o iman sebebiyle, o nur sayesinde hakikati ona bildirmiş oluyor.

"Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz" (Mücâdele: 21)

İlim O'nun ilmidir, kalem O'nun kalemidir; mahlûka âit hiçbir şey yoktur.

İlâhi Meth-ü Senâ:

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri **"İslâm İlmihali"** isimli eserinde şöyle buyurmuşlardır:

"Şehirlerin anası, nûr kaynağı belde Mekke-i mûkerreme'dir. Fakat Allah-u Teâlâ Araplar'dan emaneti aldı Türkler'e verdi.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Ey inananlar! İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler." (Mâide: 54)

Resulullah Aleyhisselâm Hadis-i şerif'lerinde Türk milletini meth-ü senâ etti. Fatih Sultan Mehmed'i ve ordusunu övdü.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Vedâ hutbesinde buyurmadı mı?:

"Bu nasihatlarımı burada bulunanlar bulunmayanlara tebliğ etsinler. Umulur ki söz kendisine ulaştırılan kimse, ulaştırılan sözü bizzat dinleyenden daha iyi anlar."

Onlar bütün güçleri ile Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a itaat ettiler.

İslâm dünyasında birçok hizmetlerde bulundular. İslâm'ın yayılmasına çalıştılar. Bunca zaman halifeliği üzerlerinde bulundurdukları için İslâm'ın merkezi olmuş oldu.

Seyyid-i kâinât, Sebeb-i mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardı:

"Kostantîniyye elbette fetholunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır! Onu fetheden askerler ne güzel askerlerdir!" (Ahmed bin Hanbel, Müsned; c.4, s.335)" (Ömer Öngüt -kuddise sirruh-, İslâm İlmihali, s. 239)

Bu aşikâr hakikatler karşısında bizim oturup düşünmemiz lâzım, atalarımız ne yaptı, biz ne yapıyoruz. Onlar **"Allah yolunda cihad"** etti, **"Necip millet"** sıfatına mazhar oldu. Biz ne yapıyoruz?

Onlar hem Âyet-i kerime hem de Hadis-i şerif'lerde ilâhi medhe mazhar olmuşlardı. Evliyaullah Hazerâtı ve devrin âlimleri onları desteklemiş, manevî orduları ile bizzat yanlarında bulunmuşlardı.

Asr-ı saâdet ve Hulefâ-i raşidin devirlerinden sonra hak ve adâlette çok dikkatli, İslâm ve ehl-i sünneti yaşamaya çok riâyetli idiler.

Osmanlılar kendilerine rehber olarak yalnız Kur'ân-ı kerim ve Sünnet-i seniyye'yi almışlardı.

İslâm dini münevver bir dindir. Adâlet dinidir, son dindir.

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imran: 19)

Ecdadımız bunu biliyor ve iman ediyorlardı. **İ'lâ-yı Kelimetullâh** için, İslâm'ı yaymak ve duyurmak için küfür beldelerine akınlar düzenlerlerdi.

"Şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Onlar şeref, kuvvet ve kudretin Allah'a ait olduğunu bildikleri için Hazret-i Allah'a sığınır ve dayanırlardı. Ve Biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, mağlup eden olmazdı. Onlar imanları için cihada girerlerdi.

Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımını yaparlardı.

Bu hususu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle ifade etmişlerdir:

"O ruhu, azmi, niyeti ona da vermiş, ona da vermiş. Osmanlı buradan kazandı. O ruha sahip oldukları için kazandılar."

"Osmanlılar'dan Allah razı olun; Asr-ı saadet'i yaşadılar ve yaşattılar."

"Osmanlı padişahlarının her birinde iman vardı. Allah ve Resul'ünün sevgisi vardı. İslâmiyet'i yaşıyorlardı. Onlarda Allah aşkı mevcuttu. İçlerinde velî olan padişahlar bile vardı. Osmanlı cihan devleti, İslâm'a bağlı kaldığı ve İslâm'ı yaşadığı müddetçe hep muzaffer ve muvaffak oldu."

Bu yüzdendir ki Cenâb-ı Hakk onlara değer vermiş, onları âli kılmıştır.

•

Geçmiş ve gelecek, olmuş ve olacak her şeyi hakkıyla bilen ve Kitâb-ı kerîm'inde açıkça beyân eden Allah-u Teâlâ, bir Âyet-i kerime'sinde müminlere hitâben şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler!

İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlüdürler. Allah yolunda cihad ederler, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar.

İşte bu, Allah'ın öyle bir lütf-u ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu geniştir, her şeyi bilendir." (Mâide: 54)

Evliyâullah Hazerâtı ve müfessirler bu Âyet-i kerime'de Araplar'dan sonra İslâm'ın bayraktarlığını üstlenen Türklere işâret edildiğini söylemişlerdir.

Nitekim Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri değişik vesilelerle bu hakikati bizlere duyurmaya çalışmışlardı:

"Osmanlı padişahları harbe giderken "Ya Rabb'i! Bu memleket sana emanet." dediler.

Evet ve hâlâ O'nun bereketi ile ayakta duruyor. Elhamdülillah! Çünkü onları Hazret-i Allah'a emanet ede ede, ede ede... Ee O'na emanet etmekten daha emniyetli bir yer olmaz.

""İşte onlar Rabb'leri yolunda olanlardır." (Bakara: 5)

İlâhi lütfu mazhar olan emr-i ilâhi'ye riayet ederlerdi. Harbe çıkarken niyetleri halis idi. Gayeleri küffarı silip nuru yaymak idi. Allah-u Teâlâ'ya niyazla, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e salat-ü selâmla, zamanın velileri ile istişare yapmakla müminlerin dualarını alırlardı.

Şerefli tarihimize bakıldığında Sultan Alparslan'dan tutun, daha birçok güzide komutan ve idareci nasıl hareket etti, Hazret-i Allah'a nasıl sığındı? Bunları unutmamak lâzımdır.

Osmanlı padişahlarına, kumandanlarına dikkat edin; Allah-u Teâlâ'ya nasıl yalvardılar, nasıl secdeye kapandılar? Az bir kuvvetle çok büyük kuvvetleri nasıl yok ettiler?

Bütün bunlar Allah-u Teâlâ'nın lütuf desteği ile oldu.

Hazret-i Allah Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz (sarılırsanız), Allah da sizi muvaffak eder ve ayaklarınızı sâbit kılar." (Muhammed: 7)"

•

İfşaat edin, ikaz edin! Dini, vatanı müdafaa edin! Bizim bu kitapları yaymaktaki amacımız; dini, imanı ve vatanımızı korumaktır. Çünkü bu vatan çok güzel bir vatan. Bu öyle güzel bir vatan ki, Osmanlılar harbe giderken "Allah'ım bu vatan sana emanet!" diyerek giderlermiş. Bu vatanın içten, dıştan yıkılmayışı emanet oluşundandır."

•

"Bu vatan bir emanettir. Emanet olduğu için iç düşman, dış düşman çok ama yıkılmıyor. Emanet olduğu için yıkılmıyor da halk bunun farkında değil."

•

"Birçok Osmanlı Padişahı sırf Allah için cihada çıktı, vatanı ve milleti Allah'a emanet etti öylece yola çıktı. Allah-u Teâlâ o emaneti kabul etti. Bizler hâlâ o emanet sayesinde ayaktaız, ilâhî yardım ve destek altındayız. Bütün kabahatlerimize rağmen bu memleket bu sayede ayakta duruyor.

Böyle bir zamana geldik ama Rabb'imiz kimin yüzü suyu hürmetine koruyor ise koruyor. Rabb'im korusun.

Bazı Duâ ve Beyanları:

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri bugünlere dair, efkâra dair, yaşadığımız âhir zamana dair birçok ifşaatlarda bulunmuşlar, iki mühim esası sağlamlaştırmak için hâl-i hayatında mücadelesini yapmışlar, bu hususta şöyle buyurmuşlardı:

"Devletin ittifaktan, devletsizliğin nifaktan olduğunu belirtiyoruz. Zira devletsiz olunca dinini yaşayamıyorsun.

Dinimizde, devletimizde bir ve beraber olalım. Her tarafımızı düşman kaplamış, ittifaksızlık sebebiyle devleti kaybedersek, küffarın idaresinin altına girersek durum ne olur? Allah'ımız muhafaza buyursun."

•

"Allah'ım Ümmet-i Muhammed'i korusun, affetsin, muhafaza etsin, muzaffer etsin..."

Allah'ım Zât'ından başka sahibimiz yok, içte düşman, dışta düşman. Artık Zât'ına kalmış;

Bize merhamet et, bize acı, bizi affet, muhafaza et, muzaffer et! Âmin!"

•

"Biz öteden beri hem dinde hem vatanda bölücülüğü yok etmeye çalışıyoruz. Bunu; İslâm dini böyle emrettiği için yapıyoruz.

Bugüne kadar Nûr-i Muhammedî'nin yayılmasına, ümmet-i Muhammed'i Allah ve Resul'ünde birleşmesine gayret ettik.

Bizim bütün gayemiz iman kurtarmaktır.

Vatanımı, bayrağımı çok ama çok seviyorum. Dinime ve vatanıma düşmanlık edenlerin de karşısındayım. Hem dinimizi, hem de vatanımızı muhafaza ve müdafaa için bu cihadı yapıyoruz. Bölücüler bu vatani, din-i mübin'i parçalamaya çalışıyorlar. Biz de bunları parçalıyoruz.

"Hayır! Biz hakkı bâtılın tepesine şiddetle indirip atarız da, onun beynini parçalar. Bir de görürsünüz ki bâtil yok olup gitmiştir." (Enbiyâ: 18)

•

"Bir yakınım askere gittiği zaman, "Gittiğin yer Peygamber Ocağı" diye ona nasihat ediyorum."

•

"Binaenaleyh bizim duâmız hep başkaları için, Ümmet-i Muhammed'in iman ve selâmeti için."

•

"Zahiri askerlik vatani korumaktır, batınî askerlik İslâm'ı, imanı, vatani korumaktır."

İsrâ Sure-i Şerif'i 58. Âyet-i kerime:

İsrâ Sure-i şerif'i 58. Âyet-i kerime'sini bize sık sık hatırlatırlar, **"hazır olmak lazım"** buyururlardı. Binaenaleyh her türlü tedbiri almamız lâzım. Maddî-manevî hazırlıklarımızı o

günler için yapmamız lâzım. Aynı zamanda ordumuzla, askerimizle, her şeyimizle hazır olmamız lazım.

Allah-u Teâlâ kıyamet günü gelmeden önce helâk olmaktan yahut da şiddetli azabın gelip çatmasından kurtulabilecek hiçbir memleket halkının bulunmadığını beyan buyurmaktadır:

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız." (İsrâ: 58)

Burada; **"Ben yıkacağım!"** buyuruyor, iş oraya doğru gidiyor.

Bu Âyet-i kerime bu haberlerin hepsini içine alır.

"Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar olsa gerek. Bu otuz sene zarfında Allah'u-âlem öyle hadiseler olacak ki; öyle şiddetli, öyle büyük harpler, öyle felâketler, öyle zelzeleler olacak ki tasavvurun haricinde olacak!"

•

"Dünya milletleri harbe hazır durumda. Ha patladı ha patlayacak, ha patladı ha patlayacak! Emr-i ilâhîyi bekliyor.

Savaşların çıkması ilâhî hükme bakar. Cenâb-ı Hakk'ın izni olmadıkça bir yaprak dahi düşmez. Hep O'nun takdiri ile oluyor. Amma Allah'u-âlem bu otuz sene içinde çok mühim şeyler olacak. Dünya düzelecek, dümdüz olacak.

Kişi istese de istemese de mukadderat ne ise o olacak.

Dünya bidayete dönüyor, dünya o nispette bitecek ve insanlar gidecek."

•

"Allah-u Teâlâ'nın açık bir ferman-ı ilâhî'si var. Küffar ne kadar İslâm'ı söndürmeye çalışırsa çalışsın, o bir fırkayı kıyamete kadar payidar edeceğine ve nihayet muzafferiyeti de İslâm'a bahşedeceğine vaad-i sübhâni'si var.

Meselâ memleketimiz bir krizden geçti. Fakat O bizi korudu. Niçin? Çünkü biz Hakk'a bağlıyız, halka bağlı değiliz. Halk sıkıntı çekti, biz hiçbir şey görmedik. Bize kat kat lütuflarda bulundu. Dilerse o günler gelince de korur. Sen yeter ki tedbirini al!"

Ne Yapmamız Lâzım?

Böyle zamanlarda Hazret-i Allah'a sığınmamız ve dua etmemiz lâzım.

Müzayakalı, sıkıntılı zamanlarda, her gün 100 adet Maûn (Eraeytellezî) Sûre-i şerif'inin okunmasını;

Ayrıca umumi belalara karşı da;

Eûzü besmele ile beraber 500 Allahümme Salli, 500 Allahümme Barik okunmasını tavsiye etmişlerdi.

•

"Ev inşaatı ile ilgili bir sual üzerine kardeşimize sözleri:

Mümkün olduğu kadar borç yapmayın. Borca girmeden yapabildiğiniz kadar yapın. Çünkü para olduğu yerde eriyor, gün günü aratıyor. Çoluk-çocuğunuz var, başınızı sokacak bir yer lâzım. Yalnız borçlu olmayın. Çünkü çok nazik bir gündeyiz. Yarın ne olacağı belli değil. Önümüzde pek net bir durum yok. Gerek dünyanın gerek memleketimizin bir alabora olma ihtimali var. Aniden bir fırtına kopabilir. Amma er amma geç. Daima tedbirli olmak lâzım. İnsan borçlu olarak ölürse büyük vebal var, dünya senin olsa onu karşılayamaz. Bu hatırdan olsun.

Şunu çok iyi bilelim ki, bu kadar isyan cezasız kalmayacak, bize çok pahalıya mâl olacak. Ateş çıktığı zaman anlayacağız. Murad ettiğini yapar. Daha o durum gelmedi, sıkışmadı halk.

Dünyanın aldatıcı gelip-geçici nimetleri bizi sarhoş etmiş. Bu bolluk içinde nimetleri yedikçe azdık ve Sâhibimizi de unuttuk. İhsanları aldıkça şükürümüzü artıracak yerde isyanımızı artırdık. Hazret-i Allah bunun hesabını bizden sormak için ipimizi çekecek, amma er amma geç.

Helâk olan eski kavimler bollukta zevk ve sefada iken bela ve afatlara uğramışlardır.

Âyet-i kerime'lerinde mealen şöyle buyuruyor:

"Kendilerine yapılan uyarıları unuttunca, üzerlerine (nimet ve zevklerden) her şeyin kapılarını açtık. Nihayet kendilerine verilenlerle şımarıp ferahlandıkları sırada da ansızın onları yakaladık. Birden bire bütün umutlarını yitirdiler." (En'âm: 44)

"Biz onların her birini günahı ile yakaladık. Kiminin tepesine taş yağdıran bir kasırga gönderdik. Kimini korkunç bir ses, bir çığlık yakalaydı. Kimini yerin dibine geçirdik. Kimini de suda boğduk. Onlara Allah zulmetmiyordu, fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı." (Ankebut: 40)

"Onlardan evvel biz nice nesiller helâk etmiştik. Ki onlar kendilerinden daha kuvvetli idiler. Memleketlerde delikler aramışlardı. Kaçacak bir yer var mıydı?

Doğrusu bunda kalbi olan, yahut kendisi huzur içinde olduğu halde kulak veren kimse için bir öğüt vardır." (Kaf: 36-37)

"Eğer Allah zulümleri yüzünden insanları cezalandırırsaydı, yeryüzünde tek canlı bırakmazdı. Fakat onları takdir edilen bir süreye kadar geciktirir. Süreleri dolunca da, ne bir an geri kalabilirler ne de ileri geçerler." (Nahl: 61)

"Bu sözü yalan sayanlarla beni başbaşa bırak! Biz onları bilmeyecekleri bir cihetten derece derece azaba yaklaştıracamız."

Ben onlara mühlet veriyorum. Şüphe yok ki, benim tuzağım metindir." (Kalem: 44-45)

"Yoksa kötülük yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar? Ne kötü hüküm veriyorlar!" (Ankebut: 4)

"Biz onların neler demekte olduklarını çok iyi biliyoruz. Sen onların üstünde bir zorlayıcı değilsin. Onun için sen sadece benim tehdidimden korkacak olanlara Kur'an ile öğüt ver." (Kaf: 45)

Bununla beraber:

"İman edenleri kurtardık. Onlar Allah'tan korkuyorlardı." (Fussilet: 18)" (Sözler ve Notlar-2, sh. 301)

Telâş Etmeyin, Tedbirli Olun:

"Akıllı insan Hazret-i Allah'a yönelecek, o kadar. Bugünkü durumunu düşünecek, yarını O bilir. Onun için akıllı olan Hazret-i Allah'a yönelir orada kalır, takdir ne ise o olur. İnsanın azıcık bir parası, altını olacak, çoluk-çocuğu aç kalmasın diye.

Fakat insanlar bunu görmüyor, dümdüz yürüyor. Yunanistan'ın durumunu, planlarını böyle seyrediyorum. Yani mahvetmeye doğru gidiyorlar amma başlarına ne geleceğinin hesabını yapmıyorlar. Amma her devlet aynı zihniyette.

Allah'ım sonumuzu hayırlı etsin, kâmil imanla aldığı kullarından etsin. Onun için tedbir şart:

Tedbir nedir?

Hazret-i Allah'a yönelmek. en büyük tedbir bu. Sonra da verdiği akli kullanmak."

Mülk Hazret-i Allah'ındır:

Bir hâdise üzerinde efkârın durumundan endişe etmiştik. Bu sallantı esnasında "Ne oluyorsun? Sen bir maskeden ibaretsin, Biz dilediğimiz gibi tecelli ederiz. Biz ne yaparsak sen onu seyret!" buyurdular. Hakikaten maskeden ibaret olduğumu gözümle gördüm. Hemen kendime geldim. O kadar rahatladım ki, hiçbir şeyim kalmadı. Ne üzüntüm ne de teşvişim. Mesele kendiliğinden halloldu. İnsan bir maske olduğunu gözü ile gördükten sonra kendisinde zerre kadar bir fazilet toplar mı?

Mülkün sahibi var. Âyet-i kerime'sinde buyuruyor:

"Hazret-i Allah mülkünü dilediğine verir." (Bakara: 247)

"De ki: ey mülkün sahibi Allah! Sen mülkü kime dilerse on verirsin, kimden dilerse ondan alırsın. Kime dilerse ona izzet verirsin, yükseltirsin. Kime dilerse ona zillet verirsin, alçaltırsın. Hayır senin elindedir. Sen her şeye kadırsın." (Âl-i imrân: 26)

Kur'an-ı kerim'de bunu görüyoruz, okuyoruz amma, okumak başka o hâli yaşamak başka. O hâle inemiyoruz. Yegâne kuvvet ve kudret sahibinin Hazret-i Allah olduğunu idrâk edemiyoruz. "Ne oluyorsun?" denilince kendimize geldik. Bunu size böylece duyuruyoruz ki, bu durumlar karşısında şaşırılmayalım, bocalamayalım. Bizi ikaz ve irşad ettikleri gibi, biz de sizi ikaz ve irşad etmeye çalışıyoruz. Sallanmayalım. Rüzgâra kapılmayalım. Mülkün sahibi nasıl isterse öyle yapar, nasıl dilerse öyle olur. Bir ev sahibi evinde istediği gibi hareket ediyor da, mülk sahibi mülkünde istediği gibi hareket edemez mi? Düşünemediğimiz için bu hakikati kavrayamıyoruz.

Telaş etseniz de etmeseniz de mukadderat ne ise o olur İlk tedbir ona yönelmektir."
(Sözler ve Notlar-2, sh. 297)

"Nice Az Bir Topluluk Allah'ın İzniyle Pek Çok Topluluğu Yenmiştir. Allah Sabredenlerle Beraberdir." (Bakara: 249)

İslâm tarihi boyunca yaşanan bir çok savaşta Hazret-i Allah'ın yardımı ve mucizati ile nice az ve zayıf İslâm ordusu düşmana karşı galip gelmiştir.

Bedir Savaşı'ndan başlayarak, Çanakkale ve Kurtuluş Savaşı'na kadar, hatta günümüzdeki savaşlarda bu ilâhî yardım ve desteğin tezahürlerini günagün görmekteyiz.

Hazret-i Allah'ın bu ihsan ve ikramının şükründen aciziz.

Bedir Savaşı:

Kureyş müşrikleri Şam ticaret yolu üzerinde bulunan Medine'deki müslümanları bir tehdit olarak görüyor ve onlara karşı harp hazırlığı yapıyordu. Bu amaçla büyük bir kervan hazırladılar. Mekke'nin bütün ileri gelenleri bu kervana ortak olmuştu.

Bu hazırlığı haber alan Resulullah Aleyhisselâm kervanı engellemek için ashabını toplayarak yola çıktı. Ancak bunu haber alan Kureyş müşrikleri daha kalabalık ve büyük bir ordu toplayarak yola çıktı. Müslümanların sayısı üç yüz beş idi. Kureyş müşrikleri ise yaklaşık bin kişilerdi.

Allah-u Teâlâ'nın yardımı ile müslümanlar büyük bir zafer kazandılar. Ebu Cehil başta olmak üzere ileri gelen İslâm düşmanlarını öldürdüler.

Bedir savaşında pek çok mucize yaşandığı ve müşahede edildiği için "*Menba-ı mucizât*" olarak tavsif edilmiştir.

Yağmur ve Kalpler'e Verilen Güven Duygusu:

Resulullah Aleyhisselâm'ın Bedir'deki karargâhı kumluk idi. Kolaylıkla yürünemiyor, yürürken insanların ve hayvanların ayakları kuma gömülüyordu. Üstelik kumlar savruluyor, etraf toz duman oluyordu. Su sıkıntısı da başlamıştı. Şeytan ise durmadan korku ve vesvese veriyordu.

O sırada Allah-u Teâlâ yağmur yağdırdı. O yağmur hem onların gönüllerindeki bazı vesveseleri giderdi, morallerini yükseltti, hem de su ihtiyaçlarını bol bol giderdiler, havuzlarını doldurdular. Hiç gezilemeyen kum sahası sertleşmiş, ayaklar kumlara batmadan yürünür hale gelmişti. Müşrikler ise çamur içinde kaldılar.

Allah-u Teâlâ ayrıca müslümanlara bir uyuklama verdi. Sükûnetle uyuyup dinlendiler. Müşrikler ise korkularından ortalık ağarınca kadar hiç uyuyamadılar.

"O zaman Allah kendi katından bir güven işareti olmak üzere, sizi hafif uykuya daldırıyordu." (Enfâl: 11)

Bu uyku, onları gaflete düşürüp baskına uğratmak için değil, Allah-u Teâlâ'nın yardımı ile yatışıp emniyet içinde olmaları içindi.

Allah-u Teâlâ'nın Düşman Ordusunu Az Göstermesi:

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Allah uykuda onları sana az gösteriyordu." (Enfâl: 43)

Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem'ine rüyâsında düşmanı az ve kuvvetsiz göstermişti. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de bunu mücâhidlere böylece bildirmiş, onların da düşmanlarına karşı cesaretleri artmış, kalpleri kuvvetlenmişti. Korkusuzca ilerlediler.

"Eğer onları sana çok gösterseydi, çekinir ve bu hususta çekişirdiniz. Fakat Allah sizi kurtardı. Çünkü O, sinelerin özünü bilir." (Enfâl: 43)

"Allah olacak olan emri yerine getirmek için (düşmanla) karşılaştığınızda onları sizin gözünüzde az gösteriyor, sizi de onların gözlerinde az gösteriyordu." (Enfâl: 44)

Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Müslümanların Hazret-i Allah'a Sığınması:

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- der ki:

"Bedir günü biraz çarpıştıktan sonra: 'Ne yapıyor bir bakayım?' diye acele olarak Resulullah Aleyhisselâm'ın yanına vardım. Secdeye kapanmış, durmadan:

"Yâ Hayyû yâ Kayyûm! Rahmetinle sana sığınyorum, yardımını talep ediyorum!" diyordu. Çarpışmak için harp meydanına döndüm. Tekrar yanına vardığımda yine secdeye kapanmış: "Yâ Hayyû yâ Kayyûm! Birahmetike estağîsü!" diyordu." (Rezîn)

Müslümanlar da:

"Ey Rabb'imiz! Düşmanlarına karşı bize yardım et! Ey yalvaranların niyazını duyan, bize merhamet et!" diyerek Allah-u Teâlâ'ya sığınyorlardı.

Resulullah Aleyhisselâm kendisini tüketircesine: **"Yâ Rabb'i! Eğer şu bir avuç müslüman helâk olursa, artık yeryüzünde sana ibadet edecek kimse kalmaz!"** diyerek niyazlarına devam ederken kendisine hafifçe bir uyku geldi, daha sonra tebessüm ederek gözünü açtı ve: **"Müjde yâ Ebâ Bekir! Allah'ın yardımı geldi, işte Cebrail, işte melekler!"** buyurdu.

"İşte Cebrâil! Atını başından tutmuş, üzerinde de savaş teçhizatı var." (Buhârî)

Meleklerin Bizzat Savaşarak Yardım Etmesi:

Bedir Savaşı'nda yaşanan mucizelerden birisi de Allah-u Teâlâ'nın müminlere meleklerden ordularla yardım etmesidir.

Bu hadise Kur'an-ı kerim'de şöyle haber verilmektedir:

"Hani siz Rabb'inizden yardım istiyordunuz. Buna karşılık O, 'Ben sizi birbiri peşinden bin meikle destekleyip yardım edeceğim.' diyerek duânızı kabul etmişti." (Enfâl: 9)

Allah-u Teâlâ dilediği takdirde bir tek melek dahi dünyanın altını üstüne getirmeye kâfi olduğu halde, bu kadar melâike göndermesinin hikmetine gelince:

"Allah bu yardımı sırf müjde olması ve onunla kalbinizin iyice yatışması için yapmıştı."

Yardım ancak Allah katındandır." (Enfâl: 10)

Ne maddi sebeplerden, ne görünüşteki kuvvetlerden, ne de meleklerin inmesinden değildir. İnsanlara da meleklerle de asıl yardım yapan O'dur. Bütün kuvvet ve etki O'na mahsustur. O dilerse zayıfları kuvvetlilere galip getirir. O istemeyince hiçbir kuvvetin hükmü olmaz.

"Çünkü Allah gerçekten çok güçlüdür, yegâne hüküm ve hikmet sahibidir."
(Enfâl: 10)

•

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- der ki:

"Bedir'de ordunun ortasında bulunuyordum. Bir ara şiddetli bir rüzgâr esti, az sonra yine aynı ölçüde ikinci ve sonra üçüncü bir rüzgâr esti. Bu rüzgârın bir benzerini daha önce hiç görmemiştim.

Birinci rüzgâr, Cebrâil Aleyhisselâm'ın bin meikle gelip Resulullah Aleyhisselâm'ın yanında yer almasıydı. İkinci rüzgâr Mikâil Aleyhisselâm'ın bin meikle sağ kanatta, üçüncü rüzgâr da İsrâfil Aleyhisselâm'ın bin meikle sol kanatta yer almasıydı."

Allah-u Teâlâ o gün müslümanları yalnız bırakmamış, onları Mele-i âlâ'dan destekleyerek şereflerine şeref katmıştır.

Allah-u Teâlâ'nın Düşmanın Kalbine Korku Salması:

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Ben kâfirlerin yüreğine korku salacağım." (Enfâl: 12)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Hadis-i şerif'lerinde:

"Bir aylık mesafeye kadar (düşmanlarımın kalbine) korku salmakla yardım olundum." buyurmuşlardır. (Buhârî)

Mucizeli Kum Taneleri:

Çarpışma bütün hızıyla devam ederken, Resulullah Aleyhisselâm Cebrâil Aleyhisselâm'ın tavsiyesi ile yerden bir avuç kum aldı: **"Yüzleri kara olsun!"** diyerek müşriklere doğru attı. Saçılan bu ince kumdan gözüne kaçmayan, gözü ile meşgul olmayan bir kimse kalmadı, son derece sersemleştiler. Bundan sonra bozuldular, müminler de enselerine bindi. Bir yandan öldürüyorlar, bir yandan esir alıyorlardı. Savaş sona erince

müslümanlardan: **"Şöyle kestim, şöyle vurdum, böyle esir aldım!"** diye ileri geri konuşanlar, yaptıkları ile övünenler oldu. Birisi: **"Filân şahsı ben öldürdüm."** derken, bir diğeri ise: **"Hayır! Onu ben öldürdüm!"** gibi iddiâlarda bulunmuştu.

Bu hadise üzerine nâzil olan Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Onları siz öldürmediniz Allah öldürdü." (Enfâl: 17)

Yani siz iftihar edip övünüyorsunuz, fakat şunu iyi bilin ki, onları sırf kendi gücünüzle yenmediniz, onları siz değil Allah öldürdü.

"Attığın zaman sen atmadın Allah attı." (Enfâl: 17)

O attığı kum tanelerini hedefine isabet ettiren, gayesine erdiren, düşmanı hezimete uğratıp müslümanları galip getiren O idi.

Mute Savaşı:

Bu savaş az bir topluluğun sayıca kat kat üstün bir topluluğa karşı galibiyet ve zaferi olduğundan İslâm tarihinde **"Mute Destanı"** diye anılır. 3 bin kişilik İslâm ordusunun iki yüz bin kişilik Bizans ordusu karşısındaki destanıdır bu.

Resulullah Aleyhisselâm Hicret'in sekizinci yılında İslâm'ı tebliğ maksadıyla Hâris bin Umeyr -radiyallahu anh- ile Busrâ valisi Şurahbil'e mektup göndermişti. Gassânî Arapları'ndan olan Şurahbil, Bizans'ın himâyesinde hıristiyanlığı kabul etmiş bulunuyordu.

Hâris -radiyallahu anh-, Suriye bölgesinde Kudüs'ün güneyinde ve iki konak mesafede bulunan Mute kasabasında Şurahbil'e rastladı. Elçi olduğunu söyleyerek Resulullah Aleyhisselâm'ın mektubunu verdi. Fakat Şurahbil Resulullah Aleyhisselâm'ın elçisi Hâris -radiyallahu anh-i öldürmek alçaklığında bulundu. Bu hâdise çok mühimdi. Şimdiye kadar Resulullah Aleyhisselâm'ın hiçbir elçisi öldürülmemişti. Bu aynı zamanda gönderene de en büyük hakaret ve meydan okuma demekti.

Bu fâciya çok üzülen Resulullah Aleyhisselâm Ashâb-ı kiram'la istişare yaptı, hemen üç bin kişilik bir kuvvet hazırladı, Zeyd bin Hârise -radiyallahu anh- kumandasına verdi.

Daha sonra: **"Savaşta şâyet Zeyd şehit olursa kumandayı Câfer alsın. Câfer de şehit düşerse, orduya Abdullah bin Revâha kumanda etsin!"** buyurdu. (Buhârî)

Abdullah -radiyallahu anh- de şehit olursa, müslümanların kendi aralarında münasip bir kimseyi kumandan seçmelerini ilâve etti.

Resulullah Aleyhisselâm Zeyd bin Hârise -radiyallahu anh-e Hâris bin Umeyr -radiyallahu anh-in şehit edildiği yere kadar gitmesini ve orada bulunanları İslâmiyet'e dâvet etmesini, kabul etmedikleri takdirde, **Allah-u Teâlâ'nın yardımına güvenerek onlarla çarpışmasını** tavsiye etti.

İslâm ordusu hedefini gizli tutarak yola çıkmış, karşılarına ne çıkacağını bilmeksizin yürümüşdü. Halid bin Velid -radiyallahu anh- müslüman olduktan sonra ilk olarak İslâm ordusuna katılıyordu.

İslâm ordusu'nun Medine'den çıkışını duyan Şurahbil durumu hemen Bizans imparatoru'na bildirmişti. İki yüz bin kişilik büyük ve mükemmel bir ordu toplandı. Bunun yüz bini Rum, yüz bini de müslüman olmamış Arap kabilelerinden meydana gelmişti.

Sayı bakımından iki taraf arasında korkunç bir uçurum vardı. Ancak, savaşmadan müslüman ordusunun geri dönmesi çok tehlikeli idi. Bu durum göz önüne alındı, hemen istişâre yapıldı. Durumun derhal Resulullah Aleyhisselâm'a bildirilmesi, alınacak cevaba göre hareket edilmesi fikri ileri sürülmek üzere iken Abdullah bin Revâha -radiyallahu anh- şöyle söyledi:

"Ey insanlar! İstemediğiniz şey, ele geçirmek üzere yola çıktığımız şeydir, yani şehit olmaktır. Biz, insanlarla ne sayıca ne silâhça çokluk olduğumuz için değil, Allah'ın bizi şereflendirdiği şu dinin kuvvetiyle savaşıyoruz. Hemen ilerleyelim! Bu sayede iki güzel neticeden birine erişiriz. Ya gazi oluruz ya şehit!"

Abdullah -radiyallahu anh-in bu sözleri, ordunun mâneviyatı üzerinde büyük tesir yaptı. Hep bir ağızdan: **"Vallahi Revaha oğlu doğru söylüyor!"** dediler ve bunun üzerine harekete geçtiler.

•

Mute civarında iki ordu karşılaştı. Müslümanlar için Allah yolunda şehit olmaktan başka çare kalmamıştı. Başkumandan Zeyd -radiyallahu anh- sancağı elinde olduğu halde hemen savaşa başladı. Düşman mızrakları arasında şehit düştü. Sancağı Câfer -radiyallahu anh- eline aldı, düşmana doğru yürüdü. Kahramanca savaştı. Önce sağ kolu kesildi, hemen sancağı sol eline aldı. Sol kolu da kesilince, yere düşürmemek için vücudu ile Peygamber sancağına sarıldı. Sonunda ikiye bölünerek yere düştü ve şehit oldu. Savaşta ellisi göğsünde olmak üzere doksan yara almıştı.

Câfer -radiyallahu anh-den sonra Abdullah bin Revâha -radiyallahu anh- koşa koşa gelerek Peygamber sancağını eline aldı ve savaşa katıldı. Ancak harbden bir netice alınamayacağı düşüncesi kendisini meşgul ediyordu. Bir aralık Medine'deki malları, hurmalıkları bile gözünün önüne geldi. Ölümüne karşı bir tereddüt başladı, bir an için geri bile döndü. Fakat bu fena düşünceden kendisini çabuk kurtardı. Hemen askerini toplayarak: **"Şâhit olun arkadaşlar! Medine'deki bütün mallarımı Beytül mâl'e bırakıyorum."** dedikten sonra kendi kendine: **"Ey Abdullah! Sen cennet'e kavuşmak istemiyorsun! Fakat ben savaşa savaşa oraya varacağım."** diye söylendi. Hemen ilerledi, şiirler söyleyerek şehit oluncaya kadar savaşa devam etti.

Abdullah bin Revâha -radiyallahu anh- şehit olunca asker kumandansız kaldı. Ordunun bozgun halinde olduğu bir zamanda Halid bin Velid -radiyallahu anh- askerinin önüne geçip bozgunun tehlikelerini anlattı, böylece kaçıış önledi. Herkes onun etrafında toplandı. Bütün mücâhidlerin isteği ile Halid bin Velid -radiyallahu anh- kumandayı üzerine aldı. Akşama kadar döğüştü. O gün elinde dokuz kılıç parçalandığını bizzat kendisi söylemiştir.

Halid bin Velid -radiyallahu anh- geceyi dinlenerek geçirdi, ertesi gün ordusuna yeni bir nizam verdi. Sağ taraftakileri sola, soldakileri sağa aldı. Öndekileri arkaya, arkadakileri de öne geçirdi.

Düşman birlikleri karşılarında yeni simâlar görünce, İslâm ordusuna gece yardım kuvvetlerinin gelmiş olduğuna hükmettiler. Tam bu sırada, Halid bin Velid -radiyallahu anh- de şiddetli bir hücumla geçti, düşmanı bozguna uğrattı ve birçok zâyiat verdirdi. Bu

durumdan faydalanmayı da ihmal etmedi, askerini ustalıklarla hemen geri çekti. Büyük bir bozguna uğratmadan muntazam bir yürüyüşle Medine'ye kadar getirdi. İki günlük bu pek çetin savaşta müslüman ordusu yalnız on iki şehit vermişti.

•

Allah-u Teâlâ Mescid-i nebevî'de, minbere oturmuş bulunan Resul'üne zaman, mekân, mesafe mefhumlarını kaldırarak savaş alanını göstermişti. O da ashabına bildirmişti:

"Zeyd sancağı eline aldı. Şimdi vuruldu, şehit düştü. Sonra Câfer aldı, O da şehit oldu. Daha sonra bayrağı İbn-i Revâha aldı, o da şehit oldu." buyurdu.

Resulullah Aleyhisselâm bunları birer birer anlatırken iki gözünden yaşlar akıyordu. **"En sonunda sancağı Allah'ın bir kılıcı eline aldı. Allah mücâhidlere fethi müyesser kıldı."** buyurdu. Bu: **"Allah'ın kılıcı"** Halid bin Velid -radiyallahu anh- idi. Bundan sonra Halid bin Velid -radiyallahu anh- **"Seyfullah"** olarak anıldı.

Târik bin Ziyâd:

Bu büyük kumandan 711 yılının Mayıs ayında yedi bin kişilik ordusu ile İspanya'yı fethetmek üzere bugün kendi ismi ile anılan Cebel-i Tarık boğazını geçti. Askerlerinin geriye dönüş ümidini kırmak için bütün gemilerini yaktırdı. Sonra ordusuna hitaben tarihi bir konuşma yaptı.

"İşte, önümüzde düşman, arkamızda deniz, zaferden başka kurtuluş yolu yoktur." dedi.

Bu tarihi hadise dünya tarihinin gördüğü en büyük medeniyetlerden birisi olan 800 yıllık Müslüman İspanya Endülüs medeniyetinin başlangıcı olmuştur.

Mûsâ bin Nusayr, büyük İslâm kumandanı, Endülüs fâtihi Târik bin Ziyâd'la Endülüs'te karşılaştığı zaman; *"Ey Târik! Halîfe Velid bin Abdümelik senin tüm bu çabalarına karşılık, sana bu Endülüs'ten başkasını vermez!"* diyerek, onu hem Endülüs'ün fethi, hem de yapmayı plânladığı diğer fetihler hususunda, niyet ve azim bakımından ölçmeye çalışmıştı. **"İ'lâ-yı Kelimetullâh"** gibi ulu bir gâyeyi bırakıp da; makam, şöhret, iktidar gibi fânî ve değersiz şeyleri tercih etmeyi aklından bile geçirmeyen Târik bin Ziyâd, ona; *"Ey emîr! Allah'a yemin ederim ki, atımla Atlas okyanusuna girinceye kadar bu arzumdan vazgeçmeyeceğim!"* karşılığını verdi. (İbn Hallikân, "Vefeyâtü'l-A'yân ve Enbâu Ebnâ'î'z-Zamân", c. 5, s. 328. bas.: Beyrut, 1977.)

Bu İslâm kumandanının gayret ve azminin nişanı olan gemi yakma hadisesi dilimize "Gemileri yakmak" şeklinde güzel bir deyiş olarak yerleşmiştir.

Selâhaddin Eyyûbî:

Selâhaddin Eyyûbî üstüste kazandığı zaferlerle, zamanla kâfirlerin ve münâfıkların korkulu rüyâsı hâline gelmiş; yaşadığı müddetçe bir an olsun onlara aman vermemişti.

Fâtımîler haçlı devletleriyle anlaşarak, Selâhaddin Eyyûbî ve mâiyyetindeki İslâm ordusuna karşı küffarla aynı safta yer aldı.

Müslümanlara karşı birleşen bu kâfirler ve münâfıklar gürûhunu pusuya düşürmek için, hiç kimsenin geçmeye cesâret edemediği Tih Sahrası'ndan geçerek, bu çapulcular sürüsüne gizlice arkadan yaklaşan Selâhaddin Eyyûbî, otuz bin kişilik düşman ordusunu görünce ümitsizliğe düşen **iki bin askerine** hitâben, onları teskin edecek şu mânidar konuşmayı yaptı:

"Askerlerim!..

Bilin ki ölüm, Allâh'ın huzûruna varmaktır. Dinini ve imânını müdâfaa yolunda şehâdete erenlerin, doğrudan doğruya cennetlik olduğundan hepiniz haberdardır. Şâyet rahatımızı düşünüyorsak bize yakışan burada değil, karılarımızın ve çocuklarımızın yanında olmaktır!

Düşmanın az ya da çok olması bizi yolumuzdan aslâ alıkoyamaz! Şimdi siz, kaçmak zilletine düçâr olmayı mı, yoksa şehîd olmayı mı arzu edersiniz? Allah'ın yardımı şüphesiz ki bizimledir; O dinine hizmet edene mutlakâ zafer verir!.." ("el-Kâmil fi't-Târîh", c.11, s. 342)

O'nun dinini bırakıp küfre hizmet edenlerin ise eninde sonunda belâsını verir; O'nun kudret pençesinden kurtulmaya aslâ imkân bulamazlar.

Selâhaddin Eyyubî Kudüs'te kurulan haçlı devleti ile defalarca kere savaşmıştı.

Bu büyük Sultan vefat ettiğinde, Başveziri Şam sokaklarında dellâl gezdirerek şöyle bağırtmıştı:

"Ey ahali! Bilmiş olunuz ki, Mısır'ın, Sudan'ın, Libya'nın, Filistin'in, Şam'ın, Halep'in, Musul'un, Hicaz'ın ve daha nice ülkelerin hükümdarı olan Sultan Selâhaddin Eyyubî vefat etmiş ve Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Şahsî parası cenaze masraflarına yetişmediği için bunlar yakınları ve dostları tarafından karşılanmıştır."

Sultan Alparslan:

Selçuklu Sultânı Alparslan, Malazgirt Meydan Muhârebesi öncesi Anadolu'yu İslâm yurdu hâline getirmek ve fethetmek üzere hazırlamak gâyesiyle hıristiyanların elinde bulunan Kars ve Ani kalelerini kuşatınca; savaştan önce askerlerinin karşısına çıkarak, onları İ'lâ-yı Kelimetullâh'a ve Allah yolunda cihad etmeye çağırmıştı:

"Yiğitlerim!.. Bahâdırlarım!.. Sizin gibi kahraman erlerin hükümdârı olduğum için övünç duyar ve Allah-u Teâlâ'ya hamd ederim! Tahta ilk çıktığımda, yurdun ufkunu saran ihtilâl bulutlarını kılınçlarınızın parlak kıvılcımları ile def' edip, vatanın bütünlüğünü sağlamış idiniz. Bugün de âlem-i İslâm, karşımızdaki düşmana Allah-u Teâlâ'nın dinini tebliğ etmemizi ve bu yolda, cihad-ı fî sebîli'llah uğrunda çarpışmamızı bekliyor! O hâlde hem

bi-hakkın vatanı muhâfaza ve hem de i'lâ-yı Kelimetullâh gibi iki kudsi vazîfeyi îfâ etme şerefi şimdi bize düştü!..

Düşmanımız kalabalık, kal'aları muhkem ise de; onların, siz gibi gazâ meydanlarında pişmiş, şehîd olma aşkı ile yanan mücâhidlerin ilk hücûmuna dahî dayanamayacağını bilirim. Zira onlar vatanlarını değil, hayatlarını kurtarma derdinde olan birtakım korkaklardan başka bir şey değildirler! Sizler ise hayâtın gelip geçen bir gölge olduğunu, asıl şerefin Allah yolunda cihad ederek can vermek olduğunu hakkıyla bilen yiğitlerisiniz!

*İşte bu sultânınız, Allah-u Teâlâ'nın şerefli ismiyle adını gazâ meydanına atıyor. Ben şu kılıncı tutan elim tâkatten kesilinceye kadar çarpışacağım! **Dinini, vatanını, sultânını seven ardımca gelsin!..*** ("Kars Târîhi", c. 1, s. 337, 354)

Zamânın İslâm halîfesi Kâim bi-Emri'llâh, 26 Ağustos 1071 Cumâ günü iki yüz bin kişilik hristiyan Bizans ordusuyla karşı karşıya gelecek olan Sultan Alparslan adına bir duâ metni hazırlamış ve bu duâ metnini Malazgirt Meydan Muhârebesi'nden önce, mescidlerde okutmak üzere yeryüzündeki bütün müslüman devletlere yollamıştı.

"Yâ Rabbî!.. İslâm sancağını yükselt ve ona yardımını eksik eyleme! Küfrü, tamâmen ortadan kaldıracak şekilde mahvet! Sana itaat etmek için canlarını esirgemeyen ve kanlarını dökerek rızâna kavuşmaya çalışan mücâhid kullarına güç ve kuvvet ver; yurtlarını muhâfaza, kendilerini muzaffer eyle! Emîrû'l-Mü'minîn, şehinşâh-ı muazzam Muhammed Alparslan'ın dileğini kabûl eyle! Din-i İslâm'ı yayıp, şerefli ismini yüceltebilmesi için onu desteğinden mahrûm eyleme! Zira o yalnız senin rızân için kendi rahatını terketti, senin yolunda malını fedâ etti, hattâ canını dahî bu yolda fedâyâ hazır eyledi!..

Kitâb'ın Kur'ân-ı kerîm'de:

'Ey imân edenler! Elem verici, can yakıcı bir azaptan koruyacak bir ticâret yolunu göstereyim mi size? Allah'a ve Peygamber'ine imân edersiniz, O'nun yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edersiniz!' (Sâff: 10-11)

Buyuruyorsun. Şüphesiz ki sen vaadinden dönmezsün!..

Allah'ım! O nasıl ki senin dâvetine uyup, din-i İslâm'ı korumada gevşeklik göstermeden emrine icâbet etmiş ve bu uğurda gecesini gündüzüne katmış ise, sen de ona zafer ihsân eyle! Onu düşmanların hîlelerinden uzak kıl ve muhâfaza et! Allah'ım! Ona bütün güçlükleri kolaylaştır ve küffarı bozguna uğratarak, İslâm askerlerini muhâfaza eyle!.." (İbnü'l-Adîm, "Bugyetü't-Taleb fî Târîh-i Haleb", vr. 288a-b.)

Murâd Hüdâvendigâr Hân ve Kosova Savaşı:

1389'da Sırbistan, Bosna, Macaristan, Polonya, Romanya, Moldavya, Arnavut, Bulgar Prensleri birleşerek hristiyan haçlı ordusunu kurdular.

Sultan Murad, Kosova sahasını dolduran demir zırhlarla kaplı, kendi ordusuna nispetle kat kat fazla olan düşmanını üzüntü içinde seyretti. Müteessir bir halde ordugâha döndü.

Sultan Murad, Kosova sahasını dolduran demir zırhlarla kaplı, kendi ordusuna nispetle kat kat fazla olan düşmanını üzüntü içinde seyretti. Müteessir bir halde ordugâha döndü.

Kumandanları ile istişare yapıp savaş nizamını tespit ettikten sonra çadırına çekildi ve Rabb'ine tam bir teslimiyetle şöyle niyazda bulundu:

"İlâhî! Seyyid'im! Sâhib'im!

Bunca kerre huzûrunda duâmı kabûl edip beni mahrum etmedin, yine benim duâmı kabûl eyle! Bir yağmur verip, bu karanlığı ve tozu def' edip âlemi aydınlık kıl, tâ ki kâfir askerini gözümüz ile görüp, yüz yüze cenk edelim. Yâ İlâhî! Mülk ve kul senindir, sen kime istersen verirsin. Ben dahî bir nâçiz, âciz bir kulunum. Benim fikrimi ve esrârımı sen bilirsin. Mülk ve mâl benim maksûdum değildir. Bu araya kul-karavâş için gelmedim, hemen hâlis ve muhlis senin rızânı isterim. Yâ Rabb, beni bu müslümanlara kurbân eyle, tek bu müminleri küffar elinde mağlûp edip helâk eyleme! Yâ İlâhî! Bunca nüfusun katline beni sebep eyleme! Bunları mansûr ve muzaffer eyle! Bunlar için ben cânımı kurbân ederim, tek Sen kabûl eyle! Asker-i İslâm için rûhumu teslîme râzıyım. Tek bu müminlerin ölümünü bana gösterme! İlâhî, beni civârında misâfir edip, müminler rûhuna benim rûhumu fedâ kıl! Evvelce beni gâzî kılmışydın, şimdi şehâdet nasîb kıl!"
(Neşrî, "Kitâb-ı Cihannümâ", c. 1, s. 285-287)

Haçlı ordusu başkumandanları dahil sekiz saat içerisinde imha edildi. I. Murad yaralı bir Sırp tarafından, harp sahasını gezerken şehid edildi. 27 yıl süren hükümdarlığı hep başarılarla doludur.

Otuz yedi muharebeye bizzat katılan I. Murad hepsini de kazanmıştır. Çok cesur, soğukkanlı, çalışkan, sert, disiplinli, çok tedbirli, herşeyi çok iyi plânlayan, düşmana aman tanımayan iradeli bir hükümdar idi.

İstanbul'un Fethi ve Fatih Sultan Mehmed Han:

Tâcizâde Ca'fer Çelebi'nin naklettiği üzere; Fâtih Sultan Mehmed Han İstanbul'u fethedeceği gün seher vaktinde Allah-u Teâlâ'ya yalvararak, asıl gâyesinin O'nun yolunda cihad edip, hıristiyanlığın çirkin ve sapık akîdesini kökünden kazımak olduğunu dergâh-ı Ulûhiyyet'e şöyle arz etmişti:

"İlâhî! Ey Hâlik! Ey Melik! Ey Yaradan! Alîmlerin Alîm'i pâdişahsın, her şeyden haberdârsın ki, çirkef hasım ve alçak düşman; "De ki: O Allah bir tekdir. Allah Samed'dir; her şey O'na muhtaç, O hiçbir şeye muhtaç değildir." Âyet'i, Vahdâniyyet'i gün gibi izhâr ederken; "Doğurmamış, doğurulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir." kelimesi, Zât-ı mukaddes'ine denk ve benzer olmadığını ulu bir sadâ ile bildirir ve haber verir iken; hepsini külliyyen inkâr eyleyip, kadın ve erkek ve hısım nisbetin edip, 'üçün üçüncüsü' isnâd eyleyen zâlimlerdir. İsâ zamânı tamâm olalıdan beri, Cibrîl'in nüzûlüne ve vârid ve tenzîl kılınan vahye ikrâr etmeyip; 'Mesih de, mukarreb melekler de Allah'a kul olmaktan aslâ çekinmezler' buyruğunu tasdik etmeyen dinsizlerdendir. Pâk olmayan asılları: "Benden sonra gelecek, ismi Ahmed olan bir Peygamber'i size müjdelerim!" Âyet'ini İncîl yapraklarından giderip, kendileri dahî; 'Biz evvelki

atalarımızdan bunu işitmedik!' fikrini bahane edinip; 'Siz de, atalarınız da apaçık dalâlettesiniz!' hitâbıyla muhâtap olan sefillerdendir.

Ben âcizin dahî maksadı: 'Allah'a imân etmeyenlerle savaşın!' emrine imtisâl etmekle; 'Allah yolunda nasıl cihad etmek lâzım geliyorsa; öylece, hakkıyla cihad edin!' zümresinden sayılıp, elimden geldikçe sana lââyık amelde bulunmaya gayret etmektir. İrâde senin, kudret senin, inâyet senin, kuvvet senin! 'Bizim uğrumuzda, bizim için mücâdele edenlere elbette yollarımızı gösteririz!' ilâhî müjdesi mucibince benden taleb ve ricâ, Sen'den tevfiik ve rızâ!.." ("Mahrûse-i İstanbul Fetihnâmesi", s. 197-198.)

Fâtih Sultan Mehmed Han bu niyâzını:

"Ey Rabb'imiz! Üzerimize sabır yağdır! Ayaklarımıza sebat ver! O kâfirler gürûhuna karşı bize yardım et!.." Âyet-i kerime'si ile tamamlamıştı. (Bakara: 250)

Barbaros Hayreddin Paşa ve Preveze Deniz Zaferi:

Batı Akdeniz'de Endülüs müslümanlarına zulmeden İspanyollara karşı Oruç-Hızır kardeşler Kuzey Afrika sahillerine yöneldiler. İki gemiden oluşan küçük filolarıyla Cerbe adasını üs yaptılar. Asıl adı Hızırz olan Barbaros Hayrettin Paşa, Akdenizdeki Hıristiyan-Haçlı donanmasına darbe üstüne darbe vuruyor, sahilleri bombalıyor, Akdeniz'i Türk gölü haline getiriyordu. Kendinden kat kat üstün Hıristiyan donanmalarını perişan ediyordu. Gırnata müslümanlarına büyük yardımlar sağlıyordu. Baskı ve zulme uğrayan Endülüs müslümanlarından 70 bin kişiyi Cezayir'e getirdi.

Barbaros Hayreddin Paşa bu başarılarından sonra Osmanlı hizmetine adamları ve gemileriyle birlikte girdi ve Kaptan-ı Derya oldu.

1538'de Preveze'de gemi ve asker sayısı olarak Osmanlı'dan kat kat üstün olan Birleşik Haçlı Donanması'nı büyük bir hezimete uğrattı. Andrea Doria komutasındaki Haçlı Donanması İspanya, Venedik, Alman, Avusturya, Portekiz, Ceneviz, Papalık ve Malta donanmalarının bir araya gelmesi ile kurulan 600 gemilik tarihin gördüğü en büyük donanmalardan birisi idi. Osmanlı donanması ise 122 gemiden müteşekkildi. Haçlı Donanması 100 bin, Osmanlı Donanması ise 20 bin kişiden oluşuyordu. Barbaros Hayrettin Paşa donanmasının kıvrık bir haçer şeklinde yanyana dizerek savaş düzeni almış, ani bir yarma hareketiyle düşman donanmasını müthiş bir bozguna uğratmıştı. Çok ganimet, esir, tekne ele geçirilmiş, Andrea Doria ise gece karanlığından faydalanarak kaçmıştır. Hazret-i Allah yardımı ile Barbaros Hayrettin Paşa kumandasındaki Türk donanması büyük bir zafer kazandı, Haçlı Donanması perişan olup sulara gömüldü. Bu muharebe Türk tarihinde kazanılmış en büyük savaştır. Haçlı donanması bu savaşla yok edilirken Akdeniz Türk hakimiyetine girmiş oldu (1538).

Şeyh Şamil:

Kendisine İmam Şamil de denir. Kafkaslarda yetişen en büyük vatansever mücahidlerden birisidir.

İmam Mansur'un başlattığı cihad hareketini zirveye taşıyan Şeyh Şamil, askeri dehasının yanında aynı zamanda çok da kâmil bir müslümandı.

Osmanlı'nın büyük hasmı Çarlık Rusyasının ordularına karşı bir avuç müslümanla onlarca yıl boyunca bağımsızlık mücadelesi verdi. Onun azim ve gayreti, cihad ve takvası müslümanlar için büyük bir nümune oldu. Onun yaptığı cihad ve özgürlük davası devam etmektedir.

1795'te Gümrü'de doğmuş, 1871'de Medine'de ölmüştür. Cesareti ve kuvveti dünyaya nam salmış, Ruslar'la yaptığı mücadelelerde Rusların korkulu rüyası haline gelmiştir. Şeyh Şamil'in Ruslarla yaptığı bir çarpışmada göğsüne düşman süngüsü saplanmıştı. Ama o süngüyü çıkartarak kendisini yaralayan Rus'u öldürmüştü, sonra da ciğeri delinmiş, kaburgaları da kırılmış bir halde düşman çemberini yarıp kurtulmuştu. Hürriyetsizliği ve vatansızlığı ölümle bir tutan bu kahraman, Dağıstan'ın bağımsızlığı için bir avuç müslüman ile yıllar yılı Çarlık Rus ordularına karşı savaşmış, en sonunda 1859'da Ruslar'a esir düşmüştü. Fakat Çar dahi İmam Şamil'in silahını almaya cesaret edememiştir.

Çar'dan Hacca gitme izni alan bu büyük insan, Medine'ye giderken İstanbul'a da uğramış, burada halk kendisini büyük bir törenle karşılamıştır. Daha sonra Kutsal topraklara gelerek hayatının sonuna kadar orada kalmıştır.

Gazi Osman Paşa ve Plevne Müdafaası:

Rusya 1877 Nisan'ında Osmanlı Devleti'ne harb ilân etti. 93 harbi diye bilinen Osmanlı-Rusya Savaşı'nda, Rus ordusu 250 bin kişi ile Balkanlara indi. Tuna kıyılarına gelince 50 bin kişilik Romanya ordusu ve Sırbistan, Karadağ orduları da Ruslara katıldı.

Plevne'nin kahraman kumandanı Gazi Osman Paşa toprağı kazdırarak yaptığı tahkimatlarla ve az sayıdaki askeri, bitmek üzere olan cephanesi, açlık gibi sıkıntılara rağmen Ruslar'ın, İstanbul'a gelişini beş ay geciktirmiş, dünya tarihinde büyük bir müdafa örnekleri sergilemiştir.

Gazi Osman Paşa'nın cihad azmi, vatan aşkı şu sözlerinde aşikârdır:

"Plevne bize mezar olacak. Yine zâlim düşman bu aziz toprağa ayak basamayacak. İşte kumandanınız ve karındaşınız Osman; sizin önünüzde şehit olmaya gidiyor, Allah'ını seven arkandan gelsin..."

"Ey Plevne'nin şanlı arslanları! Bugünler yiğitlik ve kahramanlık günleridir. Dini, vatani, namusu koruma günleridir."

"Ölmek var, dönmek yok, Plevne bize mezar olacak, ama bu zâlim düşman bu toprağa ayak basmayacak."

Orada yaşayan müslüman halka;

"Korkmayın hemşerilerim! Allah düşmanı yine perişan etti, nusret bizimdir. Benim ve yiğit askerlerimin vücutları parçalanmadıkça burada yaşayan din kardeşlerimizin tüyüne hanel gelmez. Resul-i Ekrem Efendimiz bizimle beraberdir"

"Vatanıma olan borcuma, devlet ve padişahımdan nihayetsiz yediğim ekmeğin hakkını ödemeye çalışıyorum. Ne yaptım ki? Ne yapabilmeye muktedirim ki? Allah-u Teâlâ'nın yardımı ve ihsanı, Resulullah Efendimiz'in imdâd-ı ruhaniyeleri olmadıkça hiçbir şey yapamam. Öyleyse bu galibiyetleri, bir takım yıldızlı sözlerle hâşâ zâtıma nasıl isnad edeyim. Ben aciz bir kulum. Hakim ise her dilediğini yapan ancak Allah-u Teâlâ'dır."

Çanakkale Savaşı:

Bu savaş bir destandır. İslâm'ı ve bu necip milleti yok etmek isteyen küffar ordularına karşı dinini ve vatanını beşer havsalasının fevkinde bir gayretle müdafa eden ecdadımızın destanıdır.

Çanakkale Savaşı da yakın tarihimizde cereyan eden ve kat kat üstün düşman kuvvetlerine karşı kazanılmış büyük bir zaferdir. Bu savaşta yaşanan harikulade olaylar Hazret-i Allah'ın yardımının aşikâr tezahürleridir. Ordumuzun kahramanlıkları, askerlerimizin azim ve fedakârlıkları ise ifadeye sığmaz.

Bu savaşta Türk askerinin verebileceği en büyük şey canları idi. Onlar bunu din ve vatanları uğruna seve seve verdiler.

Bu müthiş savaş ilâhî yardımın binlerce tezahürü ile doludur. Bunlardan iki misali aşağıda arz ediyoruz:

Seyit Onbaşı:

Rumeli Mecidiye Tabyasına bombardıman devam ederken sağ kalanlardan Niğdeli Ali, toprağa gömülmüş Seyit'i kurtarır. Tabyada işe yarar tek top kalmıştır, onun da vinci parçalanmıştır. İşte bu çaresizlik ânında Hazret-i Allah'ın yardımı yetişir, Hayber Kalesi'nin fethinde yaşananların bir benzeri tekrarlanır. Şöyle ki;

Resulullah (s.a.v) Efendimiz'in âzadlılarından Ebu Râfi anlatıyor:

"Hayber'e Ali (radiyallahu anh) ile birlikte gitmiştik. Resulullah Efendimiz bayrağını Ali'ye vermişti. Ali kaleye yaklaştığında kale halkı karşı koydu. O da onlarla savaştı. Yahudilerden biri ani bir hücumla Ali'nin kalkanını düşürdü. Bunun üzerine Ali, kale kapısını söküp kalkan yaptı. Ali fethi müyesser kılıncaya kadar bu şekilde savaştı. Kale alındıktan sonra kapıyı bıraktı. İyi biliyorum, sekiz kişi o kapıyı çevirmeye uğraşmıştık da çevirememiştik."

Seyit onbaşının görev yaptığı büyük topun ateşlenmesi için pek çok er ve subay görev alıyordu. Raylarla getirilen top mermisi, vinç ile yukarı çekilir, topun ağzına verilir.

Ancak Seyit, 276 kg.'lık mermiyi tek başına sırtlamış, beş adet dar basamaktan çıkmış, topun ağzına vermiş, bu işi 3 kez tekrarlamıştır. Son atışında Ocean'ı vurmuş, geminin dümeni bozulmuş, etrafını harmanlamaya başlamıştır.

Bu muhteşem olaydan sonra tabyaya gelen Cevat Paşa, Seyit'e onbaşı rütbesini takar ve bu kahramanlığı ölümsüzleştirmek için Seyit'in mermiyi kaldırırken fotoğrafının çekilmesini emreder. Ancak Seyit, mermiyi yerinden oynatamayacaktır.

Ezineli Yahya Çavuş ve Arkadaşları:

Çanakkale Harbi'nin kritik bir safhası 25 Nisan 1915 günü Ertuğrul Koyu'nda yaşanmıştı. Koyun hakim tepesinde yer alan Türk bölüğünün komutanı vurulunca 67 silah arkadaşına Ezineli Yahya Çavuş komuta etmişti. Koya çıkarma yapmak isteyen İngiliz kuvvetlerine kahramanca karşı koyan ve büyük kayıplar verdiren Yahya Çavuş ile askerleri altı düşman taburunu 10 saat kıyıda tuttular. Yüzlerce İngiliz askerini öldürdüler. Çıkarmanın durdurulması Türk ordusuna çok önemli bir zaman kazandırdı. Ve nihayet şehadet rütbesine eriştiler.

Fahreddin Paşa ve Medine Müdafaası:

I. Cihan Harbi'nde, Hicaz topraklarında Şerif Hüseyin, İngilizler'in desteğiyle isyan etmişti. Cidde, Mekke, Taifi'ni ele geçirmiş, Medine'ye gelmişti. O sırada Medine'deki, Osmanlı ordusunun başında Fahreddin Paşa vardı. Medine'yi alamadılar fakat kuşatma altında tuttular. 1916 yılında başlayan bu kuşatma 1918 Mondros Mütarekesi'ne kadar sürdü. Hayatını Allah için Mekke ve Medine'ye adayan Fahreddin Paşa Resulullah Efendimiz'in huzurunda; *"Yâ Resulellah! Son nefesimize varıncaya kadar şehit olmadıkça senin mübarek bedenini düşman eline teslim etmeyeceğiz!"* demiş, teslim olalım sözlerine; *"Ben Hazret-i Peygamber'i ve kutsal emanetleri düşmana çığnetmem!"* karşılığını vermişti.

Açlık ve susuzluk baş göstermeye başlayınca; çamurlu su içerler, hurma çekirdeklerinden ekme yaparlar. Açlıktan çekirge yerlerdi.

Fahreddin Paşa'nın askerlerine şu hitabı manidardır:

"Evlâtlarım! Bir söz verdik, 'İsyancılara bu şehri vermeyeceğiz!' diyerek. Elimizden ne geliyorsa yapmalıyız. Son mermi, son er, son kana dek. Bu azim, dayanma gücü verecektir. Bayrağımıza iyi bakın. O herhangi bir bayrak değildir. Devletimizin düşen kalesi, birçok ele geçen şehri var. Burası devletimizin son kalesidir."

Fahreddin Paşa, İstanbul'dan gelen; *"Şehri terk ediniz!"* emrini;

"Ben Peygamber'imiz Efendimiz'in mezarını bunlara bırakmam, ben al sancağı indirmem, eğer indirilecekse başka kumandan gönderin. İngilizlere, Araplara teslim olmaktansa kendimi fedâ ederim." diyerek reddetmiş, bir Cuma günü Haremeyn-i Şerif'in minberinden halka şöyle hitap etmişti:

"Ey insanlar! Malumuzun olsun ki, kahraman askerlerim bütün İslâm'ın sırtını dayadığı yer, mânevi gücünün desteği hilâfetin göz bebeği olan Medine'yi son fişegine, son damla kanına, son nefesine dek muhafaza ve müdafaaya memurdur. Buna müslümanca, askerce azmetmiştir.

Bu asker, Medine'nin enkazı ve nihayet Ravzâ-i Mutahhara'nın yeşil türbesi altında kan ve ateşten dokunmuş bir kefenle gömülmedikçe, Medine-i münevvere kalesinin burçlarından ve nihayet mescidin minare ve kubbesinden al sancağı alınmayacaktır.

Allah-u Teâlâ bizimle beraberdir, şefaatçimiz O'nun Resul'ü Peygamber Efendimiz'dir." demiştir.

•

İslâm tarihi bunun gibi birçok örnekle doludur. Nice az kuvvet Allah-u Teâlâ'nın yardımı ve inayeti ile nice büyük topluluklara karşı zaferler kazanmıştır.

Yine nice badirelerden Allah-u Teâlâ'nın yardımı ile zaferle çıkmıştır.

Ve bugün de böyledir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (19)

İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN BÂTİNÎ MANÂSİ (14)

Ocak 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"Mârifetullah"taki Sır (2)

Zâhirî ilim, tarikat ilmi, hakikat ilmi, mârifet ilmi, ulül-elbâb'ın ilmi olduğu gibi, bir de kendi katından verilen bir ilim vardır.

Nitekim İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri, daha önce de arz ettiğimiz beyanlarında şöyle buyurmaktadır:

"Bu mârifet ve ilimler, ulemânın ilimleri, evliyânın da mârifeti ötesindedir. Hatta onların ilimleri, bu ilimlere nispetle kabuk kalır. Bu mârifet dahi o kabuğun özüdür." (317. Mektup)

İşte o ilim bu ilimdir.

Âyet-i kerime'de Hızır Aleyhisselâm hakkında:

"Tarafımızdan has bir ilim öğrettik." (Kehf: 65)

Buyurulan ilimdir. Mârifetullah ehli "*Ulül-elbâb*" olmasına rağmen, bu onun özüdür.

Ebu Derdâ -radiyallahu anh-den, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Allah-u Teâlâ İsâ Aleyhisselâm'a hitaben:

'Yâ İsâ! Ben senden sonra öyle bir ümmet getireceğim ki, onlar sevdikleri bir şeyle karşılaşarlarsa Allah'a hamd ve şükrederler. Hoşlanmadıkları bir şeye rastlarsa sabrederler ve Allah'tan ecir beklerler. Bunların ilimleri ve hilimleri yoktur.' buyurdu.

İsâ Aleyhisselâm:

'Yâ Rabb'i! İlimleri, hilimleri olmadığı halde, onlardan bu işler nasıl sadır olabilir?' diye sordu.

Cenâb-ı Hakk:

'Onlara kendi ilmim ve hilmimden ihsan ederim.' buyurdu." (Ahmed bin Hanbel)

İşte mârifetullahtaki sır budur. Allah-u Teâlâ onlara kendi ilminden ve hilminden ihsan eder.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde bu ilmi tarif ediyor ve şöyle buyuruyor:

"Öyle ilimler vardır ki, gizlenmiş mücevherat gibidir. Onu ancak Ârif billâh olanlar bilirler. Bu ilimden konuştukları vakit, Allah'tan gafil olan kimseler anlamazlar.

Binâenaleyh Allah-u Teâlâ'nın kendi fazlından ilim ihsan ettiği âlimleri sakın tahkir edip küçük görmeyin. Çünkü Azîz ve Celîl olan Allah onlara o ilmi verirken tahkir etmemiştir." (Erbaîn)

Cevherleri onlara Allah-u Teâlâ verir. Yüzüne yüzü ile yönelmesiyle, kalbine nurunu akıtmasıyla dilediği kadar ilmullahtan ilim verir.

Bu ilim has bir ilimdir. O'nun duyurduğundan başka bu ilmi kimse bilmez.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İlim ikidir. Biri dilde olup (ki bu zâhirî ilimdir) Allah-u Teâlâ'nın kulları üzerine hüccetidir. Bir de kalpte olan (mârifet ilmi) vardır. Asıl gayeye ulaşmak için faydalı olan da budur." (Tirmizi)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in **"Faydalı ilim"** olarak vasıflandırdığı ilim mârifetullah ilmidir. Bu ilme **"İlmullah"** da denilir. İnsanları bu gayeye ulaştıranlar marifetullah ehlidir. Bu gaye Hakk'a ulaşmaktır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED **Aleyhisselâm**

-Hicretin Altıncı Yılı-

Antlaşmaya Sâdik Kalınması

Ocak 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Ebu Bâsir Utbe Bin Esîd -Radiyahallahu Anh-:

Resulullah Aleyhisselâm'ın Hudeybiye'den Medine'ye dönüşü üzerinden kısa bir zaman geçmişti ki, Kureyş'ten Ebu Bâsir Utbe bin Esîd -radiyallahu anh- müslüman olarak Medine'ye iltica etti.

O da Ebu Cendel -radiyallahu anh- gibi, antlaşma esnasında Mekke'de Kureyşliler tarafından hapsedilen müslümanlardandı. Arkasından iki Kureyşli geri almak için Medine'ye geldi.

Resulullah Aleyhisselâm evvelce Ebu Cendel -radiyallahu anh-i nasıl babası Süheyl'e teslim etmişse şimdi de Ebu Basîr -radiyallahu anh-i, Hudeybiye antlaşmasına göre Kureyşliler'e hiç itiraz etmeden geri verecekti.

Kendisini çağırarak:

"Ey Ebu Bâsir! Bu adamlarla hangi şartlar üzerine antlaşma yaptığımızı biliyorsun. Biz ahdimizi bozmayız. Sen kavmine dön!" buyurdu.

"Yâ Resulellah! Müşrikler dinim sebebiyle bana işkence yaptıkları halde beni îade mi ediyorsun?" diyerek düşmana teslim edilmemesini istediyse de Resulullah Aleyhisselâm onu teselli etti:

"Ey Ebu Bâsir! Sabret! Allah'tan mükâfatını bekle! Allah sana ve senin gibi güçsüz müminlere kurtuluş verecektir." buyurdu.

Ancak Ebu Bâsir -radiyallahu anh- Mekke'ye değil, ölüme doğru götürülüyordu. Kendisi için kurtuluş çaresi kalmamıştı.

Kureyş'in gönderdiği iki adam Ebu Bâsir -radiyallahu anh-i alarak Medine'den yola çıktılar. Zülhuleyfe'de yemek molası verdikleri bir sırada muhafızlardan birinin kılıcını kurnazlıkla alan Ebu Bâsir -radiyallahu anh- kılıç sahibini öldürdü. Diğer Mekke'ye kaçıp canını kurtardı.

Ebu Bâsir -radiyallahu anh- tekrar Medine-i münevvere'ye geldi, Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna gitti.

"Yâ Resulellah! Beni onlara teslim etmekle sözünüzü yerine getirdiniz. Fakat ben şimdi kendimi kurtardım." dedi.

Resulullah Aleyhisselâm antlaşma hükümlerine göre, kendisinin Medine'de kalamayacağını anlattı. Aynı zamanda: **"Çık istediğin yere git!"** demek suretiyle de kendisine yol göstermiş oldu.

Onun cesaret ve atılganlığından pek hoşlanan Resulullah Aleyhisselâm:

"Ne yaman adam! Eğer aklına uyan birileri çıksa tam bir savaş tahrikçisi!" buyurdu.

Bunun üzerine Medine'den ayrılan Ebu Bâsir -radiyallahu anh- Mekke ile Şam yolu üzerinde İs denilen bir yerde yerleşmeye karar verdi. Kureyşliler'in ticaret kervanları buradan geçiyordu. Mekke'de müslümanlığını gizli tutanlar bunu duydular, kaçabilenler Ebu Bâsir -radiyallahu anh-in yanında toplandılar. Orada bir çete kurdular. Az zaman içinde çoğalıp yetmiş kişi oldular. Bir müddet sonra Ebu Cendel -radiyallahu anh- de kurtuldu, Ebu Bâsir -radiyallahu anh-in yanına sığındı. Burada toplanan müslümanların sayısı üç yüzü buldu. Artık Mekkeliler'in Şam ticaret yolu kesilmişti. Yakaladıkları her Kureyşli'yi öldürüyorlar, oradan geçen her kervanın yolunu kesiyorlardı. Kureyşliler telâşa düştüler, korktukları başlarına gelmişti. O zaman Ebu Süfyan, Resulullah Aleyhisselâm'a mektup gönderdi.

Mekke'den kaçan müslümanların Medine'ye kabul olunmasını, bu gibi mülteciler hakkındaki maddenin muahhededen çıkarılmasını istedi.

Halbuki Hudeybiye antlaşması yazılırken bu madde Kureyş'in ısrarı ile konulmuştu, şimdi yine onların isteğiyle kaldırılıyordu.

Resulullah Aleyhisselâm, Ebu Bâsir -radiyallahu anh- ile arkadaşlarını dâvet etti. Fakat Ebu Bâsir -radiyallahu anh- ölüm halinde hastaydı. Vefat ettiğinde oradaki müslümanları Ebu Cendel -radiyallahu anh- toplayıp Medine'ye götürdü.

Sulh şartları içinde müslümanlara en ağır gelen iki maddeden birisi, Kâbe ziyaretinin bir yıl sonraya bırakılması, diğeri müslüman olarak Medine'ye sığınan Mekkeli mültecilerin geri çevrilmesiydi. Çok geçmeden bu iki maddenin ikisi de müslümanların lehine olarak neticelendi.

Hudeybiye barışından sonra Resulullah Aleyhisselâm müslümanlığı serbestçe yaymaya başladı. Kureyşliler de ticaret işlerini genişlettiler. Ancak Hudeybiye barışı iki yıl devam edebildi. Bu muahedeyi bozanlar, hükümlerine saygısızlıkta bulunanlar yine Kureyşliler oldu.

Ümmü Külsum -Radiyahu Anhâ-:

Resulullah Aleyhisselâm'ın Mekke'deki azılı düşmanlarından Ukbe bin Ebu Muayt'ın kızı Ümmü Külsum -radiyallahu anhâ- Mekke'de iken müslüman olmuş ve Resulullah Aleyhisselâm'a biat etmişti. Hudeybiye antlaşmasından hemen sonra bir yolunu bulup Medine'ye geldi. Resulullah Aleyhisselâm'a iltica edip:

"Yâ Resulellah! Ben dinim için onların yanından kaçıp senin yanına geldim. Beni koru, müşriklere geri çevirme. Beni kâfirlere geri çevirecek olursan bana işkence yaparlar, dinimden döndürmeye çalışırlar." dedi.

Kardeşleri Velid bin Ukbe ile Umâre bin Ukbe Medine'ye gelerek Ümmü Külsum - radiyallahu anhâ-nın teslim edilmesini istediler. Fakat Resulullah Aleyhisselâm bu isteklerini reddetti. Çünkü antlaşmanın o maddesinde kadınlar zikredilmemişti. Sonra bir kadın müslüman olunca müşrik olan kocasından ayrılmış oluyordu. Müşrik olan kocası o kadına helâl değildi. Velid'le Umâre de Mekke'ye döndüler, durumu Kureyş'e bildirdiler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

***Muhterem Ömer Öngüt
-kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin
Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar
(63)***

"Bir müslümanda iman kemâle erdiği nispette müminlere karşı şefkat ve merhameti de artmış olur.

En yüksek merhamet kimde bulunur? Her şeyin en güzeli Habib'inde bulunduğu gibi, merhametin de en güzeli onda bulunur.

Hazret-i Allah Tevbe Sûre-i şerif'inin 128. Âyet-i kerime'sinde:

"Harîsun aleykum."

"Üstünüze çok düşkündür!" buyuruyor.

Yani kendisini unutmuş, sizi düşünüyor."

•

"Niyetimiz halis olursa Allah'ımız bizi düzlüğe çıkarır, râzı olduğu yolun rayına koyar. O yol da bizi O'na götürür."

•

"Allah yolunda çalışan insan, araya katiyyen menfaat sokmamalı, o zaman Hazret-i Allah gayreti giderir.

Allah yolunda atılan her bir adımın santiminin ücreti yazılıyor ve anında ödeniyor. Bu böyle bilinsin. Yalnız ücret için değil de Allah için yapana ne mutlu."

•

– "Efendim hamdolsun Bağdat'ta Abdulkadir Geylani -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'in kabrini ziyaret etmek nasip oldu." diyen bir kardeşimize şöyle buyurdular:

– **"Sen onu gönlünde ziyaret et. Evet ziyaret etmek çok iyi. Mühim olan gönülde ziyaret... Çünkü kabrini bir defa ziyaret edersen, gönlünde her gün ziyaret edersin."**

•

"Suyu dahi harcarken çok dikkat ederiz. Bahçeyi sularken tonlarca su gider ona acınmaz da, yarım bardak suyu dökerken biz hesap ederiz. Hazret-i Allah israfı hiç sevmez."

•

"Fakir, Hazret-i Allah'a şöyle niyaz ederiz:

'Allah'ım Zât'ından gayrı hiçbir şeyi benimsetme. Beni meşgul edecek her şeyden sana sığınırım.' Gaye O, maksat O... Ötekiler hep teferruat."

•

"İhlâs, sabır ve azim çok şeyleri halleder."

•

"İnsan Hazret-i Allah'tan uzaklaştıkça, O'nu uzak yerlerde arar. Yaklaştıkça Hazret-i Allah'ın kendisine kendisinden yakın olduğunu görmeye başlar."

•

"Görünüşte insan, fakat hayvani duygularla dolu. Bu mu mükerrem insan?"

•

– "Efendim, çok arzu etmeme rağmen derslere katılamıyorum!" diyen bir kardeşimize şöyle buyurdular:

– **"Bu nefsinizden doğan bir haldir, onun ıstırabını çekiyorsunuz. Bütün iyilikler Hazret-i Allah'tan, kötülükler ise kendi nefsimizdendir. Bunu böyle bilin!"**

•

"İnsanın ahiretteki ebedi hayatı, dünyada iken meşgul olduğu şeye bakıyor.

Onun için insanın kendisini daima ölçmesi, tartması gerekmektedir.

Ne yapıyorsun, ne işle meşgulsün? Yarın o işle meşgul olduğun şeyle dirileceksin. Onunla haşır-neşir olacaksın."

•

"Hiçbir zaman zâlîme dost çıkmayın, çünkü zâlimin hiçbir dostu yoktur. Siz hilekârı muhafaza ederseniz, onunla ortak gibi olursunuz."

•

"Bir teybin içine hangi kaseti koyarsan onu çalar. Başka bir şey söyler mi? İnsan da bir teypten hiç farksızdır. Kasetine ne dürülmüşse onu söyler, onu konuşur."

•

"Herkesin bir şükretmesi lâzım, bizim bin bir şükretmemiz lâzım. Fakat şükürden âciziz."

•

"İş bittikten sonra fişi hemen çıkar, unutma bunu."

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz; yatarken ateşi söndürmeyi emir buyurdu. Aman unutmayın! Gece yatarken hemen fişi çıkarıverin."

•

"Bundan sonra pek iyi şey duyulmaz. Allah'ım sonumuzu hayırlı eylesin."

Şu futbola, sinemaya, tiyatroya, fuhuşa gösterilen rağbete bir bak! Onun için bu millet nasıl kırılacak bilmiyorum. Bu kadar isyan cezasız kalmaz."

•

Bir kardeşin çocuğu için isim istenmişti, arz edildiğinde isim kitabını sordular. Odadaki kitaplıkta yoktu. Aşağıda idi denildi, fakat orada da bulunamayınca:

"Birisi almıştır. Bakacağım diye götürür, getirmez, iyi yapmıyor, bu da bir hırsızlık oluyor." buyurdular.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (186)

**Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sirruh- (34)**

Ocak 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

"ANKÂ-İ MUĞRİB FÎ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLIYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

"Hatmü'l-Evliyâ'nın Tâynini Hakkındaki Haberleri Tamamlayan Nükte (2)

"Mâide"deki sekiz yerde ise; onun ilminin râsihliği, nasibinin yüceliği, Nûr'unun açıklığı; sırrını en güzel üslûpla dile getirdiği, öğüt ve nasihat verdiği, teşvik ettiği ve çürüttüğü, nasip verdiği, alçalttığı ve aşağıladığı; delilinin açıklığıyla, ilminin kemâli ve anlayışının seçiciliğiyle, eksiklik ve noksanlıkla ustalığının ve şiddetli vuruşunun yok olmadığı, Hakk'ın tıpkı nebilerine ve resullerine yaptığı gibi, kullarına onun dilinden hitâb ettiği, onu bekâ âleminden örtülü kâinat âlemine getirerek, gözden kaybolan fiillerle söylettiği; en yüce makamlardan en ulu çizgiye nüfûz ettirdiği, misilleme yoluyla âdil olana da süflî olana da eriştiği, sırrını Rabb'iyile birleştirdiği, O'na yaklaşıcağı zaman (kendinden) sıyrılıp çıkmak için aşka geldiği, içinden dönmeyi murâd ettiği, O'nun aydınlık yoluna sülûk ettiği, zillet arasatında suçtan beri olduğunun ortak bir dille ufuklarda nidâ edileceği, Tevhid edeceği, şâhidlik edeceği ve Vâhidü'l-Ehad'a secde edeceği yer alır.

"En'am"da; Onun buluşmasının ayrılmadan buluşma olduğu ve onun hiç yaratılmamış bir şekilde yaratılacağı mevzu edilir.

جاء حرف تنبيهه لابعضه فأبانه وأظهر للعقول السليمة منزلة
ومكانه ثم ذكره ثم دل عليه أبو يزيد في مناجاته لستما التوحيد
وشاركة في واضح الأسماء صاحب سورة الإسراء وفي المائدة في ثمانية
مواضع علمه الرابع ومنصبه الشايع ونور الأوضح وسبقه الانصاح
ونضحه وتجريته وخصيصه وخصيصه لاطه بالعالم الأنقص تصرخ
التبر لتكبر عليه وتفتح فمهم خاطب الحق عبادة على مقوله كما فعل بالبيان
ورسله وذكره بالأفعال المغيبة في العين وردة من عالم البقار إلى عالم
لبس الكون طويل كحظ الأعلى من المقامات الغلي فالحق الشفلى وبالعدل
عن الطريقة المثلى الخد مسرة بربه تعشقا لا سبلاخ زمان فربه فأراد
الرجوع إلى مدحجه والسلوك على منهجه فتودي في الأقبان في غرضات الديان
ببيان الشرك والبراءة من الكفر فوجدوا استشهاد وسجدوا للوحيد الأحد وفي
الانعام موضع رتقم رتقا لا يفتم وجعله خلقا لا يخلق وفي براءة موضع
لما وقف على حقيقة نفسه ناطة بما بشر من جنسه وفي مريم موضعان
نوح فتادوا أحمد نار العناد وفي الأنبياء موضع زكي وتزكي وتودع في الكا
وفي المؤمنون تشام فراع وأخصب وربع وفي الصفات عرض أخيه مع
جمله بنبيه وفي الشورى موضع مهتد له الشيل وعرف أشباب التزبل
وفي الزخرف موضع نبه على مقامه تنبيهها لا يرد بيهران ولا يصد وفي

تة الأيمان الأعظم والختام
لدا وإن وراكم لعقبة
لحزنة فوضع نته عليه
على أعدايه وذلك فاعلم
سبه ومنكبه وقبيلته
به وأسما ربويه
مع الصبح فأما القرآن
ذكره دون أخيه الآي
موضع التبيهات عليه
لنفاستم البرهان لنهاى البتر
ال عمران أربعة مواضع
قبل كونه وأنان الحمين
والنقض والحل بعد الشدو اللط
لناليات أوجب التصديق
تأ أربعة مواضع التحو في
زور ومناجاة مع اخوانه
طفه مناسبه بينه وبين خلقه
جاء حرف

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin
"Ankâ-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ" kitabında,
Hâtemü'l-Evliyâ'nın şahsi hususiyetleri hakkında Kur'an-ı Kerim'e
yerleştirilen gizli bilgileri açıkladığı varaklar.
Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 1287, vr. 53b-54a.

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (119)

Müeyyedüddîn Mahmûd el-Cendî -kuddise sırruh- (12)

Ocak 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Hâtemü'l-Evliyâ ve Vârislerinin Anlayabileceği Mevzular:

Müeyyedüddin-i Cendî -kuddise sırruh- Hazretleri ilâhî ilimleri insan hafsalasının alamayacağını, bu gibi esrâr-ı ilâhî'yi ancak Hâtemü'l-evliyâ'nın ve ona vâris olan diğer velilerin bilebileceğini haber vererek şöyle buyurmuştur:

"Bunları anlamak ve kavramak, işiten ve dinleyenlerin işitme ve anlama gücünün pek ötesindedir.

Bir kimse, bunları ayrıntılı olarak öğrenmek ve görmek istiyorsa, Hâtemü'l-evliyâ'nın ve onun vârislerinin yoluna sâlik olsun, elini bu büyüklere teslim etsin." (Nefhatü'r-Ruh ve Tuhfetü'l-Fütûh, s. 143)

Niçin?

Çünkü onu O yürütüyor, O'nun yürüttüğü esastır.

Aldananlar burada aldanıyor.

Nerede aldanıyor?

Bu ilâhî lütfu hafif tutuyor, elindeki ebedî hayatı ilgilendiren ruhsatı kaçııyor.

Ancak Allah-u Teâlâ kime duyurursa, işi sağlam tutuyor işin içyüzünü kavırıyor.

Kim ki ucuz tutarsa ucuz olarak gider. Kıymet verdiği nispette de kıymete dahil olur.

Hatemiyyet'in Hususiyetleri:

Müeyyedüddin-i Cendî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Nefhatü'r-Rûh ve Tuhfetü'l-Fütûh**" isimli eserinin mukaddimesinde Hâtemü'l-enbiyâ'nın ve Hâtemü'l-evliyâ'nın ilim ve

mertebelerinin üstünlüğüne işaret ederek, ilâhî ilme has olan bilgi ve mârifetlerin; mânevî hal, makam ve derecelerin yalnız ve yalnız bu iki kaynaktan alınabileceğini beyan buyurmuştur:

"Çünkü Hâtem olanların ilmi, hâli, zevki ve meşrebi, bütün manevî hâl ve zevkleri hâvidir. Bütün meşrepleri içine alır. Bütün makam ve mertebeleri de ihâta eder. Başka âlim ve veliler böyle değildir. Bu hususiyetlere sahip değildirler. Bu hususiyetler olmayınca da Hâtem'lik olmaz."

Hâtem-i nebi ve Hâtem-i veli bambaşkadır. Onlara verilen mânevî hâl ve zevkler, ilâhî feyz ve mertebeler, zâhir ve bâtın ilim ve hilimler, makam ve rütbelere tam ve kâmindir, mütemmimdir ve bütün meşrepleri içine alır, bütün mânevî hâl ve zevklerin üstündedir, özü bütün makam ve mertebeleri ihâta etmiş, kuşatmıştır.

"Hâtem olan zât hakkında şöyle bir açıklama yapabiliriz:

Nasıl ki Rubûbiyyet ve İlâhiyyet'in hakikatlerini içine alan, bunların kayyum ve kâimi olan, hepsini kuşatmış olan ve ehadiyyet-i cem-i zâtîsi bulunan bir isim lâzımdır ve bu da Allah Tebâreke ve Teâlâ'dır. Bunun gibi, öyle bir insan lâzımdır ki, diğer bütün insanlardan pek olgun olsun. Onun ilmi pek olgun ve şümullüdür. Makamı da en yüce ve nübüvvet mertebesinde de en yüce, en üstün seviyededir.

İşte Hâtemü'l-enbiyâ bu mertebededir."

Hazret, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in makam ve rütbesini burada tarif ettikten sonra Hâtem-i veli'den şöyle bahseder:

"Hatemü'l-evliyâ ise, velâyet; yani evliyâlık mertebesinde nebevî hakikatleri ve velâyetin inceliklerini kendinde toplamıştır."

"İlâhî ve kevnî hakikatler bütün hadarât ve mertebeleri, asılları ve mâhiyetleri nasılsa, öylece aynıyla, bu iki büyük zâtın zevk ve meşreplerinden elde edilebilir." buyuruyor. (Nefhatü'r-Rûh ve Tuhfetü'l-Fütûh; s. 28-29)

Çok ince noktalara temas etmiş.

Ne ki verilmişse onlara verilmiş. Murad-ı ilâhî öyle olduğu için dünya ve ukba, zâhir ve bâtın bütün hakikatler, ilimler, feyizler, mânevî işler bu iki büyük zâtın mânevî zevk ve meşrebinden elde edilebilir.

Hüseyin bin Abdullah el-Abbâsî -kuddise sırruh- Hazretleri **"el-Husûs bi-Edâti'n-Nusûs fî Şerhi'l-Fusûs"** adlı eserinde Hâtemü'l-evliyâ hakkında:

"Velîyyü'l-Hamîd olan Allah'ın Vekîl'idir." buyuruyor. ("el-Husûs bi-Edâti'n-Nusûs fî Şerhi'l-Fusûs", İ.Ü. Ktp., AY, nr.: 4480, vr. 53^b-54^b)

Bizzat Hazret-i Allah onu vekil etmiştir.

Bunun sırrı;

Abdullah-ı Bosnevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin; **"O Resulullah'ın halifesi değil, bizzat Allah'ın halifesidir."** beyanında gizlidir. ("Şerhü'l-Fusûs li'l-Bosnevî"; Nâfiz Paşa, no: 536, 500. yp.)

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

En Ağır Mesuliyet (4)

Ocak 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

İblis'in Askerleri:

Ahmed Yesevî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Fakr-Nâme**" adlı eserinde bu sahte şeyhler hakkında buyururlar ki:

"Bizden sonra âhir zaman yakın olduğunda öyle şeyhler ortaya çıkacak ki; İblis aleyhillâne onlardan ders alacak ve bütün halk onlara dost olacak ve fakat müridlerini idare edemeyecekler.

O şeyhler ki müridlerinden açgözlülükle birşeyler dilerler ve canlarını küfür ve dalâletten ayırmazlar ve bid'at ehlini iyi görürler ve ehl-i sünneti kötü görürler ve şariat ilmi ile amel etmezler ve nâmahremlere bakarlar ve kötülüğü âdet edip Allah-u Teâlâ'nın rahmetinden ümitli olurlar ve şeyhlik işlerini değersiz görürler. Onların müridleri de dinden çıkmış olur, kendileri de dinden çıkmış olur.

Ve yine değersiz bir şekilde ve inleyerek müridlerinin kapısında dolaşırlar, o halde müridlerinden yardım alırlar. Eğer müridleri bağış ve yardımda bulunmasa, döğüşürler ve 'Benim küskünlüğüm Allah'ın küskünlüğüdür.' derler.

Şeyh odur ki, yardım alsa ihtiyacı olanlara verir. Eğer alıp kendisi yese murdar et yemiş gibi olur. Eğer elbise yapıp giyse o elbise eskiyinceye kadar Hakk Teâlâ onun namaz ve orucunu kabul etmez.

Ve eğer aldığı yardımdan ekmek yapıp yese, Hakk Teâlâ onu cehennemde türlü azaba uğratır.

Ve eğer öyle şeyhe bir kişi itikat etse kâfir olur. Öyle şeyhler mel'undurular. Onların fitnesi Deccal'den beterdir. Şeriatte, tarikatte, hakikatte, marifette mürteddirler."

"Mir'atül-Kulûb" adlı eserinde ise şöyle buyuruyor:

"Âhir zamanda bizden sonra öyle şeyhler zuhur edecek ki, Şeytan aleyhillâne onlardan ders alacak ve onlar şeytanın işini yapacaklar. Halka dost olup halk ne isterse onu yapacaklar. Müridlerine yol gösterip onları maksada ulaştırmayacaklar. Dış görünüşlerini süsleyip müridden çok hırs sahibi olacaklar ve içleri (bâtınları) harap olacak. Küfür ile imanı farklı görmeyecekler. Âlimleri sevmeyecek ve onlara iltifat etmeyecekler. Ehl-i sünnet ve cemaatı düşman görüp ehl-i bid'at ve dalâleti sevecekler. Kötülüklerini öne çıkarıp Hakk Teâlâ'dan iyilik umacak ve şeyhlik iddiasında bulunacaklar."

Râbîta Kime Yapılır?

Onlar kendilerini bir maskeden ibaret görürler. İçinde Hazret-i Allah'ı görürler. Var ile övünürler, kendi varlıklarından utanırlar. Onları yoktan var edeni, nimetlere gark edeni bilirler ve O'nun namına iş görürler. Onlar **"El-fakru fahrî"** Hadis-i şerif'inin sırrına erenlerdir. Hiçbir şey olmadıklarını bilirler. Resulullah Aleyhisselâm'ın vekilleri onlardır, fakirlikleri ile övünürler. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm da bununla övündü.

Allah yolunun memurlarını Allah-u Teâlâ kendisi tayin eder. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın arşıdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Mümin kulun kalbi, Rahman olan Allah'ın arşıdır." buyurmuşlardır. (K. Hafâ)

Bütün kâinata taksimat **"Maddî Arş"**tan gelir. Mânevî bütün taksimat da **"Mânevî Arş"**tan gelir.

Allah-u Teâlâ o Arş'a kimin ne kadar nasibini indirdiyse, nasibini o Arş'tan alır ve terbiyesini görür. Kişinin o Arş'ta nasibi varsa, bu nasip Hakk'ın mirasıdır, nasibini oradan alır.

Allah-u Teâlâ nasiplerini daha cenin halindeyken ayırmıştır ve dehalet edecekleri yere koymuştur. Oraya girdiği zaman, çocuk annesinden süt emdiği gibi, ilâhî feyzi eme eme tekâmül eder.

Daha sonra Fenâfişseyh'ten Fenâfirresul'e geçer ve murakabaya başlar.

Hiç şühpesiz ki Fenâfişseyh'e kadar birçok yol kesiciler bulunur.

Onlar şeytan ehli ve mukallidlerdir. Onlar nefsi ile, putu ile övünürler. Halkın vereceği nasip ile, mânevî mirastan kişinin mahrum kalacağı da kesinlikle bilinmelidir. Bütün bu yollar halk yoludur, Hakk yolu değildir. Hakk yolu ayırdır, halk yolu ayırdır. Hakk yolunun yolcusunu Hakk seçer, halk yolunun yolcusunu halk seçer. Kişiler nerede olduğunu bilsinler. Ahirette nasıl olsa ayılacaklar, nasibi olan şimdi ayılsın.

Herkes baygın, ayılmayı hiç düşünmüyor. Nereye baygın? Yoluna baygın.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Her bölük, her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir." (Müminun: 53)

Fakat ahirete varınca uykudan uyanacak, bulunduğu yeri görecek, nedameti çok olacak, faydası da hiç olmayacak.

Karun Gibi:

Nutfeden yaratıldıkları halde Yaratan'ı unuttular. Bu saltanat içinde Yaratan'a hasım kesildiler.

Karun da böyleydi, varlık içinde saltanat sürüyordu. Kavminin sâlih kişileri:

"Gururlanıp şımarma, şüphesiz ki Allah şımarıkları sevmez. Allah'ın sana verdiği mal ile ahiret yolunu gözet. Dünyadan da nasibini unutma.

Allah'ın sana ihsan ettiği gibi sen de ihsanda bulun.

Yeryüzünde bozgunculuk isteme. Doğrusu Allah bozguncuları sevmez." (Kasas: 76-77)

Diyerek içinde bulunduğu durum hakkında ona nasihatte bulunmuşlardı. Göz kamaştırıcı bir saltanat süren Karun ise bu sözlere hiç kulak asmamıştı.

Dünyanın geçici güzelliğine meyletmiş, imanı zayıf kimseler, onun büyük bir saltanata ve şerefe sahip olduğunu sanıyorlar, imreniyorlardı.

"Keşke Karun'a verilenin benzeri bizim de olsaydı! Doğrusu o çok büyük nasip sahibidir." demişlerdi. (Kasas: 79)

Doğru yolda bulunan ilim ve anlayış sahibi akıllı kimseler ise Karun'u ikaz ettikleri gibi ona meyledenleri de ikaz ettiler:

"Yazıklar olsun size! Allah'ın mükâfatı, iman edip salih amel işleyenler için daha hayırlıdır. Ona da ancak sabredenler kavuşabilir." (Kasas: 80)

Ahirette bu mevki ve makam, sadece Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyleri karşısında sabreden müminlere verilecektir.

Karun öyle bir belâ ile karşılaştı ki; Allah-u Teâlâ evi ile, malı ile ve adamları ile birlikte onu yere batırdı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Nihayet Karun'u da sarayını da yerin dibine geçirdik. Allah'a karşı kendisine yardım edebilecek kimsesi de yoktu. Kendisini kurtarabilecek kimselerden de değildi." (Kasas: 81)

Karun'un saltanatına meyletmekle düştükleri hatanın farkına varan bazı kimseler, serveti ile birlikte yere gömüldüğünü gözleri ile gördüklerinde son derece pişman oldular. Akılları öyle başlarına geldi ki, Karun gibi kendilerine saltanat ve servet verilmemiş olmasından dolayı hamdetmeye yöneldiler. Onun bu kötü âkıbeti kıyamete kadar bir darb-ı mesel olarak kaldı.

Binaenaleyh onun âkıbeti böyle oldu, senin âkıbetin nasıl olacak? İşte bunlar her ne kadar bu saltanatları, bu kisveleriyle halkı celbetseler de ehl-i hakikat bunları ahkâm ile ölçer, ahkâma uymadıklarını bilirler ve bunların dalâlet ehli olduğunun mührünü basarlar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (16)

Ocak 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

HACC ve UMRE İLE İLGİLİ YASAK FİİLER ve CEZALARI (4)

6.Yapılmasından Dolayı Bedel (Değer) Ödemek Gereken Yasaklar, İki Kısımdır (2)

b. Harem Bölgesinin Avları ve Bitkileri İle İlgili Olanlar:

Harem bölgesiyle ilgili yasaklar ve cezâlar sadece ihramlı kişiler için değildir. Bu bölgenin avının avlanması, kendiliğinden biten ve kurumuş olmayan ağaçların kesilmesi, bitkilerin koparılması herkes için haramdır. Bu mübarek bölgenin avını avlayan kişinin kıymetini tasadduk etmesi gerekir, yerine oruç tutması câiz olmaz. Kendiliğinden bitmiş ağaç ve bitkileri kesen veya koparan kimsenin, Harem bölgesi hakkını korumak için bunların bedelini sadaka olarak vermesi gerekir. Ancak bunları sahibi keserse herhangi bir cezâ gerekmez.

İnsanlar tarafından ekilip dikilen veya insanların ekip diktiği cinsten olan ağaç ve bitkilerin kesilmesinden ve koparılmasından dolayı bir cezâ gerekmez.

İhramlıya Yasak Olmayan Şeyler:

- Banyo yapmak, kokusuz sabun kullanmak.
- Kıl koparmadan kaşınmak.
- Çiçek koklamak.
- Gölgede bulunmak veya şemsiye kullanmak.
- Kollarını giymeden omuzuna dikişli elbise almak.
- Bele kemer bağlamak, omuza çanta asmak.
- Baş hariç, üzerini bir örtü ile örtmek.
- Yüzük ve kol saati takmak, silâh taşımak.
- Diş çektirmek, kan aldirmek, iğne vurdurmak veya yaraya sargı sardirmek.
- Deniz avı avlamak.
- Diş fırçalamak.

Cezâ veya Kefâretin Edâ Edileceği Zaman ve Yer:

Cezânın edâsı için belirli bir zaman yoktur. Ömrün sonuna kadar her ne zaman yapılırsa edâ etmiş sayılır. Bununla beraber Hacc'da meydana gelen bir kusuru bir an evvel gidermek efdaldır. İfâ etmeden ölen bir kimse günahkâr olur, ölürken mirasçılarına vasiyet etmesi gereklidir.

Hacc'da gereken cezâ kurbanları, diğer hedy'lerde olduğu gibi ancak Harem bölgesi içinde kesilir. Oruç, sadaka ve bedelini ödeme cezâlarının edâsı için belirli bir yer yoktur. İstenilen her yer ve zamanda edâ edilebilir.

Sadakalar Harem bölgesinin fakirlerine verilebileceği gibi, başka fakirlere de verilebilir.

Hacc'da Kadınlarla İlgili Özel Şartlar:

Kadınlar bütün Hacc ve Umre menâsikinde erkekler gibidir. Ancak bazı hususlarda farklı hareket ederler:

- İhramlı iken normal elbise, çorap, ayakkabı, eldiven ve mest giyebilirler. Başlarını örterler. Sadece yüzlerini örtmezler.
- Telbiye, tekbir, tehlil ve duâ yaparken seslerini yükseltmezler.
- Tavaf esnasında "**Iztıba**" ve "**Remel**" yapmazlar.
- Sa'y esnasında "**Hervele**" yapmazlar.
- İhramdan çıkmak için, saçlarının ucundan azıcık kesmekle yetinirler.
- İzdiham olduğunda Makam-ı İbrahim'de namaz kılmazlar ve Hacer-i Esved'e yaklaşmazlar. Uzaktan işaretle istilâm ederler. Arafat'ta Cebel-i Rahme'de vakfe yapmak için erkekler arasına karışmazlar.
- Hayız ve nifâs denilen özel halleri sebebiyle ziyaret tavafını bayram günlerinden sonra yapmakla ve vedâ tavafını terketmekle kendilerine ceza gerekmez.

• Ay hâlinde iken ihrama giren veya ihrama girdikten sonra ay hâli gören kadınlar, tavaf dışında Hacc'ın bütün menâsikini yapabilirler. Bu durumda olan bir kadın kudüm ve umre tavafını yapmadan Arafat vakfesini yapmak mecburiyetinde kalırsa;

a. İfrad Haccı yapmak üzere sadece Hacc için ihrama girmişse, temizlendikten sonra ziyaret ve vedâ tavaflarını yapar. Kudüm tavafını terketmesi sebebiyle bir şey gerekmez, Hacc'ı tamam olur.

b. Temettu Haccı yapmak üzere umre için ihrama girmişse, Arafat'a çıkılacak zamana kadar temizlenmesini bekler.

Temizlenmezse veya temizlendikten sonra umre tavafını edâ etme zamanı ve imkânı bulamadan Arafat'a çıkmak mecburiyetinde kalırsa Hacc için niyet ederek ve telbiye yaparak umre ihramını iptal eder. Hacc'dan önce Umre yapmadığı için İfrad Haccı yapmış olur, şükür kurbanı kesmesi gerekmez. Şu kadar var ki, Hacc'dan sonra bu Umre'yi kaza eder ve iptal ettiği için cezâ kurbanı keser.

c. Kıran Hacc'ı yapmak üzere hem Umre hem de Hacc için ihrama girmişse, Umre tavafından önce Arafat vakfesi yapmakla, Umresini iptal etmiş sayılacağından İfrad Hacc'ı yapmış olur. Kıran Hacc'ı için şükür kurbanı kesmesi gerekmez. Hacc'dan sonra bu Umre'yi kaza eder ve ayrıca ceza kurbanı keser.

• Vedâ tavafını yapmadan ay halini gören ve temizlenmeden Mekke-i mükerreme'den ayrılan kadınlardan vedâ tavafı sakıt olur. Bundan dolayı cezâ gerekmez. Ancak, yola çıkmak üzere hazırlanmış bile olsalar, henüz Mekke-i mükerreme'den ayrılmadan temizlenen kadınların, gusledip vedâ tavafını yapmaları vâcip olur.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

**"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)**

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (32)

Cebrâil Aleyhisselâm'ın İmtihan Etmesi:

Cebrâil Aleyhisselâm, Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri'nin kalbinde, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e karşı ne kadar sevgisi olduğunu öğrenmek istiyor ve Allah-u Teâlâ'dan niyaz ediyordu. Cenâb-ı Hakk ona imtihan etmesini emretti.

Bir bayram günü Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri en yeni ve kıymetli elbiseler giyinmiş olarak yolda gidiyordu.

Cebrâil Aleyhisselâm, âmâ bir insan kılığında yolun kenarında oturmuş vaziyette durmakta idi.

Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri tam yanından geçerken:

"Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'ın sevgisi için bana bir şey vereni Hakk Teâlâ affetsin!" diyerek seslendi.

Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri bu sözleri duyunca hemen üzerinde bulunan cübbesini çıkarıp verdi ve:

"Bu sözleri tekrar söyler misin?" diye sordu.

Cebrâil Aleyhisselâm aynı sözleri tekrarlayarak duâsına devam etti.

Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri ise sözleri tekrar duyunca bu sefer elbisesini çıkarıp verdi.

Bu duâyı tekrar söyleyip ayakkabısını da verince üzerinde ancak örtünecek kadar bir elbisesi kalmıştı.

Yolda bu şekilde kalan Ebu Bekir -radiyallahu anh-, oradan geçmekte olan Bilâl-i Habeşi -radiyallahu anh-den rica ederek evine gitmesini ve kendisine giyecek bir şeyler getirmesini istedi.

Bilâl-i Habeşi -radiyallahu anh- eve doğru giderken yolda Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i gördü.

Resulullah Aleyhisselâm, Bilâl-i Habeşi -radiyallahu anh-in nereye gittiğini bildiği için şöyle buyurdu:

"Yâ Bilâl! Ebu Bekir'in elbisesini alan Cebrâil Aleyhisselâm'dır. Bana olan sevgisini ölçmek için böyle yaptı."

Bilâl-i Habeşi -radiyallahu anh- Hazretleri eve vararak aldığı bir takım elbiseyi, Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri'ne getirerek teslim etti.

Bu arada Cebrâil Aleyhisselâm da Kâinatın Efendisi Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in huzuruna varıp elinde bulunan elbiseleri vererek:

"Ey Allah'ın Resul'ü! Ebu Bekir'i imtihan için böyle yaptım, bu elbiseleri alın!" dedi.

Daha sonra Ebu Bekir -radiyallahu anh-, Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna geldi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Cebrâil Aleyhisselâm'ın yaptıklarını anlatarak elinde bulunan elbiseleri gösterip;

"Yâ Ebu Bekir! Al elbiselerini! İmtihanı kazandın. Kardeşim Cebrâil seni imtihan etti. Bana olan sevgini öğrenmek istemişti." buyurdular.

Bunun üzerine, Ebu Bekir -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Ey Allah'ın Resul'ü! Ben o elbiseleri senin sevgin uğruna verdim. Şimdi tekrar nasıl geri alabilirim? İstedığınız yere verin!..." dedi.

Bunun üzerine elbiseyi ihtiyaç sahibi bir fakire hediye ettiler.

Rüyâyı Tâbir Etmeleri:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün gördüğü bir rüyâyı Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz'e anlatarak şöyle buyurdular:

"Rüyâmda siyah koyunlar peşimden geliyor ve onların peşinden de beyaz koyunların gittiğini gördüm!"

Ebu Bekir -radiyallahu anh- bu rüyâyı tâbir etti ve şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Resul'ü! Size ilk önce Arap'lar tâbi olacak. Sonra onları Acem'ler (Arap'lardan başka kavimler) takip edecektir."

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bunun üzerine tebessüm ettiler ve şöyle buyurdular:

"Seher vakti melek de onu böyle tabir etmişti!"

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Türkiye'nin Sabrının Bitmesi Gereken Yer; Vatanın Selâmetidir.

***İttifaklar ve düşmanlıklar anbean değişiyor.
Çok değişken, çok kararsız, çok karışık bir küresel ortam var.
Siyasetimizi, ekonomimizi, ordumuzu her türlü ani değişikliğe hazır tutmamızda
büyük faydalar var.***

Türkiye'nin hem Rusya ile yaşadığı kriz, hem de PKK ile olan savaşı bazı zararlara yol açıyor ancak diğer taraftan birçok tecrübe ve hazırlığa da vesile oluyor.

Türkiye'nin hemen hemen hiç zayıf vermeden dağda gerilla savaşı yapan bir ordusu ve polis gücü vardı, şimdi aynı tecrübe ve beceriyi şehirde de gösteren, her türlü teknolojik donanıma ve en mükemmel bir koordinasyona sahip olan bir ordu ve polis gücüne sahip bir devlet olduk. Bu yetenek ve yetkinliğimizin bize düşmanlık besleyenlerin uykularını kaçırdığına hiçbir şüpheniz olmasın.

Türk ordusunun kabiliyet ve gücü her geçen gün artıyor. Cenâb-ı Hakk'a sonsuz şükürler olsun. Caydırıcılığımızın mütemmim hale gelmesi için ne gerekiyorsa yapalım. Vatanın selâmeti ve bizim rahatımız için canını bile feda etmekten çekinmeyen bu kahramanlara manevî desteğimizi, dualarımızı esirgemeyelim. Onlar için ne gerekiyorsa, hatta daha fazlasını yapmaya çalışalım. Çünkü bütün işaretler büyük harp günlerinin yaklaştığını gösteriyor. Amerika-Rusya birbirini istemiyor ancak Kuzey Irak'ta Türk askerini görünce ikisi birden ayağa kalkıyor, PKK'ya Suriye'de devlet kurdukmak için ikisi birbiriyle yarışıyor. Küffarın birbirine düşmesi bizim işimize yarar ancak ülkemizin hayati çıkarları söz konusu olduğu zaman bunu savunmaktan başka çare de kalmaz.

Rusya:

Türkiye'nin Türk hava sahasını ihlal eden Rus savaş uçağını düşürmesi Rusya'nın maskesini düşürdü. Rusya birden bire pervasız, hukuksuz, adaletsiz, zalim yüzünü göstermeye başladı. Rusya'nın takındığı tavır en çok Rusya'ya zarar verdi. Aynı zamanda yaşanan gelişmeler bizler için de öğretici bir süreç oldu.

Rusya o kadar pervasız -bir o kadar da aptal- ki; bütün dünya milletlerinin gözünde despot, militarist, yayılmacı, dayatmacı, mütecaviz bir profil çizmekten çekinmiyor. Üstelik bu tavrını destekleyecek ne toplumsal dinamiği, ne ekonomisi var. Sadece nükleer gücü var. Ki sık sık nükleer tehditte bulunmaktan çekinmiyorlar.

Amerikan emperyalizminden; Amerika'nın sinsice PKK'yı destekleyip Suriye ve Irak'taki çıkarlarımızı çiğnemeye çalışmasından mağdur olan Türkiye; Amerikan ve NATO çevrelemesine karşı durmaya çalışan Rusya'ya biraz sempati duyuyordu. NATO üyesi olmamıza rağmen Amerika'nın Rusya'ya karşı dayattığı siyasete ve ambargo taleplerine pirim vermiyorduk.

Ancak Rusya'nın kendi çıkarları için Amerika'dan daha hoyrat, daha faşist ve daha militarist bir siyaset takip edebildiğinin ortaya çıkması bütün algılarımızı ters yüz etti.

Rusya daha önce de bu hoyratlığını belli etmişti, fakat belli bir tolerans görüyordu. Ancak takındığı tavır bütün bu toleransı da aldı götürdü. Rusya hadisesi bize gösterdi ki sadece Batı ve Amerikan karşıtı olmakla "Antiempyalist" olunmuyormuş. Kendi çıkarları için sivilleri bombalamaktan, Türkiye gibi bir ülkeyi çiğnemekten çekinmeyen Rusya "**Rus mezalimi**" ata deyimini tarihin tozlu sayfalarından çıkartıp önümüze tekrar koydu.

Rusya'nın işi çirkeflik boyutuna taşınması; büyük devlet sorumluluğundan ve ciddiyetinden zerre kadar nasibinin olmadığını gösterdi. "Ben güçlüyüm, istediğimi yaparım." tavrı bütün dünyayı kendisinden ikrah ettirdi. Amerika da benzer şeyler yapıyor, ancak kitabına uydurmaya çalışıyor, karşısındaki cepheyi mümkün olduğu kadar büyütmemeye çalışıyor. Rusya ise Hitlervari bir yöntem takip ediyor. 2. Dünya Savaşı'nın Almanya'sı teknolojik atılımlar yapabilen, Hitler'in ihtiraslarını destekleme potansiyeline sahip dinamik toplumu olan bir ülkedi. Bugün Putin'in Hitler gibi ihtirasları var, ancak Rusya'nın ne halkı ne de sanayii bu ihtirasları destekleyebilecek bir potansiyeli barındırmıyor. Rusya içine kurt girmiş büyük bir ağaca benziyor.

Rusya'nın akıbetinin 2. Dünya Savaşı Almanyasından daha kötü olacağını tahmin edebiliriz. Rusya kendi kendini yakmaya çalışıyor. Kendisiyle beraber bakalım kimleri yakacak?

Rusya'dan En Çok Rahatsız Olan Ülke:

Rusya'dan rahatsız olan çok ülke var. Ukrayna, Polonya, Estonya, Letonya, Gürcistan ... diye uzayan Rusya komşularının yanında, Amerika, İsrail, İngiltere, Avrupa ... diye uzayan bir diğer liste var. Bu listeye Türkiye de eklenmiş durumda.

Rusya Amerika'ya karşı İran ve şiiileri kullanmak istiyor. İsrail'i yok etmekten bahseden molla rejiminin İsrail'in dibine kadar uzanmasına zemin hazırlıyor. İsrail'in burnunun dibine S400 vs. her türlü silahı yerleştiriyor. İsrail kendi güvenliği için Kıbrıs Rumları'nı bile ehlileştirmeye, S300'lerin Güney Kıbrıs'a yerleşmesini engellemeye çalışırken; şimdi sınırının hemen dibinde koskoca Rusya ve Rus desteğindeki İran ve Hizbullah militanları ile karşı karşıya kalmış bulunuyor. İsrail'in ve yahudi lobisinin Rusya aleyhine çok ciddi ve hararetli bir çalışma içerisinde olduğunu tahmin edebiliriz. Rusya'yı karşılarına almaktan çekindikleri için işlerini başka bir ülkeye gördürmek isteyeceklerdir. Zaten onların fitratı dünyayı karıştırmak üzerinedir. Bunu bize haber veren Hazret-i Allah'tır:

"Onlar yeryüzünde durmadan fesat çıkarmaya koşarlar." (Mâide: 64)

İran'dan öteden beri rahatsızlar, Irak ve İran'ı birbirine düşürdüler, uzaktan seyrettiler. Türkiye ve İran'ı birbirine düşürmeye çalıştılar, yakın zamana kadar beceremediler. Hâlâ Türkiye ile İran'ı, Türkiye ile Rusya'yı harbettirmeye çalıştıklarına dair şüphe duymamak lâzım.

En nihaye Amerika'yı ileri süreceklerdir. Kendilerinden olmasına rağmen menfaatleri için Amerika'yı kullanmaktan zerre tereddüt etmeyeceklerdir.

Türk Ordusu'nun Irak ve Suriye'ye Girmesini İstemeyenler:

Rusya, Amerika, İsrail, İngiltere, Avrupa, İran ... diye uzayan listedeki ülkelerin hiçbirisi Türk askerinin Irak ve Suriye'ye girmesini istemiyor. Yüzlerce uçakla sınır ötesi hava operasyonu yapmamızı sineye çekiyorlar, ancak bir tabur asker Kuzey Irak'a girdi diye

kıyameti koparıyorlar. Rusya BM Güvenlik Konseyi'ni toplayıp karar çıkartmaya çalışıyor, Amerikan Başkanı bizzat bizimkileri arıyor. İngiltere ve İsrail perde arkasından sinsice tepkisini oluşturuyor. Arap Birliği Dışişleri Bakanları apar-topar toplanıp Türkiye'yi kınamasında bu arka planın önemli bir payı olduğunu bilmek gerekiyor. İran zaten cephesini iyice karşımıza konumlandırmış durumda.

Türk askerini istememekle yetinmiş olsalar yine bir yere kadar. Bir de PKK'yı destekliyorlar, PKK devleti kurdurmaya, Akdenize doğru bu devlete bir koridor açıp Türkiye'nin güney sınırını kapatmaya çalışıyorlar. En son ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü asker kökenli John Kirby "Türk hükümeti ile PKK arasında politik bir süreç başlatılmasını umuyoruz." diye açıklama yaptı. Al birisini vur ötekisine. Rusya'ya karşı Türkiye'ye koltuk çıkıyorlar, ancak iş Türkiye'nin sınırlarının ötesinde hayati çıkarlarını korumaya gelince hepsi bir tek ağız oluyorlar. Bunun en büyük sebeplerinden birisi Türkiye'nin petrol üzerinde söz sahibi olmasını engellemek ise ikincisi de Türkiye'nin tarihinden olan korkularındır.

Şimdi buradaki soru şudur:

Türkiye'nin sabrının sınırı ne olmalıdır? Türkiye kendisine oyun kuranlara fırsat vermemek adına sınırlarının dışında ne olursa olsun seyretmeli, büyük ülkelerin birbirini yemesini mi beklemelidir, yoksa Rusya ve Amerika'ya rağmen Suriye ve Irak'a müdahale mi etmelidir?

Ölçü:

Burada ölçü şudur: Üzerinize gelen bir saldırı varsa artık arkasında bir oyun aramanın zamanı geçmiş demektir. Bu saldırıyı gelmeden engelleyebiliyorsanız ne ala. PKK örneğinde olduğu gibi. Küffar PKK terörünü destekledi, üzerimize saldı. Bu terör bu kadar büyümeden tedbir alınabilseydi daha iyi olurdu. Ancak terör örgütü almış başını gitmiş, hendeği ile, özyönetim adını verdiği ayrılıkçı siyasetiyle "Ben devleti buradan çıkartacağım." diyorsa artık silahlı mücadeleden başka yapacak bir şey yoktur.

Bunun gibi küffar Suriye'de PKK'ya devlet kurdurmaya çalışıyorsa artık çok fazla bir seçeneğiniz kalmıyor. Türkiye'nin böyle bir şeye müsaade etmesini kimse beklemesin. Kusura bakmasınlar. Amerika da Rusya da İngiltere de Avrupa da İsrail de kusura bakmasın.

Şunu diyebiliriz: Petrole, gaza heves edip maceraya girmeyelim. Ancak şunu diyemeyiz: "Vatanın, devletin selametini etkileyecek boyutta da olsa sınırlarımızın dışı ile ilgilenmeyelim."

Vatanımızın hayati çıkarları tehdit altında ise burada öyle çok uzun boylu analizler yapmanın bir anlamı kalmıyor. Bir şekilde bu çıkarlarınızı korumak zorundasınız. Bu kararlılığınızı gösterdiğiniz ve duyurduğunuz zaman zaten karşı taraf çok zaman çatışmayı göze almıyor, alamıyor. Ancak sizin kararlılığınızı görmesi gerekiyor. Aksi takdirde istemediğimiz sounuçlar ortaya çıkabilir.

Dünya Çok Karışık, İttifaklar ve Düşmanlıklar Anbean Değişiyor:

Binaenaleyh güney sınırlarımızda durumun iyice nazikleştiği bir süreçten geçiyoruz. Diğer taraftan küresel konjektür de hiç olmadığı kadar gerilmiş durumda. Amerikan

önderliğindeki Batı ülkelerinin Rusya'ya karşı uyguladığı yaptırımlar, petrol fiyatlarının durmadan düşmesi Rusya'yı iyice köşeye sıkıştırmış durumda. Rusya Türkiye üzerinden nefes alıyordu. O kanalı da kendisi kapattı. (Rusya'nın Türkiye siyasetine aptallık denilmesin de ne denilsin?)

Bazıları ise hâlâ anlaşmalı bir soğuk savaştan, Amerika'nın Avrupa'ya karşı Türkiye'yi desteklemesinden bahsedip duruyor. Halbuki konjektür de, ülkelerin siyasetleri de an be an değişiyor. Meselâ Avrupa Türkiye'yi yıkmaya çalışıyordu, mülteci krizi ile karşılaştı, şimdi vizelerin kaldırılmasını görüşür hale geldik. Rusya ile hükümetler arası ortak toplantılar yapıyorduk, savaşın eşiğine geldik. Amerika Türkiye'yi destekliyor görünüyor, ancak Türkiye'nin harp teknolojisinin hızla gelişmesinden ve PKK'ya karşı parmak ısırtan zaferlerinden rahatsız, önümüzü kapatmaya çalışıyor. Meselâ Afganistan'da Taliban öcüyü, şimdi IŞİD'e karşı bazı ülkelerin müttefiki haline geliyor.

Binaenaleyh çok değişken, çok kararsız, çok karışık bir küresel ortam var. Siyasetimizi, ekonomimizi, ordumuzu her türlü ani değişikliğe hazır tutmamızda büyük faydalar var.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TARİHTEN SAYFALAR

**Orhan Gâzî'nin Oğulları
ve
749/1348 Târihli Beratı Üzerine
Yeni Tespitler (3)**

Pambucak-deresi vakıf belgesini şekli ve içeriği bakımından değerlendiren bir başka isim ise Şinasi Tekin'dir. Makâlesinde beratin ilkin kime hitâben yazıldığı konusunu masaya yatıran Tekin, buradaki "*Ferzend*" ifâdesinden Orhan Gazî'nin oğlu ya da bir asil-zâdenin kastedildiği mânâsını çıkartır ve devamla belgenin üslûbu orijinal olmakla birlikte, eldeki şeklinin sonradan çıkarılmış bir kopya olduğunu iddiâ ederek, Yıldırım Bâyezîd döneminden öncesine ait hiçbir belgenin orijinalinin mevcut olmadığı görüşüne odaklanır¹⁹.

Şinasi Tekin'den sonra, belgeyi bilimsel açıdan inceleyip yorumlayan son isim Feridun Emecen'dir. Bu konuyu işlediği makalesinde²⁰, beratin saray arşiv kılavuzunda yayınlanışından hakkında yapılan en son yorumlara kadarki tüm görüşlerin geniş bir özetini sunan Emecen, yayına hazırladığı XVI. yüzyılın başlarına ait II. Bâyezîd dönemi *Ahkâm Defteri'nde*, Pambucak köyünün satışına ilişkin, mülk-nâmede belirtilen sınırların aynı ifâdelerle tekrarlandığı, içinde Orhan Gâzî nişanıyla yazılmış mülk-nâme yapıları bir atfın da yer aldığı bir hükmün mevcut olduğuna dikkati çekerek, bunun, belgenin o sırada kâtipler tarafından görülüp işleme tâbî tutulduğuna, dolayısıyla o zamandan beri var olduğuna açık bir delil teşkil ettiğini ifâde eder. Ayrıca berattaki ve hükümdeki kaydı, 1523 tarihli bir tahrir kaydı ve benzeri diğer tahrir defterlerindeki kısa atıflarla da destekler²¹.

Mülk-nâmenin içeriği hakkındaki önceki tartışmaları da gündeme getiren Emecen, yukarıdaki hükümde ve tahrir defterlerinde "*Ferzend*"in bir şahıs adı olarak algılanmasından hareketle; Orhan Gâzî'nin "*Ferzend*" adlı ordu komutanına Pambucak adlı köyü temlik ettiğini, onun da buna karşılık ona, oğullarına ve vezirine çeşitli hediyeler verdiğini, bu durumun şâhidler huzûrunda tasdik edilip belgeye resmiyet kazandırmak amacıyla başına bir de tuğra çekildiği sonucuna varır. İrene Steinherr'in, beratta tuğra ve şâhid adlarının bir arada yazılışını bir çelişki gibi sergileyen yaklaşımının aksine, tıpkı Erzi gibi, sonraki asırlarda düzenlenmiş benzeri belgelerle bunun mümküniyetini ispatlar, ancak: "*Belki de belge sonradan hazırlandığı için sıhhatine bir alamet olmak üzere bu tarz ve şekil tercih edilmiş olabilir.*" yorumunu yaparak, belgenin sonradan kopyalandığı fikrine katıldığını gösterir. Belgede iki tarafın ifâdelerine birden yer verilmesini, isâbetli bir yorumla "*karşılıklı taahhüdün bir tezahürü*" olarak nitelendirir; fakat bu kez de mülkün sınırları belirtilirken "*Bâzârlu Beg kızı dakı anuñ mukâbelesindedür*" ifâdesindeki araya sıkıştırılan "-dür" ekinin belirsizliği üzerine eğilerek, eğer bu ek, gerçekten önceki cümlelerin son kelimesine aitse, "*Bâzârlu Beg kızı*" ifadesiyle kastedilenin ne olduğunun belirsiz olduğunu, şayet onun yeri kastediliyorsa buna ilişkin "*mülkü*" gibi bir ifadenin yer alması gerektiği; veya "-dür" eki bir zuhûl eseri eklenmişse, bu kez "*Ferzend*" adıyla anılan Pazarlı Beg kızının mülk karşılığında Hünkâr'a ve oğullarına birtakım hediyeler sunduğu mânâsının çıkacağı, fakat sonraki belgelerde "*Ferzend*"in bir şahıs adı olarak zikredildiğini, bu nedenle meselenin yine de tam bir açıklığa kavuşturulamadığını ve yeni bir çok varsayımı beraberinde getirdiğini belirtir. Sonuç itibarıyla Emecen, mülk-nâmenin orijinal olmayıp, II. Bâyezîd dönemindeki satış dolayısıyla aslına bakılarak sonradan çıkarılmış bir kopya olduğunun kesin gibi olduğu neticesine ererek, tartışmaya ilişkin görüşlerini nihâyete erdirir²³.

Orhan Gâzî'nin 749/1348'de "*Ferzend*"e verdiği beratin Topkapı Sarayı Arşiv Kılavuzu'nda yayınlanmasından itibaren başlayan tartışmanın, belgenin şekli ve içeriği hakkındaki farklı yorumlarla şimdiye kadar kısmen aydınlatılmakla birlikte; orijinal mi, sonradan çıkarılmış bir kopya mı olduğu, belgenin verildiği "*Ferzend*" adlı kişinin kimliği ve mülk bağışına karşılık verilen hediyelerin kime, kim tarafından ve ne şekilde verildiği gibi içeriğe ilişkin sorunların hâlâ çözümlenemediği açıkça görülmekte, bu da belgenin yeniden, tarihî kıstaslara göre ayrıntılı olarak değerlendirilmesi zarûretini gündeme getirmektedir.

Belge İle İlgili İddiâların Değerlendirilmesi ve

Orhan Gâzî'nin Oğullarına İlişkin Yeni Tespitler:

Orhan Gâzî'nin "Ferzend"e verdiği 749/1348 tarihli mülk-nâmenin sıhhati üzerinde yukarıda zikrettiğimiz farklı görüşlerin, belgenin fizikî özellikleri ve içeriğine dâir iki farklı perspektif üzerinde yoğunlaştığı görülmektedir. Bununla birlikte beratın fizikî problemlerine yönelik iddîaların da önemli bir kısmının, yine içeriği hakkında ortaya konulan sorunlar ve çözülemeyen noktalarla doğrudan bağlantılı olduğu şüphesizdir.

Orhan Gâzî'nin Bursa Beg-sarayı'nda, 749/1348 yılında düzenlenen bu beratın;

Tuğra,
Mülk bağışının i'lâmı,
Bağışlanan mülkün sınırları,
Diğer bağış ve armağanlar,
Şâhidler ve
Târih

Kısımları olmak üzere toplam altı kısımdan meydana geldiğini söyleyebiliriz. Bu kısımlardan ilk ikisinin direkt Sultan Orhan'ın mülk bağışını açıklayan ifâdeleri ve onun tescili ile ilgili alâkalı olduğu, kalan kısımların ise, -ilk iki kısım ile hiç de çelişkili bir durum teşkil etmeyecek şekilde- kâtip tarafından yazıldığı bir gerçektir. Beratın bu kısımlarında ifâdenin değişmesini bir çelişki gibi yorumlayanlar, her şeyden önce belgenin gerçekten o zamâna ait olduğuna kesin bir delil teşkil edecek şekilde, basit ve ibtidâî bir formatta düzenlendiği ve mülk bağışından dönülmemesi noktasında, şâhidler huzûrunda pâdişah adına bir taaahüdü de gerekli kılan bu beratın, karşılıklı bir sözleşme niteliğini taşıdığı gerçeğini göz ardı etmişlerdir. Bu durumda, ne bağış yapanın bunu şâhidler huzûrunda kendi diliyle açıkça ikrâr etmiş olmasının, ne bu ikrârı yazan kâtibin, ikrârın devâmında vezîre ve şehzâdelere verilen hediyeleri kendi ifâdeleriyle sıralamasının, ne de yapılan bağış şâhidler huzûrunda kayıt altına almasının şaşılacak hiçbir tarafı yoktur.

Kaldı ki, Orhan Gâzî'nin hem kendi ifâdelerine, hem kâtibin klasik bağış ve hudut belirleme tasvirlerine, hem de tüm bu işlemlerin şâhidler huzûrunda tasdikine ilişkin düzenlediği tek belge bu mülk-nâmeden ibâret de değildir. Sultan Orhan'ın, söz konusu araştırmacıların hiçbirinin orijinalliğinde tereddüt etmedikleri 724/1324 tarihli Farsça mülk-nâmesi de, "*Orhân bin 'Osmân*" ibâreli bir tuğra ve: "*Men kî, Şücâ'e'd-dîn Orhân bin Fahreddîn 'Osmân = Ben ki, Fahreddîn Osmân oğlu Şücâ'e'd-dîn Orhân'ım...*" şeklinde²⁴, Sultan'ın bağışa ilişkin kendi sözleri ile başlamakta; devâmında bağışlanan mülkün hudutları açıklanmakta, sonra da -çoğu Sultân'ın kardeşleri, aile fertleri ve oğullarından ibâret olmak üzere- sıralanan şâhidlerin adları ile son bulmaktadır.

Bu vakfiye, dilinin Farsça olması dışında 1348 tarihli vakfiye/mülk-nâme karışımı belge ile tıpatıp aynı formatta hazırlanmıştır²⁵ ve bu belgenin, Orhan Gâzî dönemi mülk/vakıf-nâme belgelerinin ortak özelliklerini taşıdığını ortaya koymaktadır²⁶. Beratın bu şekli özelliğine takılıp kalanlar ise, benzeri tüm belgeleri birbiriyle karşılaştırarak bu döneme ait olup-olmadığını ve devrin ortak inşâ usûlünü yansıtıp-yansıtmadığını tespit etmeye çalışmaları gerektiği aşikâr iken, onu bu belgelerle az-çok benzer ve farklı özellikler taşımasından daha doğal bir şey olmayan sonraki asırların belgeleri ile kıyaslama hatâsından kurtulamamışlardır.

Belgenin format bakımından doğruluğunu bu Farsça mülk-nâme ile tespit ettikten sonra, kim adına düzenlendiği konusu üzerine eğilmek, bu konuda uzun zamandır süregelen tartışmalara ışık tutmak bakımından yerinde olacaktır.

Beratın ilk üç kısmındaki ifâdeler, bize göre hem mülkün vakfedildiği kişinin kimliğini, hem de belgenin ikinci kısmında şehzâdelere kim tarafından, hangi sebeple hediyeler

verildiğini göstermeye yetecek delillerle doludur. Öncelikle "*Ferzend*"in Farsça'daki kelime anlamı, diğer araştırmacıların da işaret ettikleri üzere "Oğul" demektir ve bu ifâdenin gerçekten Orhan Gâzî'nin oğullarından birini nitelediği, aynı cümlede başında yer alan ifâdelerden açıkça anlaşılmalıdır. Söz konusu kısmın ilk satırlarında Orhan Gâzî, "*mektûbuñ sebeb-i tahrîri*"ni açıklarken²⁷, benzeri diğer hiçbir belgede yer almayan önemli bir vurgu ile, verdiği mülkü: "*Hâl-i sıhhatümde, kemâl-i 'aklum-birle kendü memleketümde mutasarrıfiken*" ifâdesiyle²⁸ verdiği özellikle belirtme ihtiyacı hissetmiştir. Mülkün sıradan bir kişiye verilmediğini açıkça ortaya koyan bu ifâdeler dikkatle incelendiğinde, onun bir Sultan olarak bu bağış henüz sağ iken, akli başında ve kendi irâdesiyle, devletini yönetecek durumda olmasına rağmen yaptığını belirtmesinin, mülkü bağışladığı kişinin tüm bu konularda kendisine ve yetkisine vâris olabilecek konumda biri olduğunu yeterince göstermektedir. Sultan Orhan, kendi devleti sınırları içerisindeki bir yeri, bir daha geri almamak üzere tamâmen kendi irâdesiyle bağışladığını vurguladığı bu kişiyi "*za'îmü'l-cüyûş ve'l-'asâkir*" olarak nitelendirmektedir ki²⁹, biz daha sonraları Orhan'ın diğer oğulları Süleyman Paşa ve Murad Gâzî örneklerinde de görüleceği üzere, bu dönemde kadîm bir Oğuz-Moğol hükümdarlık geleneği olarak; büyük oğulun, henüz babası hayatta iken belli bir mülke tasarrufla "*ordular baş kumandanı*" tâyin edildiğini zâten bilmekteyiz.

(Devam edecek)

19. Şinasi Tekin, "Gazi Teriminin Anadolu ile Akdeniz Bölgesinde İtibarını Yeniden Kazanması", *Tarih ve Toplum*, XIX/110 (Şubat 1993), 77-80.

20. Feridun Emecen, "Orhan Bey'in 1348 Tarihli Mülknamesi Hakkında Yeni Bazı Notlar ve Düşünceler", *İlk Osmanlılar ve Batı Anadolu Beylikler Dünyası*, II. Baskı, İstanbul 2012, s. 297-311.

21. Emecen, *a.g.e.*, s. 297-302.

22. Emecen, *a.g.e.*, s. 302-306.

23. Emecen, *a.g.e.*, s. 306-309.

24. İBB Atatürk Kitaplığı, Muallim Cevdet, Fr. nr.: 10, st. 1.

25. Mülk-nâmenin şehzâdelere yapılan bağışlarla ilgili kısmı hariç, tüm kısımlarının sıralaması ve içeriği diğerininkiyle tıpatıp aynıdır. Özellikle burada, şahidler kısmının giriş metni olan: "*Şuhûd-ı 'udûl ki, bu mektûbuñ mazmûnın hâzırdılar, zikr kıldılar*" cümlesinin, 24 yıl önce düzenlenen bu belgede yer alan Farsça cümlede birebir Türkçe'ye tercüme edilmiş şekli olması dikkate şâyândır.

26. Buna Orhan Gâzî'nin her iki belgeden çok daha önceki bir tarihte, 700/1301'de düzenlenen Çalıcı vakıf-nâme ya da mülk-nâmesini de dâhil etmek mümkündür. Mülk-nâme formatına daha yakın bir tarzda, oldukça kısa bir metin hâlinde hazırlanan bu belgede Şehzâde Orhan'ın "*...vakf eyledüm, vakf ola.*" ifâdesini kullanmış olması; tüm bu belgelerin ilkel bir yöntemle, vakfiye/mülknâme karışımı bir tarzda hazırlandığını ve sıhhatine açık bir delil teşkil edecek şekilde, tümünün ortak bir dille bu devrin klasik bağış belgesi üslûbunu yansıttığını gözler önüne sermektedir.

27. Krş. *a.g.b.*, st. 1.

28. Krş. *a.g.b.*, st. 1-2.

29. Krş. a.g.b., st. 2-3.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |